

Tuyển Tập Những Tiểu Phẩm Vui

Theo báo "Tuổi trẻ cười"

Lẽ công bằng

Chuyện xảy ra ở một con hẻm cụt, đầy ổ gà, đã lâu không ai thèm sửa chữa. Cũng phải thôi, ai đi để ý đến cái hẻm nhỏ xíu này khi còn biết bao nhiêu việc quan trọng khác trong thành phố, như xây thêm các cầu vượt cho người đi bộ chẳng hạn. “Thôi thì góp tiền nhau mà làm vậy”, các hộ dân trong hẻm quyết định.

Thế là cuộc họp toàn hẻm được tổ chức ngay lập tức. Ông hẻm trưởng tuyên bố như đinh đóng cột: cần phải công bằng trong việc đóng tiền. Nhưng thế nào là công bằng? Ý kiến ông hẻm trưởng là cứ chia đều kinh phí cho các hộ dân. Rất cơ bản! Có khi mọi người đã xuôi tai nếu như không có một ý kiến cho rằng như thế là không công bằng bởi mỗi nhà có số nhân khẩu khác nhau, tức mức độ làm... mòn đường hẻm cũng khác nhau, tại sao lại chia đều?

Phải chia theo đầu người. Nghe cũng có lý. Nhưng như thế lại sinh ra vấn đề người thì cũng có người lớn kẻ nhỏ, người mập kẻ ốm. Trẻ con tất nhiên không thể làm mòn đường như người lớn được. Vậy sao không chia kinh phí theo tổng trọng lượng các thành viên trong gia đình?

Tưởng như thế đã là hay, thế mà lại có ngay một ý kiến còn hay hơn rằng đâu phải chỉ có những người trong gia đình tham gia làm mòn hẻm mà còn có khách khứa của họ nữa chứ. Vậy cần phải xét thêm quan hệ xã hội nữa...

Có nguy cơ vấn đề cũng đi vào ngõ cụt như cái ngõ của xóm thật. Nhưng rồi có một ý kiến mang tính đột phá là đề nghị cả hẻm làm đơn nhờ... nhà nước xác nhận rồi qua bên Nhật vay vốn. Làm đường xong ta đặt một trạm thu phí ngay đầu hẻm thu tiền trả nợ. Ý kiến này bị phản bác ngay vì nếu lập trạm thu phí thì có nguy cơ đám con gái trong hẻm sẽ ế chồng mất.

“Tại sao lại không dựa vào cái đạo lý “lá lành đùm lá rách”?”. Một ý kiến cảm động đề nghị nộp tiền theo mức độ giàu nghèo. Nhưng cả hẻm chẳng ai cho mình là giàu cả.

Tất nhiên cuối cùng cũng tìm ra được phương cách giải quyết hợp tình hợp lý: đóng tiền làm đường theo bình quân thu nhập mỗi gia đình. Một ban kiểm tra được lập ra để thẩm định các bản kê khai thu nhập và đã xác nhận rằng các gia đình đều khai báo trung thực. Ví dụ như chị Sáu bán bánh canh mỗi ngày lời ba chục ngàn vị chỉ một tháng gần triệu bạc, anh chồng chạy xe ôm cũng kiếm được khoảng chừng đó, hai đứa con đứa bán vé số, đứa đánh giày cộng lại mỗi tháng cũng cả triệu bạc.

Gia đình anh Tư thì tệ hơn một tí, cả hai vợ chồng đều là nhân viên ngành bưu điện, lương tháng mỗi người chỉ gần bằng số tiền các cuộc xe ôm của anh Sáu, đã vậy còn phải lo cho hai đứa con học trường điểm. Hoặc như gia đình ông Hai tiếng là làm sếp một cơ quan gì đấy nhưng cũng khổ: lương tháng của ông (có giấy trắng mực đen hẳn hoi) cũng chỉ xấp xỉ tiền lời của nồi bánh canh nhà chị Sáu, bà Hai thì thất nghiệp ở nhà nội trợ vậy mà còn phải nuôi ba con chó “bọc rê” cùng hai đứa con chưa làm ra tiền, đều đang đi học ở nước Úc xa xôi nào đó...

Căn cứ vào đó, người ta liệt kê theo thứ tự thu nhập từ thấp đến cao và rồi cứ theo tỷ lệ ấy mà thu tiền làm đường.

Thế là chẳng bao lâu sau con đường hoàn thành. Phải nói là nó đẹp và rộng hẳn ra. Anh tài xế đến đón sếp Hai đi làm cứ khen luôn miệng. Chiếc xe “A còng” của anh chị Tư không còn dính bụi như trước kia. Riêng chị Sáu cứ vừa múc bánh canh cho khách vừa khoe rằng gia đình chị góp tiền nhiều nhất cho con đường mới này. Ai cũng có vẻ hài lòng. Mà cũng đúng thôi, chẳng hài lòng sao được khi lẽ công bằng được thực hiện.

Làm thế nào để xóa nạn dạy thêm học thêm?

Sau thành công rực rỡ trong việc xóa bỏ nạn đũa và nhận hối lộ, thành phố Hoa Biển thừa thắng xông lên quyết tâm tiến hành loại bỏ nạn dạy thêm học thêm. Biết đây là vấn đề khó khăn, lãnh đạo thành phố tổ chức một cuộc thi rộng rãi với đề tài: "Làm thế nào để chấm dứt nạn dạy thêm học thêm?"

Cuộc thi đã làm dân tình khắp nơi xôn xao, không phải vì đề thi mà vì số tiền thưởng to như quả núi: ba bài thi hay nhất được trao thưởng với tổng số tiền đúng bằng 1 tỷ!

Để bạn đọc đỡ sốt ruột, chúng tôi xin trích đăng luôn kết quả cuộc thi:

Giải ba: "Tại sao chỉ có 12 năm?"

Phạm cái gì không đủ người ta mới thêm. Có học thêm bởi thời gian học chưa đủ. Tất nhiên là không thể tăng thêm thời gian cho mỗi tiết học, mỗi buổi học, mỗi năm học... nhưng tại sao chúng ta lại không tăng... số năm học lên? Tại sao lại chỉ có 12 năm? Hãy thử cho thời gian học hết phổ thông là... 16 năm thử xem. Lúc đó thì tha hồ vừa học vừa chơi và ai thêm học thêm làm gì nữa. Ngoài ra, nếu kế sách này được áp dụng thì áp lực của các kỳ thi đại học sẽ giảm xuống trông thấy. Vì sao? Vì lúc đó người tốt nghiệp phổ thông trung học đã cỡ... 22 tuổi rồi. Mà vào tuổi này thì các cô các cậu đã lo lấy vợ lấy chồng, bụng dạ đâu mà thi đại học nữa.

Giải nhì: "Đột phá từ môn toán"

Ai cũng biết rằng môn học được dạy thêm hăng hái nhất là môn toán. Trong Câu lạc bộ 50 triệu (câu lạc bộ các giáo viên có thu nhập trên 50 triệu mỗi tháng) thì có tới 80% là giáo viên môn toán. Tại sao môn toán lại được học thêm nhiều đến thế? Chắc là vì nó không dễ học như môn địa lý. Nhưng theo điều tra của Viện Hậu học thì sau khi rời ghế nhà trường khoảng 1 năm, khả năng toán học của đa số chúng ta chỉ còn lại... bốn phép tính cộng trừ nhân chia. Vậy thì hà cớ gì phải dạy và học nhiều thứ thế trong chương trình toán học? Chỉ cần cải cách môn toán sao cho suốt quãng đời đi học ai cũng thông thạo 4 phép tính là đủ và thế là chẳng ai cần đi học thêm môn toán làm gì. Dĩ nhiên nếu áp dụng điều này thì sẽ có nhiều người đạt điểm tuyệt đối môn toán các kỳ thi. Nhưng không sao, chúng ta sẽ có câu hỏi phụ để xếp hạng: "Có bao nhiêu người giải đúng hết bài thi này?" Sau khi xử lý xong môn toán, chúng ta sẽ làm tiếp với các môn tương tự.

Giải nhất: "Cắt nguồn viện trợ"

Dựa vào kết quả nghiên cứu của một nhà khoa học tên tuổi về vấn đề "dạy học có trước hay học thêm có trước?", chúng ta xác định được rằng chính những kẻ học thêm mới là thủ phạm, các cô thầy chỉ là... tòng phạm. Nếu chúng ta cắt đứt đường học thêm thì vấn đề sẽ được giải quyết. Bằng cách nào? Dựa vào điểm yếu của những người đi học thêm là không thể tự mình... đóng tiền học được, phải cần phụ huynh viện trợ. Nhưng các bậc cha mẹ ấy đa số lại có thu nhập rất khiêm tốn. Tiền học thêm cho các đứa con thân yêu chỉ là một trong vô số hạng mục cần chi tiêu. Vậy thì chúng ta chỉ cần tăng giá điện, nước, cước điện thoại, Internet, xăng dầu, tăng giá thuốc tây... thì khoản tiền dành cho việc học thêm sẽ tự nhiên teo lại và thế là nạn học thêm sẽ tự lui tàn.

Đội quân vô địch

Giờ phút chờ đợi 18 năm đã đến! Đội Giám Đốc chỉ còn 5 phút nữa là đoạt chức vô địch. Đối thủ của họ, đội Thanh Tra đã tỏ ra xuống sức do mệt mỏi, mất tinh thần do sức ép của các CĐV trên sân, và quan trọng nhất là do... không còn mục tiêu nào để phấn đấu: họ đã đủ điểm để trụ hạng nhưng không thể với tới những vị trí cao.

Trước khi trận đấu diễn ra, đội trưởng Thanh Tra hứa hẹn sẽ đá hết mình vì tinh thần thể thao và vì một số đội liên quan nhưng thực tế diễn ra trên sân không như vậy. Cầu thủ Thanh Tra hoặc chạy co ro như gà mắc mưa, hoặc ngã lịch bịch như mít rụng. Họ rất hay chuyển bóng vào chân đối phương và hơi một chút lại hỏi ý kiến trọng tài.

Khán giả trên sân phản ứng vang trời. Kẻ đánh trống, người thổi kèn, kẻ thì khóc to như tiếng pháo. Khói bốc mù mịt, khẩu hiệu tung bay như bướm bướm. Bên này kêu: "Thanh tra cố lên!", bên kia thét: "Giám Đốc vô địch!" khiến cả sân như một chảo nước sôi. Không khí khẩn trương đến nỗi khi có một cầu thủ Giám Đốc bị chấn thương, bác sĩ bèn cưa phắt chân đi, lấp chân giả vào trong ba mươi giây và cầu thủ này lại chạy ra sân tiếp tục phục vụ nền thể thao chân chính.

Phút quyết định đã tới. Đội trưởng đội Giám Đốc, danh thủ Ký Đi (vốn là em của danh thủ Totti bên Ý) cướp được bóng ở khu vực giữa sân. Anh đảo người, làm một loạt các động tác giả đẹp mắt mà ai cũng biết, trừ đối phương. Dẫn bóng sang cánh trái, Ký Đi chuyển thật căng vào trung lộ. Cầu thủ đội bom của đội Giám Đốc, trung phong Ba Mươi (tức 30%, em họ của tiền đạo Batistuta ở tận Acentina) bay người đánh đầu thật căng... V...à...o... o! Cả sân bóng như nổ tung. Hàng ngàn khán giả áo xuống mặt cỏ, đè bẹp dí nhân viên bảo vệ và khiến cho hàng rào sắt nhào ra như bùn. Họ lao xuống như dòng thác lũ, vớ lấy áo may ô, quần đùi của đội Giám Đốc và cố gắng giằng lấy để làm kỷ niệm.

Trung phong Ba Mươi bị tới hai chục cổ động viên, toàn là nữ, túm lấy trang phục. Mặc dù phần lớn đàn ông trên trái đất đều mơ ước ở địa vị của anh, Ba Mươi vẫn thét to như tiếng sấm:

- Không được, xin các cô đừng đụng tới may ô, quần đùi của tôi!

Các thiếu nữ khóc âm lên:

- Phải được, anh ơi! Bọn em đã chờ đợi giây phút này 18 năm nay rồi. Anh tiếc gì tụi em một mảnh vải cơ chứ!

Ba Mươi vốn là một cầu thủ chuyên nghiệp. Bao nhiêu năm qua, dù ở vị trí nào trên sân, dù khoác áo màu gì, anh cũng thực hiện đúng phương châm "30% trên giá trị hợp đồng" nên rất được báo chí và đồng nghiệp vì nể. Ngoài ra, anh còn là một cầu thủ nổi tiếng chơi đẹp, ngại va chạm, nên 18 năm qua chưa một lần lĩnh thẻ đỏ cũng như thẻ vàng. Nhưng lần này, anh tỏ ra cương quyết:

- Không được lấy quần áo của tôi, chẳng phải vì tôi tiếc các bạn, mà chỉ vì bộ may ô, quần đùi này tôi đâu có đứng tên!

Các thiếu nữ ngó ra, sau đó họ đồng thanh gào khóc:

- Thế cái gì anh đứng tên, đưa gấp cho bọn em làm kỷ niệm...

Ba Mươi thôn thức:

- Không còn gì hết! Căn nhà thì vợ tôi đứng tên, xe hơi thì con trai, xe máy thì con gái, tủ lạnh thì con sen, tivi là đứa cháu.

Một cổ động viên trung thành la lớn:

- Thế còn mười hécta đất, cái biệt thự ở ngoại thành và cái nhà nghỉ ở vùng biển thì ai đứng?

Ba Mươi rút giấy tờ giắt dưới ghế giày thì đầu ra:

- Mười hécta là tên thằng em vợ, nó mua bằng tiền học bổng sinh viên. Biệt thự ở ngoại thành là tài sản của bà cô, bà ấy sắm bằng đồng tiền bán xôi đầu hèm. Còn nhà nghỉ ở vùng biển là của ông chú họ xa, ông ấy chạy xe ôm, trúng năm, bảy chuyến liên tiếp.

Các cổ động viên nằm lăn ra đất vì thất vọng. Trên sân lúc này là một cảnh tượng sẽ còn được lịch sử nhắc đến mấy chục năm sau. Các danh thủ vừa chạy vừa giữ áo quần, ai cũng nói là mình không tiếc gì nhưng ai cũng bảo là mình không đứng tên thì làm sao tịch thu được! Đội trưởng Ký Đi bị rượt chạy vòng vòng trên sân. Thủ thành (anh của Thủ kho) phải leo tuốt lên xà ngang và lấy lưới quần vào người. Mấy ngàn cổ động viên đâu có chịu ra về tay không. Họ đã chờ đợi biết bao lâu, đã leo tường, đã mua vé chợ đen và đã hò hét khan cả cổ. Họ đồng thanh kêu:

- Vậy chúng tôi phải lấy thân thể các anh, cái đây thì các anh đứng tên chứ!

Toàn đội Giám Đốc vừa chạy vừa đáp:

- Cũng không nốt. Thân thể của tụi tôi là tùy thuộc quyết định của trọng tài!

(Phần tiếp theo của bộ phim Chuyện tình mùa đông)

Tóm tắt phim: Xét thấy tình hình bên xứ Hàn không thuận lợi lắm cho mỗi tình hay bị trục trặc của mình nên chàng Kang Joon Sang và nàng Jung Yun Jin quyết định đi du lịch sang xứ Việt Nam, nơi rất chuộng món kim chi cùng phim Hàn Quốc...

Cảnh 1: Sau gần 2 tiếng đồng hồ trầy trật làm thủ tục nhập cảnh, chàng mới dắt được nàng ra đến cái EXIT thì khoảng chục anh mặt mày bặm trợn, tướng tá trông rất xã hội đen chen lấn nhau nhào vô hai người, vừa giật túi, ba lô vừa la lên: "Tắc-xi mé dầm, mít-xì-tơ..."

Cảnh 2: Buổi sáng. Theo thói quen chàng vừa thả bộ vừa ngửa mặt quan sát phố xá mà không để ý gì dưới chân mình, nên kết cục chàng đạp phải 2 bãi "mìn" cùng 5 bãi sing-gum. Chàng đang loay hoay trét đế giày xuống lề đường thì một đám trẻ lóc nhóc mời chàng mua kẹo cao su. Vốn có máu thương người nên chàng móc túi mua ngay hai thẻ. Chàng cố ngờ đầu tai họa đang đến với mình: ngay lập tức, một bầy trẻ tương tự không biết từ góc ngách nào ủa tới vây lấy chàng như đám kiến lửa bu quanh cục đường! Phải mất 15 phút sau chàng mới thoát được. Sau khi rà soát lại túi chàng phát giác ra đã bị rút mất cặp mắt kính cận sơ-cua cùng sợi dây bạch kim 5 chỉ "Sao Bắc đẩu" của nàng!

Cảnh 3: Chàng và nàng tay trong tay đi dạo chợ. Nhưng vừa bước vào chợ, hai người đã bị bao vây bởi hệ thống ăn xin nổi dài mà dẫn đầu là đám con nít độ chục đứa đen nhẻm, bụng ỏng dẹt beo, mỗi đứa đeo một đứa nhỏ xíu trên lưng, xách theo một cái ca nhựa... cạ cạ, khều khều ngang hông chàng! Nàng thì bị chừng năm sáu ông "cùi" trét đầy thuốc đỏ bu quanh... Sau khi chiến đấu ác liệt để... mở đường máu, chàng đã bảo vệ nàng thành công khỏi một ông "cùi" đang lăm le nắm tay nàng. Nàng nhìn chàng đầy ngưỡng mộ và thờ phào. Tuy nhiên, nàng đã thờ hơi bị vội vì ngay sau đó cả hai người đã lâm vào trận đồ bát quái của đám trẻ bán vé số, đánh giày, móc chìa khóa... Chàng lại tiếp tục tả xông hữu đột và để lại hiện trường sợi dây lưng (do bị nắm quần kéo), 4 chiếc cúc áo và sợi dây cột túi!

Cảnh 4: Xơ xác và toi tả, chàng nắm chặt tay nàng băng qua đường hướng về phía trung tâm thành phố, nhưng chưa kịp mở bản đồ coi kem Bạch Đằng ở đâu thì lưng áo chàng bị giật giật mất cái... Chàng quay lại thì gặp ngay một nụ cười vàng khè toe toét "Hello, ét-chen đô la du?". Kinh hãi hơn, sau nụ cười vàng khè nọ là một dây nheo nhóc vừa đàn bà, vừa ông già, vừa con nít, vừa bà bầu... người nào cũng nhăn nhó nụ cười cầu tài với chàng và nàng! Quá khiếp, chàng cũng hòa nhã cười lại rồi le lưỡi dắt nàng co giò chạy mất!

Cảnh 5: Sau một hồi dạo chợ và moi cổ do lắc đầu liên tục trước những mức giá bán đồ lưu niệm cao trên trời, hai người thất thểu đi ra mà chẳng mua được món đồ nào ra hồn. Chàng dẫn nàng vô quán làm 2 ly chè thập cẩm cùng 2 ly rau má để giải sầu. Nhưng chỉ 10 phút sau, một nỗi sầu còn nghiêm trọng hơn đã ập đến với hai người! Nàng và chàng... đau bụng quặn quại và cùng có nhu cầu phải "giải tỏa". Thế mà, sau khi đi tham quan nhà vệ sinh của quán, chàng đã bị mũi dùi ngược ra... Chàng dẫn nàng lom khom ôm bụng đi ra ngoài tìm một cái... công cộng, nhưng hơi ôi, giữa chốn phồn hoa đô hội này tìm một cái công cộng còn khó hơn tìm chó lạc! Chịu không thấu, hai người đành ngoắc taxi để nhờ bác tài tư vấn về cái công cộng gần đó. Bác tài nhanh chóng chở họ tấp vô một cái, chàng phóng vào thám thính rồi lại chạy ra ngay, mặt mày nhăn nhó còn ghê hơn lần trước, nhưng nàng lắc đầu: "Em chịu không nổi nữa!". Thế là lần đầu tiên trong đời, chàng đứng canh... cửa toa lét cho một người (vì cái cửa toa lét không có khóa) - oái oăm thay, lại là người yêu của chàng, sau đó lại phải tìm nước cho nàng và dìu nàng ra ngoài vì không muốn nàng chụp ếch. Xong đầu đầy, chàng mới quay vào trong "tự xử"!

Cảnh 6: Chiều xuống, chàng và nàng đứng đón gió ngay bên Bạch Đằng. Hai người... đắm đuối nhìn nhau, nàng ngửa cổ muốn trật ót về phía sau, mắt nhắm lại... tí hí chờ đợi nàng đặt nụ hôn nồng cháy... Chàng đã lấy hơi chuẩn bị thì đột ngột một giọng loa eo éo sát ngay tai:

"Ai ơi dù có nách hôi

Xin đừng e ngại dẫu hôi cỡ nào

Bởi vì đã có Mai Sao

Chà ngay vào đây thơm ngào ngạt hương!"

Nghe đến đây, dù chả hiểu gì nhưng thoáng thấy anh chàng kia vừa sấn vô hai người vừa làm động tác giờ nách lên xẹt đến nổi nước bọt văng tứ tung, khủng khiếp quá, nàng "Á!" lên một tiếng rồi xiu ngay vào tay chàng.

Hết tập 1!

Báo Luật Pháp Đồi Mới luôn có những cuộc thi giải quyết các tình huống liên quan đến pháp luật rất lý thú và bổ ích. Nhân dịp mùa hè nóng bỏng sắp qua đi, một đề thi hấp dẫn được tung ra. Vì các tình huống xảy ra dựa trên một câu chuyện có thật nên đề bài hơi bị dài.

“Anh A là thành viên đội bóng N40 (ngoài 40) của tỉnh vừa đoạt chức vô địch toàn quốc giải Triển vọng N40 cúp sữa Mila. A còn đoạt luôn danh hiệu vua phá lưới và cầu thủ hay nhất giải nhưng với tên B (vì A mới chỉ có 35 tuổi, trẻ hơn 5 tuổi so với qui định).

Do bị nghi ngờ gian lận tuổi và có đơn tố cáo từ các đội bóng khác, chính quyền địa phương đã thu xếp làm đủ mọi giấy tờ cần thiết cho anh A làm chồng giả chị B và bố trí cho A đến ở nhà chị B một thời gian để qua mặt đoàn thanh tra và các phóng viên ưa bươi móc chuyện người khác (anh B được bồi thường “thiệt hại” bằng một chuyến du lịch Thái Lan).

Toàn bộ chuyện đều diễn ra đúng như kịch bản: thanh tra không thấy điều gì sai trái, cánh phóng viên tui nghiêu ra về, chức vô địch và các huy chương vàng không bị tịch thu...

Chỉ có một chuyện nhỏ nhỏ xảy ra ngoài dự kiến: Anh B do nhớ vợ quá đã không thêm đi du lịch nữa mà trở về sớm hơn dự kiến và bắt gặp anh A cùng vợ mình đang làm vợ chồng... thật. Con ghen nổi lên và B đã đánh... què chân A. A đưa đơn kiện anh B với đầy đủ các loại giấy tờ chứng minh là mình có quyền làm... chồng chị B.

Câu hỏi đặt ra cho độc giả là: “Tòa sẽ xử như thế nào?”.

Không bao lâu sau khi tạp chí phát hành, rất nhiều câu trả lời được gửi đến từ khắp mọi miền đất nước. Rất nhiều kiểu trả lời được nêu ra nhưng đa số cho rằng anh B có tội, phải phạt tù anh ta vì đã vi phạm thỏa thuận (về sớm hơn dự kiến) lại còn cố ý gây thương tích.

Một số không nhỏ cho rằng anh B không có tội vì đã hành hung trong tình trạng bị kích động và nên phạt tù anh A với tội “lạm dụng tín nhiệm chiếm đoạt... vợ người khác”. Nhiều bài trả lời từ các đảng mây râu cho rằng hai người đàn ông đều phạm tội do hoàn cảnh quá éo le nên cần tha tội cho họ và bỏ tù chị B về tội cố tình không chung thủy. Một số bài giải lại dài dòng phân tích nguyên nhân sự cố và cho rằng người đáng bị nhốt vào tù phải là ông giám đốc sở thể dục thể thao và các quan chức đã làm giấy tờ giả để anh A biến thành anh B. Một ý kiến khá cực đoan lại cho rằng nên bỏ luôn cái trò đá bóng vì đó là nguyên nhân của mọi nguyên nhân...

Trong quá trình chấm giải, nhiều sự cố không hay đã xảy ra với ban giám khảo: một thành viên nam của ban giám khảo vừa ăn bánh mì vừa đọc bài thi đã phải đưa đi cấp cứu vì người dự thi đòi... cưa luôn cái chân què của anh A để lần sau hết đường gian lận.

Ông trưởng ban giám khảo phải liên tục uống thuốc trợ tim vì thỉnh thoảng lại gặp các đề nghị chuyển vụ việc lên tòa án... quốc tế hoặc nên đền bù cho cái chân què của cầu thủ A bằng cách tặng thêm cho anh ta danh hiệu “cầu thủ đá ngoài sân xuất sắc nhất”.

Riêng thành viên nữ duy nhất của ban giám khảo đã ngắt đi 15 phút khi đọc một lời giải rất hay rằng để mọi chuyện êm đẹp thì các vị chức sắc đã lỡ đánh tráo anh A với anh B nên làm luôn cái việc hợp thức hóa cho chị B có luôn một lúc... hai chồng.

Ai sẽ được giải nhất? Ai sẽ giành giải thưởng cho câu trả lời độc đáo nhất? Mời các bạn hãy đón xem kết quả trên báo Luật Pháp Đồi Mới số tới.

Tour mạo hiểm

Sau một tuần cùng đoàn khách nước ngoài du lịch theo "tour mạo hiểm", chiều nay, hướng dẫn viên Ba Tê đưa họ tới một nhà hàng, đặt tiệc để chia tay. Nhìn khách vào tiệc một cách uể oải, Ba Tê nâng ly gây khí thế.

- Nào, 100%! Chúc mừng chuyến đi thành công tốt đẹp.

Dứt lời hần ngửa cổ làm một hơi, khi nhìn lại thấy ly của khách vẫn còn nguyên. Không khí của bữa tiệc có vẻ như không được như mong muốn. Ba Tê giả là:

- Chuyến đi vừa rồi thật hồi hộp, thật ấn tượng phải không?

Gã thanh niên người Ý búng búng liên tục vào ly:

- Xin lỗi ông Ba Tê, cho phép tôi nói thẳng... "Tour mạo hiểm" của quý vị chán phèo! Chẳng có cảm giác mạnh gì cả!

Ba Tê ra vẻ ngạc nhiên:

- Ô, sao lại thế được?!.. Nội chuyến đi vào rừng nguyên sinh với nhiều động vật hoang dã...

Một tiếng "xì..." phát ra, khỏi cần biết tiếng Ý Pha Nho cũng hiểu gã người Ý muốn tỏ thái độ gì.

- Nguyên thủy... Hoang dã... Toàn tắc kè và chim. Lại còn có trang trại nuôi bò sữa chứ!... Chẳng bằng ở châu Phi, sư tử đi hàng bày.

- Thế còn chuyến ra đảo Cá Mập?

Cả đoàn bỗng cười hô hô. Tay người Pháp xua tay cười ngắt nghễ:

- Các bạn có nhớ cái đảo ấy không? Ha ha!.. Xin lỗi, đến con cá gầy cũng chẳng có nữa là...

Ba Tê bỗng nổi tự ái:

- Vậy là quý vị chưa biết đầy thôi, chuyến đi vừa rồi vô cùng nguy hiểm. Công ty đã không cho thông báo tới quý vị những điều xảy ra, e rằng tất cả ngắt đi mất. Chao ôi! Mỗi lần nhớ lại tôi còn sồn da gà...

Cả đoàn im bật, trố mắt nhìn như dò hỏi... Ba Tê xuống giọng:

- Các bạn còn nhớ những chiếc mô tô lượn qua lượn lại hôm khởi hành không?... Chúng đã sẵn sàng lao vào xe ta bất cứ lúc nào.

Tất cả lao xao, có người rú lên:

- Khùng bố?

Ba Tê trấn an:

- Không phải! Đất nước tôi hoàn toàn an toàn về mặt này, chẳng qua là bọn choai choai rảnh quá nên giải trí thôi mà. À! Còn nữa, cả nhóm người bặm trợn trên rừng nữa...

Bà lão Hà Lan chen vào:

- Cái nhóm mà ông bảo là người dân tộc chứ gì?

- Đúng rồi! Nhưng thực ra, chúng là... lâm tặc đấy!

Sau khi nghe giải thích tính chất của lâm tặc, cả đoàn có vẻ hồi hộp. Bà lão ngả người ra ghế hờn hển... Ba Tê đắc ý:

- Đêm hôm ấy về thị xã mình đi ăn thịt rừng, các bạn thấy thế nào?

Cả nhóm xuýt xoa chép miệng:

- Chà, tuyệt vời!... Rất tươi ngon...

Ba Tê cười nửa miệng:

- Đó là mối nguy hiểm lần ba... Nói thật nhé! Thịt những con thú đã được tẩm...

- Ma túy!? - Ai đó thốt lên hoảng hốt.

- Ô không! Chỉ là... formol thôi!... Có gì đâu, chúng được chôn ở dưới đất cả tháng mới moi lên đấy!

Toàn bộ du khách nữ lặn đùng ra xỉu. Có người nôn thốc nôn tháo dù đã nuốt món ấy cả tuần lễ rồi. Riêng gã người Ý vẫn đứng vững:

- Ăn thua gì!... Hồi đi Nam Mỹ tôi bị lạc, phải ăn cả giun dế ba ngày đấy.

Ba Tê bắt đầu nổi nóng:

- Còn chiếc xe tải gì sát khiến xe ta phải lao xuống ruộng, các bạn có nhớ không?

Những người chưa bị xỉu ồ lên:

- Nhớ chứ! Tay tài xế bất cẩn quá... đáng lẽ hẳn phải phanh lại...

Ba Tê cười ruồi:

- Chúc mừng quý vị thoát hiểm lần thứ tư! Chiếc xe đó đã bị... đứt phanh!

Một số gã đàn ông ngả phịch xuống ghế, mồ hôi tuôn đầm dề trên trán. Ba Tê bồi tiếp:

- Chưa đâu, còn lần năm là chuyến qua sông bằng đò "3 không" đấy!

Tay người Mỹ lấp bắp:

- "3 không" là thế nào?

- Người lái không bằng! Đò không kiểm định! Cuối cùng là không có món đồ cứu sinh nào cả!

Phịch!... Giờ chỉ còn mỗi gã người Ý.

- Hiện nay, sự nguy hiểm vẫn chưa chấm dứt... - Nhìn vẻ mặt "điếc không sợ súng" của hắn, Ba Tê nhếch mép tung đòn quyết định - Chúng ta đang ở trên tầng 10 của khách sạn...

- Xi! Ở New York tôi còn ở tầng 120 nữa là...

Ba Tê vòng ra đằng sau lưng gã, ghé vào tai, nói nhỏ:

- Nhưng tòa nhà này chỉ được cấp phép xây dựng có 3 tầng.

Quả nhiên sự thận trọng không bao giờ thừa. Ba Tê nhẹ nhàng đỡ gã người Ý nằm xuống ghế. Nhìn cả bọn ngất đi vì sợ hãi, chàng hướng dẫn viên cười khẩy:

- Thế mà cũng đòi mạo hiểm!... Hừm! Nếu họ biết rằng nhà này đã xây bít lối thoát hiểm để kinh doanh, lừa mà cháy thì...

Nghĩ đến đây, Ba Tê cũng ớn lạnh và lặn bụng ra xiu nổi.

Nhà hấn ngay đầu làng, trên nền một ngọn núi nhỏ đã bị gọt trụi lấy đá nung vôi. Đất không trồng trọt được gì nên chẳng ai tranh giành nhưng cũng không thuộc quyền sở hữu riêng của hấn. Hấn mặc cho vợ cai quản vài sào ruộng để lên tỉnh làm nghề xe ôm.

Ở trên tỉnh có lắm sự lạ. Hấn biết mấy người mới vài tháng trước còn đập xích lô, bán rau muống vặt vãnh ở chợ, thế mà bây giờ đã thành tỷ phú cả. Có nhà, ông suốt ngày đánh phôm, bà đi nhảy đầm ở tuổi đang... lại gạo. Lại có nhà con cái nghiện cả lũ mà vẫn sống dư dả. Do đất đai cả đấy. Chả là mấy nhà nợ đang sống trong khu ổ chuột nay bỗng được chọn là dự án khu công nghiệp. Thế là mảnh đất mỗi vụ chỉ cho vài chục gánh rau nay bỗng thành hòn vàng to bằng quả bí ngô. Thế là đổi đời. Hấn thèm lắm.

Một hôm, có mấy người tay ôm giá ba càng, vai đeo máy, vai đeo thước thuê xe hấn về đúng ngay làng hấn mà đo, mà ngắm ngay cửa nhà hấn. Hấn biết đây là mấy anh trắc địa. Nghe nói bây giờ người ta chuyển hết các nhà máy trên tỉnh về quê. Thế thì dự án sắp về làng hấn thật. Phải nghĩ ngay đến các phương án đi trước đón đầu để gạt hái tiền đền bù.

Đầu tiên, hấn sai vợ hấn vào trong làng xin từng nhà những cây vải diếc, cây nhãn còi... tóm lại là những cây lâu niên người ta thải ra, đem về trồng. Kệ cho vợ thắc mắc, hấn không hé răng. Rồi hấn xây bếp, xây bể nước, bình quân mỗi người trong nhà một cái. Tất cả đều không dùng xi măng, sắt thép gì nên cũng chẳng tốn kém. Cuối cùng, hấn quyết định chuyển mồ mả của công bà, cụ kỵ về xung quanh nhà. Có cụ được xây hai nấm mồ. Lúc này thì vợ hấn hoảng thực sự. Chị lo hấn điên, định mời thầy cúng. Bây giờ hấn đánh phải nói thật với vợ và dặn:

- Kín mồm kín miệng nhá. Làng xóm biết, làm theo mình rồi họ cũng giàu có như mình thì còn hơn được ai mà nở mày nở mặt...!

Vợ hấn cũng muốn giữ kín lắm, nhưng đàn bà giữ bí mật thì khổ tâm khác gì cho quả trứng vừa luộc vào trong áo. Lại nghĩ thương cậu em ruột. Nhà chỉ có hai chị em. Thôi, cứ cho cậu ấy cùng đổi đời với mình một tí.

Thế là mô hình "đón lõng dự án để đổi đời" của hấn chẳng mấy chốc được nhân rộng ra khắp làng do ai cũng có em vợ và vợ ai cũng thương em.

Dân làng cứ theo hấn mà làm cho chắc ăn. Phần đất quanh nhà hấn vốn coi như vô chủ mà mấy anh đo đạc dạo nào cũng chỉ ngắm kỹ mỗi quãng ấy nên cả làng ai có mồ mả ở đâu cứ chuyển về đấy cho các cụ nhà mình nằm theo các cụ nhà hấn mà chờ nhận tiền đền bù.

Vài tháng sau, nhà hấn lọt thỏm trong một khu nghĩa địa rộng mênh mông, toàn mộ xây tạm.

Bây giờ hấn, người làng hấn và cả người cỗi âm đều vươn cổ chờ dự án về làng.

Trong đêm đông của văn học nước nhà, tiểu thuyết "Su hào và bắp cải" lóe lên như một ánh sao băng. Nhưng tất nhiên, như số phận của mọi thứ tác phẩm trên đời, nó lập tức được đặt nằm ngay đơ dưới búa rìu dư luận.

Chuyện ấy chẳng có gì đáng nói nếu như các nhà phê bình cứ trích dẫn... lời mình. Nhưng khổ nỗi, trong lúc hăng say bênh vực cho cuốn sách tội nghiệp kia, nhà lý luận X viết: "Đại văn hào Babetta có nói...". Ai có chút chữ nghĩa đều biết Babetta là một tên tuổi lừng danh thế giới và việc ông ấy có quan điểm đồng ý với X có thể coi như một nhát gươm kết thúc số phận của nhà phê bình Y, người đã kích cuốn "Su hào và củ cải".

Công chúng và giới am hiểu nghệ thuật hồi hộp chờ xem cảnh Y quy hàng. Nhưng đời đâu đơn giản thế. Thay vì rút lui nhục nhã, Y viết một bài đích đáng trả lời X, trong đó trích dẫn "Nhà thơ vĩ đại Suzuki, thầy của nhà văn Babetta có viết..."

Toàn giới văn học được một cú bàng hoàng. Mặc dù không ai biết Suzuki dạy Babetta ngày nào và học phí ra sao, nhưng thầy thì rõ ràng phải hơn trò. Cứ theo thứ tự suy luận ra, Babetta bênh X, Suzuki bênh Y thì Y phải đúng.

Thiên hạ lại quay sang chờ đợi X quy hàng. Nhưng không, như thế là không hiểu X một tí nào. Ông ta hợp tác tung ra một bài dài 24 trang phản đối Y, và kết luận bằng một dòng búa bổ: "Yamaha, bố của Suzuki, có nói..."

Thôi chết rồi, lần này thì Y phải toi, vì ai dám cãi bố, và nếu có cãi, cũng chỉ là một đứa con hư. Y cũng không cãi. Là một nhà lý luận điềm tĩnh và chuyên nghiệp, ông không vội vàng. Để một tuần cho dư luận bớt xôn xao, ông nhẹ nhàng tung ra một bài báo sâu sắc, chứng tỏ mọi quan điểm của X là non nớt, ấu trĩ, áp đặt, thiếu căn bản. Để cho thiên hạ biết là mình căn bản hơn X, ông trích dẫn ngay ở đầu bài: "Lambetta, anh cùng cha khác mẹ với Yamaha, có nói..."

Cả khối văn học được một phen lay chuyển. Không ai ngờ nổi Y lại quen sâu đến thế. Lambetta chẳng những có tác phẩm không kém gì Yamaha, sách lại được dịch ra 51 thứ tiếng (trong khi Yamaha chỉ được dịch có 50) lại còn có vai vế hơn trong dòng dõi. Như vậy chứng tỏ những gì X viện ra là thiếu cơ sở, là vay mượn, là thiên cận.

Cuộc tranh luận tưởng đã kết thúc. Nhà phê bình Y tưởng đã ca khúc khải hoàn, thối hồi kèn chiến thắng. Nhưng không, trong cuộc chiến tranh giữa các vì sao và giữa các đại văn hào ở trời... Tây, không dễ gì biết đâu là tập cuối cùng. Chỉ một ngày sau khi bài báo như quả bom tấn của Y phát nổ, X thả xuống một quả bom chùm. Ông quăng ra một bài tổng kết dài 30 trang, dẫn chứng 30 câu nói của 10 vị giáo sư, 10 ông bác sĩ tâm thần và 10 nhà triết học. Tất cả đều ở châu Âu và đều đoạt giải Nobel. Nhưng cái quan trọng nhất là lời nói của nhà lý luận vĩ đại Honda, không những là thầy, là bố, là anh cùng mẹ khác cha của Lambetta mà còn là ông... ngoại.

Đến nước này thì Y không thể chịu được nữa. Quên bết mất cái lý do ban đầu là tiểu thuyết "Su hào và bắp cải", Y ném vào công luận một bài phê phán gay gắt X, chẳng phải ở những vấn đề nhận thức thẩm mỹ, mà những sai lệch về dòng dõi. Bởi theo Y, Honda không thể là ông ngoại được, đơn giản vì theo những tài liệu lưu trữ mới tìm thấy ở Paris, Honda chưa bao giờ... lấy vợ.

X cũng đâu vừa. Ông hợp tác công bố những tài liệu vừa khai quật ở New York, cho thấy Honda có vợ, nhưng họ không đăng ký kết hôn.

Cứ như thế, cuộc tranh luận giữa hai nhà phê bình, thay vì tập trung vào những vấn đề của "Su hào và củ cải", lại nghiêng theo phía khai thác dòng dõi của những nhà danh nhân châu Âu. Tất nhiên, phần thắng sẽ nghiêng về người nào có quen biết sâu hơn.

Phàm cái gì cũng phải có công thức thì mới được việc. Giả tí như phải đem con cá muối, phơi nắng cho sinh lên, ủ một thời gian cho thịt nó chín rồi mới nấu lên và lược ra thành nước mắm. Tôi cầm bút chuyên viết về đề tài giết gân, thỉnh thoảng được lệnh đánh anh này anh nọ, chửi chúng là bồi bút, nên càng phải tôn trọng công thức. Có thể mới kiếm được tiền, xây được nhà, tậu được xế.

Cho nên, tôi trở thành người nổi tiếng. Mấy bà bán chè bán xôi, mấy em bán hoa bán sặc, mấy anh xích lô ba gác... ai ai cũng nhắc tới tôi như một người cầm bút lành nghề.

- Úi chà, thằng cha Nhanh Như Máy này viết đã quá. Bài của hắn đọc nghe rợn cả da gà. Cuối cùng rồi xác con bé cũng được tìm ra, đầu ở trên Giồng Ông Tố mà hai chân lại ở bên Đồng Ông Cộ. Ha ha... hắn lại tả rõ là 10 móng chân con nhò sơn màu tím nữa. Trước những bằng cứ xác thật đó, hung thủ đã cúi đầu nhận tội giết cô gái sắc nước hương trời Lý Thị Bí. Hắn khóc nhưng những giọt nước mắt muộn màng không thể xóa đi hành vi đã man. Kết luận hay quá!

Mà không phải chỉ mấy vị trên mới mê tôi. Có một người mê tôi hơn nữa, đó là thằng cha lái sách. Hắn đến thăm tôi khi tôi viết xong phóng sự Đứa con của nàng trinh nữ, ứng trước 10 triệu và đề nghị tôi viết tiểu thuyết.

- Xin ông nhớ cho điều này: phải pha chế một chút võ hiệp Đài Loan vào truyện hình sự. Phải kết hợp nhuần nhuyễn cổ điển và hiện đại, thương mại với văn chương, yêu đương và tình dục, dúi dục và mắm nêm. Ông hiểu ý tôi chứ?

- Hiểu. Tôi vốn là người thông minh nhất thành phố.

Đêm ấy, tôi lên một cái sườn. Sườn như vậy: Cô A 18 tuổi, nhan sắc kiện tướng công huân, yêu thương giám đốc B 60 tuổi, làm ăn dở như hạch. Qua B, A làm quen được với C, thương gia giàu sù, mạnh khỏe như cô gái Hà Lan (?). A và C giờ trò ong bướm; B thuê video được và có nhã ý bán bản quyền cho C lấy 1 triệu đôla, nếu không sẽ phổ biến rộng rãi... C lập kế giết B rồi vu cáo cho A. A đã mang thai, không biết với ai, ra đầu thú trước pháp luật, khai toét toét những âm mưu của C. Qua đường dây của mụ D, C tìm cách trốn ra nước ngoài...

Bộ tiểu thuyết có tên là Tiền và máu, có thể dài 8 tập, mỗi tập 500 trang, nhưng cũng có thể ngắn hơn chút đình tùy theo sự chỉ lối đưa đường của tay lái sách. Mỗi ngày tôi viết 15 trang trên máy vi tính, mỗi trang 600 chữ, văn chương cực kỳ bóng lộn. Mời bạn đọc một đoạn: "Thương gia C tiến sát vào giám đốc B hơn nữa. Nhanh như chớp, B cầm cái gạt tàn thuốc ném ngay vào huyệt Thái dương của C. C cúi đầu xuống theo thể Kim tước điểm đầu đồng thời rút cây súng Mauser hăm thanh ra, nã vào huyệt Đan trung trước ngực B hai phát..."

Một đoạn khác: "Từ phòng tắm bước ra, A không mặc một mảnh vải nào. C quỳ xuống trước mặt nàng:

- Nương tử ôi, nàng mới từ châu Phi qua chăng?

- Không đâu. Tiểu muội đến để tặng cho chàng cái ngàn vàng hiển hách, cái tuyết sạch giá trong, cái trắng bong thể sự..."

Họ có biết đâu chiếc camera tự động đã thu hết những hình ảnh đó..."

Việc đời sẽ không có gì đáng nói nếu vợ tôi không tình cờ phát hiện ra xấp bản thảo dày cộm cộm trong hộc tủ. Nàng nói với tôi:

- Em xin lỗi, nhưng phải nói rõ cho anh biết: văn chương anh ngày càng dơ bẩn, ngày càng tào lao.

- Ê, đừng có nói vậy! Tôi là người chuyên phê phán bọn bồi bút...

- Anh còn bồi bút hơn họ. Anh là đại bồi bút, hết đánh lộn, giết gân, giờ pha kiếm hiệp và tình dục.

- Nhưng mà có tiền...

- Tiền cũng năm bảy cách. Anh coi nhà thầy giáo Tám đó. Ông ra đường, ai cũng gật đầu chào, còn anh ai đọc tới cũng muốn chửi.

Giáo Tám là thằng cha mà tôi ghét cay ghét đắng. Nghe nói hắn chế được một cái máy cân lương tâm, trong xóm ai cũng xúm đến cân nhưng tôi thì cóc thèm.

- Giáo Tám? Hắn làm sao ngon bằng tôi?

- Thì anh qua nhà ông cân thử là biết ngay.

Câu nói ấy đã làm tôi liều mạng bước sang nhà giáo Tám. Trong xóm có thằng con bà Hai Mập vừa ở tù về bước lên cân trước. Hắn nặng 52 ký, lương tâm được 67 kg. Đến phiên tôi bước lên. Sức nặng cơ thể 62 ký, còn lương tâm thì vẫn chỉ ở con số 0.

Nhà cao cấp giá bèo

Với mỗi người dân thành phố, vấn đề nhà ở không thể gọi là quan trọng mà phải gọi là quan trọng nhất. Chả thế mà giá đất, giá nhà còn được chú ý hơn giá vàng, và thị trường thì lưu truyền khẩu hiệu làm tiêu chuẩn kén chồng của các cô xinh đẹp: "Nhà mặt phố, bồ làm to". Nghĩa là nhà đứng trên tất cả.

Nắm bắt được nhu cầu này, Tập đoàn xây dựng Caraven B (để phân biệt với thuốc Caraven A) đã chọn một địa điểm lý tưởng, xây dựng một chung cư vào loại hiện đại bậc nhất ở một quận trung tâm, sau đó bán các căn hộ để kiếm lời. Ngày khai trương thật rầm rộ, có cắt băng khánh thành, có truyền hình trực tiếp và múa minh họa. Giá cả đương nhiên là cao, nhưng tập đoàn đã quảng cáo nhấn mạnh những ưu điểm của căn hộ như sau:

- 1 - Có thang máy.
- 2 - Có bể bơi trong sân.
- 3 - Có bảo vệ canh gác suốt ngày đêm.
- 4 - Có hệ thống cứu hỏa tự động.
- 5 - Có siêu thị ngay trong khu nhà.
- 6 - Có hệ thống camera quan sát.
- 7 - Không bị kẹt xe.
- 8 - Gần nơi làm việc

Với 8 ưu thế vượt trội trên, tập đoàn Caraven B chắc chắn là chỉ vài tuần các căn hộ sẽ được mua sạch (thậm chí ban giám đốc tập đoàn còn lên lút mua trước vài căn ở vị trí tốt, hy vọng sau này bán kiếm lời).

Nhưng ngạc nhiên thay, cả tuần, rồi cả tháng sau cũng chẳng thấy ma nào tới mua. Ban quản lý họp một tuần sáu buổi, đề ra các phương thức quảng cáo ì xèo trên tivi và báo chí, lập ra các giải khuyến mãi hấp dẫn, hứa hẹn các buổi tham quan du lịch Thái Lan kèm Mêhicô. Vô ích, vẫn chẳng có một căn hộ nào được người mua ngó tới.

Lo sợ cuống cuống, ban quản lý dự án phải mở cuộc điều tra toàn diện. Kết quả đã gây bất ngờ, sững sốt và choáng váng cho họ: cao ốc ấy không bán được vì nó được xây dựng bên một đại lộ bị nước mưa ngập triền miên.

Khách hàng lý luận:

- 1 - Việc gì phải cần đến thang máy khi tại khu phố ấy hằng mưa xuống là nước dâng tới mọi tầng lầu. Chỉ cần đeo vào thắt lưng một cái phao, ai cũng được nhẹ nhàng nâng lên tới tận cửa (và thậm chí tận giường).
- 2 - Bể bơi để làm gì khi mà cứ chiều chiều, toàn bộ khu phố ấy lại biến thành một bể bơi lai láng. Bể bơi chung cư chỉ có nước màu xanh, trong khi bể bơi thiên nhiên lại có màu vàng, màu đỏ và màu chuột chết rất phong phú.
- 3 - Đâu cần bảo vệ vì chẳng tên trộm nào có thể lội nước vào khu vực này. Những đồ ăn cắp được sẽ bị ướt hết, nhất là tivi, tủ lạnh. Bị nhúng nước từ đầu đến chân, tên trộm sẽ rét run cầm cập và dùng hồng lê bước nổi.
- 4 - Hệ thống cứu hỏa thiên nhiên ở đây thuộc loại hiện đại nhất. Do tất cả mọi thứ đều thường xuyên ướt sũng, vấn đề của dân khu vực này là làm sao cho các thứ cháy được (nhất là bếp nấu ăn) chứ không phải tắt đi.
- 5 - Siêu thị để làm gì khi mỗi cơn mưa vừa qua, hàng hóa đủ kiểu lại trôi bèo bồng từ bên nọ sang bên kia, từ đầu phố tới cuối phố. Thôi thì chẳng thiếu thứ gì: động vật tươi sống có chó mèo, đồ dùng gia đình có nồi xoong, đồ dùng học tập có sách vở...
- 6 - Khu phố ấy năm nào cũng thế, hằng ngập nước là được lên tivi. Dân ở đây ai cũng từng là diễn viên, nên việc lắp camera quan sát của tập đoàn Caraven chẳng có ấn tượng gì.
- 7 - Lý do áp chót là không có kẹt xe: kẹt làm sao được vì cứ mưa là tất cả xe cộ đều chết máy, đứng im một chỗ. Cả thành phố đều biết điều ấy nên ai cũng tránh xa con đường này, ngay cả giữa trưa nắng, thì xe đâu mà kẹt.
- 8 - Ưu điểm cuối cùng: gần nơi làm việc. Do đặc điểm ngập nước của vùng này nên toàn dân nơi đây đều làm công tác sấy khô, chùi bugi, chống mốc... ngay tại nhà mình đã bao đời, cần gì phải đi đâu nữa.

Tóm lại, tập đoàn xây dựng Caraven B đã thất bại thảm hại. Những căn hộ cao cấp của họ không có người mua, nổi lênh bênh trên biển nước như một tảng bèo.

Xây nhà không tốn một xu

Là nhân viên quèn tại một cơ quan, tất nhiên cả đời tôi chỉ mơ ước làm sao có một căn phòng (chứ không phải căn nhà) để tắm thân gầy gò có chỗ ra vào.

Hằng ngày đi lại trên phố, nhìn những "lâu đài" cả chục tầng lầu, tôi vẫn tự hỏi sao mà trên đời này lại có những người sướng đến thế không biết, sao mà họ có thể là chủ của những tài sản khổng lồ (mà chỉ một cái bồn tắm ở đó cũng đắt hơn "căn hộ" của mình). Tôi thầm nghĩ, muốn có những tòa nhà ấy, hoặc phải có bố hay chú bác làm vua, hoặc ít nhất làm quận công từ kiếp trước, hoặc phải là chủ mỏ vàng, hoặc may mắn cưới được công chúa.

Nhưng tôi tự cho mình là kẻ thông minh. Cái gì thiên hạ sắm bằng tiền, tôi sắm bằng trí khôn. Tôi vẫn ngâm nga một câu thơ... cô:

Làm trai sống ở nơi nhà đất

Quyết phải xây gì với núi sông!

Sau bao tháng ngày ngẫm nghĩ, tư duy, nghiên cứu, đúc kết, tôi chợt nảy ra một sáng kiến mà chắc chắn sau này (nghĩa là vài tháng nữa) sẽ đi vào sử xanh.

Tôi dốc hết vốn liếng, bán xe máy, bán nồi cơm điện, bán cả quần áo cũ và kính mát, mua một mảnh đất to bằng hai cái chiếu ở một xã ngoại thành. Sau đó, tôi mang mảnh đất đi thế chấp ngân hàng để có được một món tiền còm. Tôi dùng tiền ấy xây ngay một căn nhà... tám tầng lầu, trong khi xin giấy phép xây một căn nhà... trệt! Nhưng khác hoàn toàn với các chủ nhà trong thành phố, tôi phải đích thân đi mua nguyên vật liệu vì sợ chủ thầu dùng những thứ... tốt. Có nghĩa ximăng cương quyết là ximăng giả, gạch đứt khoát là gạch mục, tôn nhất định là tôn gi... Tóm lại, chất lượng nhà càng xấu càng tốt.

Sau khi xây xong, ngôi nhà có dấu hiệu nghiêng và rạn nứt. Nhưng đâu có thời gian chờ đợi, tôi hốt hải thuê một chiếc xe ủi cỡ lớn tới, giao nhiệm vụ ủi vào một bên nhà mình với mục đích làm cho nó nghiêng đi.

Tất cả mọi thứ đã xong, tòa nhà thảm hại nhìn như... trái chín trên cành, nghiêng gấp ba lần tháp nghiêng bên Ý chỉ trong vòng có một đêm.

Sáng hôm sau, tôi hồ hởi lên đường. Gọi một chiếc taxi máy lạnh, tôi nói với tài xế:

- Chú chở tôi tới tất cả những tòa nhà cao tầng xây trái phép trong thành phố.

Anh lái xe nhăn nhó:

- Làm sao em biết?

Tôi giảng giải:

- Chú cứ tới những tòa nhà nào trông giống như que củi, hoặc những nơi chung quanh thấp lè tè lại có một ông nhô cao bất thành linh thì chắc chắn đúng.

Anh lái xe y lời và quả không sai. Đến những căn nhà ấy, tôi lớn tiếng đòi gặp chủ nhân, bộ điệu như ông lớn về làng. Khi chủ nhân ra, tôi bèn ném toẹt vào mặt một xấp hình:

- Ông tính sao?

Chủ nhân ngạc nhiên khi thấy đó là căn nhà sắp đổ của tôi ở mọi tư thế:

- Đây là chuyện gì?

Tôi gằn giọng:

- Đây là nhà tôi. Nó sắp đổ rồi. Ông liệu hồn!

Các ông chủ ai nấy đều nổi nóng:

- Việc quái gì phải liệu hồn. Nhà anh đổ thì kệ xác anh chứ.

Tôi cười nhạt:

- Đúng là đồ cạn nghĩ. Nhà tôi đổ thì sao? Thì cả thành phố sẽ ầm lên, sẽ điều tra lý do gì xây dựng trái phép mà cao đến thế, ầu đến thế. Người ta sẽ giật mình, sẽ coi lại tất cả các nhà cao tầng coi nới bậy bạ. Thử hỏi lúc đó ông còn ngồi chễm chệ được chăng?

Chủ nhân nghe ra, kêu trời ba tiếng, ngã vật xuống đất phải 10 phút sau mới tỉnh. Ông ta lật đật điện thoại gọi tất cả đám chủ nhà cao tầng đã hoàn công hoặc chưa hoàn công mà sai giấy phép. Cả bọn ủa nhau đến nhà tôi, nhìn thấy nó sắp đổ, họ lăn ra nài nỉ:

- Xin bác làm sao cho nó đứng yên, chứ để nó đổ thì bọn em chết.

Tôi đành giọng:

- Biết vụ mấy cái xe buýt chưa? Cũng chỉ vì xe hỏng nên người ta mới rà soát lại. Xây dựng cũng thế, nếu không có nhà đổ thì tai nạn sẽ qua. Biết điều thì nhanh nhanh góp tiền ra đây để ta sửa nhà, không thì chết cả đám.

Các chủ nhân dạ ran, rầm rập nghe lời và tiếp hàng khăn cấp, chờ đến chọ tôi xi măng ngoại, sắt thép tốt và bỏ tiền cho tôi sửa lại hoàn toàn thành một căn nhà cao vút, cứng như đá, thẳng tắp không một vết nứt.

Tôi trở thành tỷ phú, chưa kể đám chủ nhà tuần nào cũng qua thăm.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học sơ sở, sếp đầu ngành giáo dục tỉnh triệu tập các trường phòng giáo dục các huyện, ra chỉ thị: "Tỉnh ta không được để mất mặt với các tỉnh bạn, nhất là khi lãnh đạo của bộ quan tâm chỉ đạo ngành giáo dục của tỉnh ta. Do đó, tôi ra chỉ tiêu không huyện nào có học sinh thi rớt. Phải đậu 100%".

- Sếp yên tâm... - Các trường phòng giáo dục đồng thanh nhất trí nhận chỉ thị. Các ngài nghĩ: "Chuyện này giao cho các trường tự lo".

Vừa về đến nơi, các trường phòng giáo dục liền triệu tập hiệu trưởng các trường trong huyện nhà, ra chỉ thị:

- Huyện ta không được để mất mặt với các huyện khác, nhất là khi lãnh đạo tỉnh quan tâm chỉ đạo ngành giáo dục huyện ta. Do đó, tôi ra chỉ tiêu không trường nào có học sinh thi rớt. Phải đậu 100%...

- Sếp yên tâm... - Hiệu trưởng các trường đồng thanh nhất trí nhận chỉ thị. Các ngài nghĩ: "Chuyện này giao cho giáo viên chủ nhiệm các lớp tự lo".

Các ngài hiệu trưởng, tất nhiên, không muốn trường mình bị tụt hạng, vì điều đó có nghĩa là hiệu trưởng không có năng lực. Mà không có năng lực nghĩa là con đường tiến thủ của các ngài đi tong. Do đó, các ngài bèn triệu tập giáo viên chủ nhiệm để ra chỉ tiêu:

- Các lớp phải đậu 100%, không có học sinh yếu kém...

Các giáo viên chủ nhiệm biết rằng nếu lớp mình có một học sinh thi rớt thì mình sẽ mất tiền tiến và con đường phát triển sẽ rất là lấy lợi nên đồng thanh nhất trí.

Nhưng vấn đề là làm sao 100% học sinh đậu đây! Các giáo viên chủ nhiệm chắc lười: "Chuyện này để gia đình học sinh tự lo". Thế là một chiến dịch "tém đẹp" bắt đầu. Các giáo viên chủ nhiệm bèn điếm mặt học sinh yếu có khả năng thi... không đậu để hành xử. Bước đầu tiên, giáo viên chủ nhiệm mời phụ huynh học sinh lên và bảo:

- Con của anh (chị) không đủ sức học trường này, tội nghiệp. Tôi đề nghị anh (chị) đưa nó sang hệ bán công...

- Nhưng gần cuối học kỳ rồi, đâu có trường nào nhận?

Giáo viên chủ nhiệm cố thuyết phục:

- Con anh (chị) thi kỳ này cũng chẳng đậu... Nếu gia đình đồng ý chuyển sang trường nào khác, sang năm nếu không đậu thì trường sẽ nhận lại...

Đó là cách giải quyết nhẹ nhàng nhất. Nhưng còn những phụ huynh không đồng ý thì sao? Lúc ấy giáo viên chủ nhiệm sẽ chuyển sang chương trình "học sinh tự loại". Các học sinh yếu sẽ bị truy bài liên tục và giáo viên càng nhồi thì các em càng không hiểu gì cả... Và càng không hiểu gì cả thì càng bị kêu lên bảng, đứng trình diện trước lớp, được nêu tên trong danh sách học sinh yếu kém nhiều hơn... Sau cùng, không chịu đựng nổi sự tra tấn tinh thần, chính các em học sinh phải tự động... trốn học, hàng ngày vẫn cắp sách đến trường nhưng không đến trường mà lại đi đâu đó... Đến khi cha mẹ phát hiện thì cũng phải xin chuyển trường hoặc bị đuổi học mà thôi.

Từ lúc lãnh đạo tỉnh chỉ đạo đến khi có kỳ thi thì các trường cơ bản đã hoàn thành chỉ tiêu làm sạch học sinh dốt. Các em đó đi đâu về đâu, giáo viên chủ nhiệm không cần biết. Lãnh đạo tỉnh, huyện lại càng không cần biết. Chuyện ấy xã hội lo. Điều mà họ quan tâm là con số phần trăm sau các kỳ thi... thành tích mà họ phải đậu cho được.

Đời ai cũng phải thi cả mà!

Du lịch đặc sản

Sự bùng nổ khách du lịch vào nước ta khiến nhiều công ty làm dịch vụ choáng váng, sau đó sượng tê tê, say lão đảo và cuối cùng là chạy cuống cuống.

Xe thiếu, phòng ngủ thiếu, phòng vệ sinh thiếu và phòng... chấy cũng hơi thiếu, nhưng có lẽ quan trọng nhất là thiếu hướng dẫn viên. Ai chả biết, khác với lái xe ôm hoặc chèo đò, hướng dẫn viên du lịch phải giỏi ngoại ngữ, am hiểu văn hóa, lịch sử, thông thạo kỹ năng cấp cứu y tế (chẳng hạn nhờ khách bị rấn cắn), có một bề dày hiểu biết về truyền thống, giai thoại và... ẩm thực.

Yến Chi là nhân viên đánh máy của công ty du lịch có cái tên rất ấn tượng "Đi, nhìn và sùng sốt". Việc của cô nàng xưa nay là đánh máy, phân loại giấy tờ và bung khay trà lên mỗi khi giám đốc có khách. Cho nên Yến Chi rất ngạc nhiên khi buổi sáng hôm đó, giám đốc bung bình trà xuống phòng nàng:

- Cô Chi này, cô phải giúp tôi, nếu không tôi sẽ chết ngay trước mắt cô bây giờ!

Yến Chi hốt hoảng:

- Thưa anh, chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

Giám đốc toát mồ hôi:

- Có một đoàn khách cần khởi hành gấp. Mà mọi người trong công ty đều đang bận túi bụi với các đoàn khác chưa về. Không còn ai nữa, em phải làm hướng dẫn viên khẩn cấp thôi!

Yến Chi giãy nảy:

- Nhưng em không biết ngoại ngữ.

Giám đốc tươi cười:

- Đừng lo, đã có cậu lái xe.

- Ô, nhưng cậu này cũng đâu có thạo?

Giám đốc giảng giải:

- Nhưng vợ nó biết. Nó lại có điện thoại di động, nếu khách hỏi gì thì nó đưa máy để nói chuyện với vợ nó, rồi cô ta nói lại với nó là xong.

Yến Chi chết khiếp vì sợ:

- Nhưng còn cái vụ lịch sử và văn hóa các di tích, em có hiểu gì đâu mà thuyết trình.

Giám đốc đắc chí:

- Cái vụ đó tôi cũng đã tính đến rồi. (Ông ghé sát đầu vào tai Chi, thì thầm: Em cứ làm như thế, như thế...).

Yến Chi vui vẻ nhận lời. Nàng bỏ một thỏi son môi, một hộp kem dưỡng da và một xấp giấy chùi miệng vào ví đầm rồi leo lên xe 25 chỗ ngồi đầy ắp khách ngoại quốc, đang nổ máy sẵn trong sân công ty.

Qua chiếc loa phiên dịch của anh lái xe, nàng thông báo:

- Kính thưa quý khách, hôm nay công ty sẽ tổ chức cho quý khách một chuyến du lịch đặc sản rất hấp dẫn, độc đáo và kịch tính.

Xe bon bon trên đường nhựa thẳng tắp. Các du khách háo hức nhìn qua cửa sổ, chốc chốc lại vỗ tay tán thưởng Yến Chi khi nàng hất hơi. Đến một mô đất mênh mông, cây cối um tùm, xe dừng lại. Yến Chi thuyết minh:

- Thưa quý khách! Đây là một địa danh nổi tiếng gọi là Gò Dưa. Đặc sản ở chỗ này là dưa, xin quý khách tham quan cho kỹ.

- Những người ngoại quốc kêu lên thán phục. Họ nhanh chóng tấp xuống, mân mê các trái dưa đen bóng, chụp ảnh lia lịa và quay phim ào ào. Sau 2 tiếng đồng hồ, xe chạy tiếp. Tới một vùng đất còn xây dựng ngổn ngang, người đi kẻ lại nhộn nhịp, Yến Chi hướng dẫn:

- Thưa quý khách, chúng ta đang ở trung tâm của khu văn hóa Bàu Cát. Đặc sản ở đây là cát nguyên chất, rất nổi tiếng và được bảo tồn đã hàng ngàn năm.

Các du khách lại reo lên vui sướng, xô nhau xuống xe. Người lăn bò trên cát, người len lén bỏ một nắm vào túi mang về.

Sau khi vui chơi chán chê, xe lại lên đường. Dừng ở một đầm nước rộng, sóng vỗ lẫn tăn, thuyền đi lại nhộn nhịp, Yến Chi thông báo:

- Đây là địa danh nổi tiếng Đầm Sen. Ưu thế của nó là có... sen. Xin quý vị cứ tham quan thoải mái.

Tất cả du khách đều reo lên vì bất ngờ, người thì nhào xuống bơi, kẻ thì lao xuống bắt cá. Có bà còn bẻ lá sen đội lên đầu coi rất ấn tượng.

Yến Chi sung sướng mỉm cười. Nàng thấy hóa ra làm hướng dẫn viên cũng không khó khăn gì lắm. Nàng nghĩ sau chuyến này sẽ đổi nghề.

Cuối cùng, nàng mời tất cả mọi người lên xe lúc 5h chiều. Chạy tới một vùng hiu quạnh, có mấy cây cầu gỗ bắc qua sông, Yến Chi tuyên bố:

- Thưa quý khách, chúng ta đang ở khu vực toàn những cây cầu trứ danh, gọi là cầu khỉ. Cứ vài phút, khỉ lại đi qua những cây cầu này. Xin quý vị thưởng thức.

Cả đoàn khách reo mừng và vội vã lấy máy ảnh, máy quay phim ra chờ khi đến!

Để chào đón SEA Games sắp tới, các đội tuyển đang hăng say luyện tập. Đó là điều rất đáng hoan nghênh. Tuy nhiên, tất cả những ai có chút kiến thức về thể thao đều biết rằng thành tích không phải một sớm một chiều. Nó là sự nỗ lực bền bỉ từ lúc còn bé tí cho tới khi đầu bạc răng long.

Vì vậy, thành tích của những anh tập ngày tập đêm khó lòng sánh được thành tích của các vị tập ở nhà, tập ở cơ quan, tập trong lúc giải lao và tập trong cả cuộc họp.

Trên cơ sở đó, một ủy ban được thành lập. Nhiệm vụ của ủy ban này là phát hiện những nhân tài thể thao trong cuộc sống, tìm ra các nhà vô địch bẩm sinh để đưa vào đội tuyển, nhằm làm cho đối phương bị bất ngờ và tiết kiệm cho chi phí huấn luyện, bồi dưỡng.

Ủy ban hăng hái làm việc ba ca, rà soát tất cả các môn thi đấu, coi kỹ tất cả các hoạt động xã hội có tính thể thao mạnh mẽ và tính thể thao ẩn giấu. Cuối cùng, họ đúc kết thành một bản dự thảo vô cùng sâu sắc và khoa học như sau:

- Cử các ông chuyên tổ cáo, kiện tụng, bẻ phái, vây cánh ở các cơ quan tham gia những môn có tính đấu đá như võ thuật, quyền anh hay vật tự do. Những ông này không phải ít, vốn luyện tập từ mấy chục năm nay, hầu như không lúc nào ngừng nghỉ những động tác ngáng, chặt, chém, lên gối, đè, dìm!

- Cử các ông suốt ngày không thấy mặt ở nhiệm sở trừ lúc lĩnh lương, thời gian 8 tiếng dành gần hết cho việc pha trà, pha cà phê, tán phét, đóng cửa đánh bài, kéo nhau đi ăn thịt chó, uống bia, tụ tập chè chén... vào môn lặn!

- Cử các ông chuyên đâm bị thóc chọc bị gạo", suốt đời chỉ nghĩ cách tìm ra khuyết điểm của sếp, tội lỗi của đàn em, sai sót của thông tư, nhầm lẫn của chỉ thị... vào môn đấu kiếm!

- Cử các ông chuyên môn kiểm ngân sách cho dự án, tìm kinh phí cho công trình, đưa bác này lên, kéo chú kia xuống, thay đổi kết quả thanh tra, sửa sang biên bản nghiệm thu xây dựng, thay đổi quy hoạch, lựa bớt chỉ tiêu, lo cho con cháu vào nhiệm sở, tìm cho họ hàng vị trí ngon, công nhận di tích, cấu tạo bằng khen, tìm ra giấy phép xuất bản, lo đủ tài trợ chương trình, cơ cấu xong các ban giám khảo, hợp pháp hóa các cuộc thi... vào môn chạy. Chắc chắn ít nhất họ cũng vào tới vòng chung kết.

- Cử các vị lúc nào cũng gửi công văn lên trên, đùn trách nhiệm xuống dưới, cái gì cũng nhận nhưng cái gì cũng không giải quyết, bất cứ khi nào cũng trả lời là đã chuyển tới những người có trách nhiệm, bất cứ việc nào cũng gọi đủ các bên liên quan, bắt bà con chờ dài cả cổ, luôn nhắc nhở là cần phối hợp với các ngành chức năng, lập ra một đồng phòng ban, chế ra hàng núi thủ tục, viện ra một tỷ lý do khách quan và chủ quan... vào môn bóng chuyền!

- Cử các vị có khả năng kéo dài các dự án hết năm này tới năm khác, xây dựng những con đường từ quý nọ tới quý kia, vẽ ra mọi thứ trên giấy thì rất hăng, đến khi thực thi thì dây cà ra dây muống, xây cầu đến lúc nước sông cạn cũng chưa xong, mở đường tới lúc chết cũng chẳng hoàn thành, giải tỏa nhưng chẳng thanh toán nhỏ giọt, cấp phép lờ đờ... vào môn đi bộ!

- Cử các ông hễ lên diễn đàn thì nói năng dài dòng, hễ đến hội nghị thì nhắc đi nhắc lại, viết báo cáo luẩn cù luẩn quẩn, đọc diễn văn thì cả đồng kính thưa, có năng khiếu gây buồn ngủ cho cử tọa, có ý thức làm sứt ruột người xem, chẳng khi nào tiết lộ tới đâu thì kết thúc, biết cách gây tê chân hàng trăm người, luôn làm mỏi cổ cả ngàn người... vào môn maratông.

- Cử các ông lúc nào cũng viện ra hàng trăm lý do không chịu về hưu, nấn ná ở lại giữ ghế, chẳng chịu để bạt ai cả, luôn mồm kêu thiếu nhân tài, lúc nào cũng lo sợ không có mình thì cơ quan sẽ hỏng bét, cương quyết cống hiến trọn đời mình cho chức vụ... vào môn kéo co!

Ngoài các môn thi đấu trên, còn rất nhiều cá nhân có những năng khiếu vượt trội như "chọc gậy bánh xe", "đánh trống bỏ dùi", "đầu voi đuôi chuột", há miệng mắc quai", "râu ông nọ cắm cằm bà kia".... đang được ủy ban hỏi hã xem xét để có thể chọn cho vào các môn thi đấu thích hợp.

Thuốc chữa bệnh SARS

Mặc dù không hề gặp ai, nói xấu ai, nói tốt cho ai và nói về bất cứ cái gì; mặc dù đã tránh xa các nhà hàng, quán cơm đặc sản, quán cơm bình dân và quán cơm tù, cuối cùng tôi vẫn nhiễm SARS.

Tôi biết được điều khủng khiếp này là do một buổi sáng thức dậy, bỗng thấy cổ họng nóng ran như có một đàn kiến lửa đang nhảy múa bên trong. Nước mũi chảy ra rờn rờn như suối và ho liên tiếp như lá mùa thu rụng xuống đường. Và triệu chứng tổng hợp hơn hết, cao hơn hết là tôi bị sốt triền miên, người nóng rực như cà phê máy lạnh bị cúp điện.

Tóm lại, sốt là biểu hiện "lâm sàng" - có nghĩa là "nhập giường" - dễ thấy nhất của SARS. Hiện nay, nếu một người ho, mặt đỏ và đầu cứ khật khừ cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu một người sốt thì bà con chung quanh sẽ ngay tới SARS!

Khỏi phải nói, từ khi phát hiện mình bị nhiễm, tôi lo và buồn như thế nào. Bởi vì cuộc đời còn quá nhiều cái hấp dẫn mà tôi chưa biết: Nào là kết quả cuộc thi hoa hậu qua ảnh, nào là ai sẽ nắm chức huấn luyện viên đội tuyển bóng đá quốc gia, đây là chưa kể sắp tới sẽ giảm giá cước điện thoại và hy vọng bãi bỏ việc gắn gương chiếu hậu! Biết bao nhiêu thứ xinh đẹp, vui tươi và hấp dẫn như thế mà mình phải từ bỏ vì nhiễm SARS thì thật không hợp lý chút nào.

Càng nghĩ tôi càng khổ sở, dằn vặt và thương tiếc mình. Tôi hứa với gia đình, với anh em trong cơ quan và với bản thân là nếu qua khỏi cơn này, sẽ đối xử với cơ thể mình đúng đắn và đàng hoàng hơn. Sẽ quan tâm, chăm sóc đến những nguyện vọng chính đáng của mồm, dạ dày, tay chân và mắt mũi chứ không bỏ bê như trước nữa.

Thật may mắn, đúng lúc tôi mắc bệnh cũng là lúc Tổ chức Y tế Thế giới tuyên bố đã tìm ra thuốc chữa bệnh SARS. Sau bao nhiêu ngày mất ăn mất ngủ, các nhà bác học ở khắp nơi trên thế giới làm việc liên tục (có nhiều vị không còn thời gian để tắm, để xem ca nhạc hay để đi săn trong mấy tháng liền) đã tìm ra thuốc chống SARS dạng viên nén và đưa vào sản xuất hàng trăm tấn một ngày đêm. Từng bao tải được phẩm ừn ừn chở đến các nhà thuốc và tôi chỉ còn phải làm cái việc dễ nhất là đi mua.

Trước khi mua tôi đã hỏi giá cẩn thận. Để chữa cho tiết căn bệnh cần 20 viên. Mỗi viên giá 10.000 đồng. Ngoài ra cần 5.000 đồng tiền khâu trang, 2.000 đồng trà đá và 30.000 đồng tiền xe ôm, tôi đều chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng thật sét đánh cho tôi, khi ra tới hiệu thuốc, tôi được cô bán hàng cho biết giá thuốc đã lên gấp 10 lần! Buổi tối trời mát dịu, đang lên cơn sốt mà người tôi còn nóng bừng thêm với số tiền quá lớn này. Hỏi lý do thì cô cho biết, giá thuốc 10.000 đồng là giá chưa tính hết thuế nhập khẩu, phí lưu kho và cước vận chuyển. Bây giờ tính đúng, tính đủ thì giá phải lên.

Biết làm thế nào được. Tuy tắm thân tôi đầy khuyết điểm, nó vẫn là tắm thân duy nhất mà tôi có trong thế giới này. Tôi vội vàng ra về, bán tổng bán tháo cái tivi màn hình phẳng, cái tủ lạnh không đông đá và cái máy đánh trứng ba tốc độ mới mua, rồi cầm tiền lao ra hiệu thuốc.

Nhưng cô bán hàng cho biết thuốc trị SARS lại tăng lên nữa rồi. Không phải là 100.000 đồng mà 1 triệu đồng một viên, vì giá thuốc cũ còn quên chưa tính phí kiểm định, phí bảo quản và phí đóng gói. Khi tôi kêu đắt thì cô lạnh lùng tuyên bố là cửa hàng bán chứ không bắt ép ai cả. Nếu không mua, tôi cứ việc chữa bệnh bằng lá cây hay dầu con hổ, vốn là những thứ thuốc 100 năm nay không lên giá.

Mồ hôi lại toát ra. Tôi cảm thấy với giá thuốc như thế này thì mình chết cũng được rồi, nhưng còn cha mẹ, anh em, còn hóa đơn tiền điện và tiền nước ở nhà chưa thanh toán, tôi ra đi thì trút gánh nặng cho ai lo? Tôi bèn thất thểu về nhà, bán chiếc xe gắn máy, bán bộ vest từ khi mua tới giờ chỉ mặc có hai lần lúc ăn đám cưới. Tôi còn cầm cố cả giấy tờ mảnh đất vốn có ý định làm vốn dưỡng già. Tất cả được mấy chục triệu đồng. Tôi cho tất cả tiền vào bao tải, vác lên vai (không dám đi xe ôm vì sợ hụt tiền) mồ hôi nhễ nhại, lê bước ra hiệu thuốc.

Cô bán hàng đón tôi ngay từ cửa. Cô tươi cười thông báo giá thuốc trị SARS đã tăng tốc 100 lần - nghĩa là 10 triệu đồng một viên. Cô giải thích giá tăng lần này do tính đúng, tính đủ tất cả chi phí, có tham khảo giá thuốc tương đương trong khu vực và có tính đến độ hút hàng cũng như tính đến vốn đầu tư để tái sản xuất.

Người tôi nóng ngùn ngụt vì giận. Tại sao bao nhiêu năm nay, lúc bị đau răng, lúc bị muỗi đốt và đau bụng thì giá thuốc không tăng mà chọn đúng lúc khó khăn nhất, quyết liệt nhất thì lên giá ào ạt? Vậy giá thuốc ai quản lý, lương tâm, trách nhiệm để đâu? Tôi quát tháo om sòm, tôi dọa kiện tới tận trời xanh.

Bỗng một ông bác sĩ xuất hiện. Ông nhẹ nhàng bảo tôi rằng chưa có thuốc trị SARS. Các nhà bác học chỉ biết được là khi bị sốt, nếu cứ nóng giận liên tiếp khiến sốt càng ngày càng cao thì cuối cùng nó sẽ giảm. Y khoa gọi như thế là "độc trị độc". Mà muốn người bệnh hết sốt thì chỉ có cách vờ kêu có thuốc rồi tăng giá mà thôi! Tôi thấy toàn thân nhẹ nhõm. Tôi khỏi bệnh trong 2 giây. Tôi ôm chầm lấy cô bán thuốc, xúc động nghẹn ngào.

Chủ trương xây dựng lễ hội làng Cò ra đời trong một cuộc nhậu, khi một vị chức sắc, trong trạng thái ngất ngư, phát biểu rằng, đâu đâu cũng tổ chức lễ hội để thu hút khách du lịch, hút tiền mà xứ mình không có thì kém quá. Ý kiến này được tán thành nhiệt liệt. Mọi người tham gia bàn tán rất rôm rả nhưng chẳng ai chịu ai. Chợt vị chức sắc... kiễng chân xị vỗ mạnh tay xuống bàn đánh "rầm" một cái, chai rượu ngã xuống đất vỡ tan. Cả bàn nhậu la oai oái:

- Ôi! Ôi! làm gì dữ dằn vậy ông? "Cắt cổ không bằng đổ rượu" đấy!

Vị chủ xị vẫn oang oang:

- Quên đi! Nghe tôi nói đây! Ở huyện bên đang diễn ra lễ hội Bà Thu Bồn. Bà ấy là bà nào? Tôi không biết. Nhưng chắc chắn Thu Bồn là tên một con sông lớn. Bà Thu Bồn chính là bà... quản lý con sông này. "Bà" chết từ năm một ngàn chín trăm... lâu lắm rồi nên bây giờ mới có lễ hội tưởng nhớ bà. Quê ta có con sông Cổ Cò chảy qua, vậy sao ta không tổ chức lễ hội bà Cổ Cò?

Cả bàn nhậu sôi nổi hẳn lên. Có người cho rằng không nên lấy tên là Lễ hội bà Cổ Cò vì như thế là xúc phạm đến khuyết tật của người khác. Dù cổ "bà" có dài như cổ cò hay ngắn như cổ cóc thì cũng phải tôn trọng. Vì vậy, chỉ nên lấy tên là Lễ hội Bà Cò. Ý kiến thật chí lý. Thế là, cái tên đoạn sông chảy qua làng đã được cuộc nhậu nâng lên thành Lễ hội Bà Cò.

Tưởng rằng câu chuyện tầm phào đó sẽ tan đi theo hơi men, ai dè các vị chức sắc có tâm huyết với lễ hội lại đem ý tưởng đó ra bàn chính thức trong cuộc họp có đầy đủ các vị cao niên trong làng. Các lão nông rất hể hả, không ngờ đám con cháu mình lại... cực kỳ thông minh và có lòng thành đến thế.

Theo thông tin từ hội nghị trên, để tuyên truyền cho nhân dân biết về... Bà Cò, xã sẽ mời một chuyên viên của Nhà văn hóa huyện về viết... tiểu sử của bà và truyền thống Lễ hội Bà Cò. (Nghe nói anh chuyên viên này là một cây bút chuyên viết truyện... thần thoại cho nhi đồng và truyện... kinh dị cho người lớn. Rất hợp gu!).

Chương trình Lễ hội Bà Cò có hai phần: phần lễ và phần hội. Phần lễ sẽ có: Lễ rước Bà Cò, Lễ tế Bà, Lễ dâng hương. Các khoản này sẽ do Hội Bảo trợ, Hội Người cao tuổi đảm nhận. Nếu chưa có quần áo lễ hội, chưa có cờ quạt, chiêng trống thì... mượn của đội trợ tang. Phần "hội" sẽ có hội thả đèn... bắt bướm trên sông Cổ Cò, hội thi bịt mắt bắt dê, hội thi nhảy bao bố, đua xe đạp chậm, đua ghe, kéo co, đá bóng nam nữ, thi đá gà, thi thiếu nhi thanh lịch và một số cuộc thi khác. Dự kiến Lễ hội Bà Cò sẽ diễn ra trong ba ngày hai đêm trên khúc sông Cổ Cò.

Điều quan trọng nhất là phải xây dựng ngay một cái đền thờ Bà Cò. Việc này khó mà dễ. Bên sông Cổ Cò có một cái lò gạch vừa bị đình chỉ sản xuất vì gây ô nhiễm được xã quyết định cải tạo thành đền thờ Bà. Ổn quá rồi.

Xã dự định mời Công ty bia Sông Vàng làm nhà... tài trợ chính cho lễ hội. Tổ hợp sản xuất nước khoáng Con Cò của xã cũng xin ké làm "đồng tài trợ" để tiêu thụ nước khoáng (chế biến từ nước sông Cổ Cò) đang ế ẩm.

Kế hoạch xây dựng Lễ hội Bà Cò được xây dựng rất bài bản. Các vị chức sắc đều được phân công đứng cánh" để chỉ đạo công việc. Bà con các thôn có dịp được mời họp để nghe triển khai lễ hội. Ai cũng phấn khởi, tích cực tham gia. Các cuộc tập dượt diễn ra sôi nổi. Hàng quán, nhà trọ mọc lên như nấm để đón khách thập phương.

Những ngày này, đi đến đâu cũng nghe bàn về Lễ hội Bà Cò. Khí thế lắm! Ấy thế mà cũng có những kẻ xấu mồm xấu miệng nói toạc ra rằng: "Rõ là buôn thần bán thánh! Bà Cò là... bà nội nào mà thờ bả? Tất cả chỉ vì tiền".

Lễ hội Bà Cò mới sắp diễn ra nhưng khu vực quanh sông Cổ Cò đã thấy xuất hiện khá nhiều "cò". Nào là "cò" đất, "cò" nhà, "cò" nhang đèn, "cò" nhà trọ... bay về tấp tểp. Vui hết biết!

Tắm cùng hoa hậu

Cả một đời tôi uống nước như Lam Trường, dùng dầu gội đầu như Mỹ Tâm, tô môi son theo Phương Thanh và xịt thuốc đau chân kiểu Hồng Sơn. Chưa hết, tôi còn uống sữa giống Việt Anh, dùng bánh kẹp thịt bò theo Lê Vũ Cầu và giặt đồ bằng bột giặt hết Mỹ Uyên.

Các ngôi sao đã hướng dẫn tôi, lôi kéo tôi, đánh đập tôi không còn phút nào ngơi nghỉ. Và tôi thật hạnh phúc vì điều này.

Thế nhưng, nếu trước đây tôi chỉ mua những gì do các doanh nghiệp quảng cáo là yên tâm thì bây giờ không thể nữa. Công nghệ tiếp thị đã tiến một bước dài. Nếu là một trong 10 người đầu tiên mua báo Mãn Bạc, bạn sẽ được ăn cơm với một diễn viên điện ảnh (mặc dù có thể do bạn trả tiền). Nếu may mắn lọt vào "tốp" năm, bạn sẽ được xia răng với minh tinh ấy; còn nếu hạnh phúc vào "tốp" ba, bạn sẽ vinh dự cùng rửa bát với ngôi sao. Đó thật là một niềm vui khôn cùng, một vinh dự mơ ước cả đời nhưng không phải dễ nắm bắt.

Tôi đã từng là một trong những người mua vé đầu tiên của nam ca sĩ nổi tiếng, mà kết quả chỉ được phơi quần áo cùng dây với anh ta. Hay tôi đã từng là kẻ sưu tập ảnh một người mẫu thời trang nhiều nhất, sau đó được cô ưu tiên cho cùng bôi chung một thùng kem chống nắng. Vì vậy, tôi rất xúc động khi đọc trên báo, quảng cáo nếu ai mua nhiều chai thuốc trừ muỗi nhất trong một tháng sẽ được... tắm chung với cô hoa hậu quốc tế sắp tới thành phố này. Để thêm phần hấp dẫn, báo còn nói rõ, giải thưởng chỉ có giá trị cho đàn ông và bảo đảm là chung một bồn thật sự.

Vừa buông tờ báo xuống, tôi đã lao đầu chạy sang tiệm mua thuốc xịt cả muỗi lẫn ruồi. Để có đủ tiền, tôi bán gấp chiếc Honda, đẩy nhanh tivi, tủ lạnh cho tiệm cầm đồ và sang vội giấy tờ nhà cho mấy tay "cò" nhà đất.

Vác về mấy chục thùng thuốc xịt, tôi chĩa chúng về mọi xó xỉnh trong nhà. Chỉ trong nháy mắt, đồng muỗi chết đủ to như đồng cát xây dựng. Tiếp theo là tới bọn ruồi. Tôi phủ lên sân, vườn, chăn chiếu, giường tủ một lớp thuốc dày đến mức bọn ruồi mới bay qua đã ngã xuống, xác chúng chất chồng như xác quân Nguyên.

Làm tất cả mọi thứ trên đời vẫn chỉ hết có 2 thùng, tôi ngồi vắt óc suy nghĩ tiếp theo nên xịt vào đâu nữa. Không khí trong nhà trở nên đậm đặc, thậm chí một con bò vô tình đi ngang qua ngõ cũng ngã lăn quay, nói gì tới côn trùng.

Vào phút cuối cùng, tôi dùng thuốc xịt khắp toàn thân rồi chạy lao ra phố phường, xông vào những nơi tắm tối. Hễ đụng vào tôi là ruồi, gián, thạch thùng, tắc kè và bọ chét ngã xuống như rắc vừng. Tôi đã làm cho giá mừng màn và nhang trừ muỗi toàn thành phố giảm xuống một nửa.

Thế là điều mong đợi đã tới. Vào ngày quyết định, ban tổ chức tuyên bố tôi là người có số vỏ chai thuốc xịt nhiều nhất... hành tinh, sẽ được vinh dự tắm chung với cô hoa hậu quốc tế.

Tuyên bố vừa dứt thì âm nhạc nổi lên, toàn thể đàn ông nhìn tôi ghen tị. Một đoàn xe chờ thẳng tôi tới khách sạn năm sao. Tiếp đó, hai chục anh bồi rắc bột giặt khắp người tôi, đưa cho tôi một chiếc khăn tắm to như khăn trải giường để quấn quanh người. Trong tiếng vỗ tay của toàn thể công ty bán thuốc xịt muỗi, tôi được dẫn vào phòng tắm trên xe lăn do các cô người mẫu đẩy, qua một rừng ống kính của các phóng viên nhiếp ảnh và truyền hình. Thì ra đây là buổi tắm đầu tiên trong lịch sử nhân loại được truyền hình trực tiếp.

Cửa phòng tắm mở ra chói lòa, và tôi choáng váng khi thấy cái bồn tắm to như sân bóng đá. Cô hoa hậu quốc tế ở đầu kia của bể, thấy tôi nàng giơ tay vẫy và nhảy ùm xuống, nom nàng chỉ bé bằng ngón tay với khoảng cách như thế. Tôi bị đẩy xuống. Do nước quá sâu và bơi không thạo nên hai tiếng đồng hồ trôi qua, tuy chung một "bồn" mà tôi vẫn không sao đến bên hoa hậu được.

Anh ta là một chuyên gia đặt vòng hạn chế sinh đẻ giỏi nhất thế giới. Không chỉ đặt vòng cho con người, anh còn nghiên cứu chế tạo và đặt vòng cho cả loài vật. Anh ta trở thành tiến sĩ y khoa với luận án có một không hai trên đời: "Những phương pháp đặt vòng cho động vật có vú và không có vú nhằm hạn chế sự sinh sản của các loài không có ích trên trái đất".

Anh ta tài giỏi đến mức độ chế tạo ra những chiếc vòng không dùng để đặt nơi... thường đặt mà vẫn hạn chế được sự sinh sản quá xá của con người. Ví dụ, anh ta từng chế ra một chiếc vòng đặt nơi... tai của phụ nữ để họ không nghe những lời đường mật của đám Sở Khanh. Ấy thế mà loại vòng này hạn chế được biết bao nhiêu đứa trẻ ra đời ngoài ý muốn. Đối với phụ nữ bị dị ứng khi có vật lạ vào tai thì anh ta chế tạo ra một loại vòng để họ đặt vào... mũi. Loại vòng này sẽ chuyển đổi mùi bia rượu thành mùi hổ xị tập thể. Và thế là các bà chạy dài khi các đảng ông chồng từ quán bia về nhà với ý đồ làm chuyện ấy với sự trợ lực của thần men. Loại vòng này là một sự thành công vĩ đại của anh ta. Theo một điều tra xã hội thì đến 80% đàn ông nước ta có mùi hổ xị khi đứng trước những phụ nữ được đặt loại vòng này. Còn nếu phụ nữ nào bị vẹo vách ngăn mũi không thể đặt được vòng... thối thì anh ta chế cho họ một loại vòng khác, có hình dạng như chiếc nhẫn và được đeo vào tay. Anh ta hoàn toàn bí mật về nguyên tắc hoạt động của chiếc vòng nhưng hình như nó có liên quan đến việc phát điện. Bạn đã bao giờ bị điện giật chưa? Nếu đã, hẳn bạn cũng biết vì sao chiếc vòng này hạn chế sinh đẻ tốt đến thế!

Không những anh ta chế tạo vòng cho đàn bà mà còn chế tạo vòng cho đàn ông. Đàn ông không được đặt vòng ở mũi, không được đặt vòng ở tai mà được đặt ở... mắt. Một loại vòng giống như kính áp tròng giúp cho người được đặt chỉ thấy vợ mình đẹp, còn vợ hàng xóm thì xấu. Loại vòng này hạn chế những cuộc ngoại tình và dĩ nhiên cả những đứa trẻ ra đời sau đó.

Chuột là loài vật anh ta ghét nhất trên đời này. Ác thay, chúng lại sinh đẻ theo cấp số nhân. Anh quyết tâm tiêu diệt loài chuột bằng cách đặt vòng cho chúng. Vòng cho loài chuột được anh ta chế tạo giống như hạt đậu để chúng tự ăn vào bụng. Vào tới nơi, vòng hạt đậu sẽ liên tục phát ra tiếng kêu của... mèo. Có anh chàng chuột đực nào dám đến gần một cô nàng chuột cái - dù là chuột hoa khôi - để giờ trò trăng hoa khi cô ta luôn phát ra tiếng... meo meo?! Phát huy thành công khi đặt vòng cho chuột, anh ta tiến tới đặt vòng cho các loài có hại như gián, mối, ruồi, muỗi... Những công trình đó đã mang lại cho anh cả tiền bạc và tăm tiếng. Báo chí gọi anh là vua vòng, thậm chí có tờ còn tôn vinh anh là thiên tài... vòng. Nhà anh ta nườm nượp khách tới đặt vòng. Có lần cao hứng, anh tuyên bố: "Với tôi, không có loại vòng nào là không thể làm được".

Lời tuyên bố đã khiến anh trở thành người nói dốt kể từ khi tiếp một khách hàng. Sáng sớm, vị khách ấy đã bấm chuông nhà anh với vẻ mặt quá đau khổ. Anh ta mời vào nhà và hỏi:

- Ông cần gì?

Khách trả lời:

- Tôi đến để nhờ ông đặt vòng.

- Đặt cho anh à?

- Không!

- Hay là cho vợ anh?

- Không!

- Đặt cho lũ chuột nhà anh à?

- Không!

- Thế đặt cho ai?

Vị khách yên lặng móc ra một tờ giấy có đóng dấu đỏ chói và nói bằng giọng hết sức thiếu não:

- Tôi muốn đặt vòng cho tờ giấy này.

Anh ta trở mắt ngạc nhiên và giành lấy tờ giấy trên tay khách:

- Đây là giấy phép kinh doanh của anh mà?

- Vâng! Tôi muốn anh đặt vòng cho tờ giấy phép mẹ này để nó đừng đẻ ra những tờ giấy phép... con, giấy phép... cháu. Ông ráng giúp tôi nhé. Bao nhiêu tiền cũng được.

Chị bò và em bò thân mến! Các quan khách, các nhân viên phục vụ, các chủ quán bia và quán phở thân mến! Hôm nay, chúng ta tụ tập nhau ở đây để đưa tiễn hai mẹ con chị bò, còn gọi là bò tót, về nơi an nghỉ cuối cùng.

Vẫn biết cuộc sống không phải là vĩnh cửu, vẫn biết cõi hư vô là nơi đến của tất cả thuyền đời, vẫn biết với sự phát triển của ngành chế tạo khô bò và da bò hiện nay thì cuộc sống của hai mẹ con là điều mỏng manh, nhưng chúng tôi không thể tránh khỏi bàng hoàng trước cuộc chia tay này.

Bởi tại sao? Nếu như bọn bò cày, bò sữa và bò kéo gỗ phải lần lượt ngã xuống dưới lưỡi dao và lưỡi búa là điều bình thường; nếu như các thứ bò vớ vẩn và không dám kêu ca đó sinh ra là để cho các bếp lẩu bò thêm nghi ngút khói, các sạp bún bò thêm nồng nàn và các hộp pho-mát đầu bò thêm đầy đặn, thì bò tót lại không thể.

Mẹ con chị bò tót đây với vẻ hiên ngang của mình thể hiện qua đôi sừng cong như trăng lưỡi liềm, bóng như mạ kền, đẹp như... mắc áo, với dáng đi oai phong đường bệ, với bản tính giản dị, thích thiên nhiên, cây cỏ, tránh xa những chỗ đèn màu lấp lánh hoặc âm ỉ kẹt xe, tưởng như có thể ở bên chúng ta mãi mãi. Mẹ con chị bò tót đây, về dòng dõi được liệt vào hàng đặc biệt quý hiếm, có tên trong hộ khẩu đỏ; về sức khỏe vốn là chỗ anh em với anh trâu đang được chọn làm biểu tượng cho SEA Games, có bắp tay và bắp chân cuộn cuộn; về văn hóa (mặc dù bị nghi ngờ là ngu như bò) đã tốt nghiệp hàm thụ ban đêm Học viện cao đẳng Lâm nghiệp. Sự đột ngột ra đi khiến tất cả chúng ta đều cứng đờ và sừng sốt!

Tại sao sừng sốt? Tại rõ ràng mẹ con chị bò không thể mắc bệnh cúm Hồng Kông, đơn giản vì họ chưa bao giờ ra khỏi rừng và trước khi nằm xuống mấy phút cũng không hề ho, hắt hơi một tiếng nào. Mẹ con chị bò cũng không thể nhiễm HIV vì họ chắc chắn chưa đến vũ trường, không tiêm chích ma túy cũng như không có quan hệ đồng giới. Mẹ con chị bò cũng không thể bị tai nạn xe cộ, vốn là thứ tai nạn có tỷ lệ thương vong cao và bất thành linh nhất hiện nay, bởi họ toàn đi bộ, chưa đứng tên sở hữu bất kỳ một xe máy nào dù là hàng liên doanh hay nhập nguyên chiếc.

Chị bò và em bò cũng không thể là nạn nhân của cuộc chiến tranh phi nghĩa do các thế lực hiếu chiến tiến hành, bởi các xét nghiệm đều cho thấy vết thương của họ không phải do tên lửa gây ra.

Không. Hoàn toàn không. Tuyệt đối không. Chị bò và em bò đã ngã xuống bởi một lý do duy nhất, gây phẫn nộ cho cả loài người tiến bộ và đánh thức toàn thể những ai còn lương tri: họ đã ngã xuống bởi những phát đạn từ vài khẩu súng săn của vài ông, trong đó có một ông lớn.

Nhưng giờ phút này đây, trước toàn thể bạn bè, quan khách, trước hai bộ da và hai cặp sừng còn tươi, chúng tôi xin công bố một tin chấn động có giá trị như một quả bom, gây đau nhói cho toàn thể giới như một mũi chích vào phần mềm: đó là chị bò và em bò đã cố tình nhắm thẳng mũi súng của ông lớn mà xông tới.

Tại sao thế? Tại sao họ lại vội vã tìm cái chết trong khi mà vàng và đôla đang hạ giá, trật tự lòng lẽ đường đang có nhiều chuyên biến đáng kể và vấn đề phòng cháy chữa cháy có những tiến triển tích cực? Sau một quá trình điều tra, thu thập công phu, chúng tôi xin trả lời: tại đây là cách duy nhất để ông lớn ra tòa.

Trước đây, người ta cứ chờ đợi mãi một bằng chứng, một khuyết điểm có tính điển hình, tính tố cáo để có thể đưa ông lớn ra tòa nhưng chờ hết tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác mà không ai kết luận và nêu bật được nó ra.

Thế nhưng, chị bò và em bò không chờ được. Họ hiểu rằng cuộc sống có những giới hạn của nó, tiền bạc của nhà nước cũng như lòng kiên nhẫn của nhân dân luôn có những giới hạn. Dù nổi tiếng là chậm chạp và đủng đỉnh, chị bò và em bò cũng thấy cần phải khẩn trương làm một điều gì.

Cho nên, họ đã rình mãi, rình mãi, đúng lúc ông lớn cùng bầu đoàn lên rừng, đúng lúc ông lớn và bạn ông giương súng bóp cò, mẹ con chị bò đã xông ra hứng cả tràng đạn. Họ ngã xuống trong niềm tin tưởng tuyệt đối là cái chết của mình sẽ mở đầu cho cái chết của những kẻ vô đạo đức - hám... bò tót.

Cho phép tôi được nghiêng mình trước tấm gương hy sinh cao cả này. Cho phép tôi được hứa với chị bò và em bò là điều mong muốn của họ sẽ trở thành hiện thực. Cuối cùng, cho phép tôi đặt một bó hoa hồng trước mộ mẹ con chị bò tót, thay vì thả xuống một bó hành như xưa nay vẫn thế.

Xin vĩnh biệt!

Cá tháng tư

Những trò chơi khăm khét tiếng mọi thời

1. Vụ mùa mì ống ở Thụy Sĩ:

Thu hoạch mì ống từ... trên cây.

Năm 1957, chương trình "Toàn cảnh" của hãng thông tấn danh tiếng BBC thông báo, nhờ mưa thuận gió hòa và sự biến mất của loài một ngũ cốc, những nhà nông Thụy Sĩ đã có một vụ mùa mì ống bội thu. Thông tin này đi kèm với hình ảnh nông dân Thụy Sĩ đang kéo những sợi mì ống xuống từ các cành cây...

Sau bản tin, hàng nghìn bạn xem truyền hình đã mắc lỗi. Nhiều người gọi điện tới BBC hỏi cách trồng cây mì ống. Hãng thông tấn trả lời một cách rất ngoại giao rằng: "Hãy thả một dùm mì ống vào một hộp nước sốt cà chua và chờ đợi điều tốt đẹp nhất sẽ tới".

2. Đảo quốc San Serriffe

Năm 1977, tờ báo Anh The Guardian phát hành một phụ san 7 trang để kỷ niệm 10 năm thành lập quốc gia San Serriffe, một nước cộng hòa nhỏ bao gồm nhiều hòn đảo nhỏ hình bán nguyệt trên Ấn Độ Dương.

Một loạt bài báo trong tờ phụ san minh họa một cách rất "mùi mẫn" về địa lý và văn hóa của đảo quốc nhỏ bé này. Nó bao gồm 2 phần có tên gọi là Upper Caisse và Lower Caisse, thủ đô là thành phố Bodoni và người lãnh đạo là General Pica.

Điện thoại của tờ The Guardian hôm đó réo cả ngày khi các độc giả gọi tới để tìm kiếm thêm thông tin về địa điểm du lịch lý tưởng ấy. Rất ít người nhận ra rằng, tất cả các địa danh của đảo quốc đều được đặt tên theo các thuật ngữ của ngành in ấn. Trò chơi khăm này thành công đến nỗi hàng thập kỷ sau, độc giả vẫn hào hứng chờ đợi xem năm nay tờ báo cho họ "ăn" tin giả nào.

3. Cầu thủ bóng chày huyền thoại Sidd Finch

"Danh thủ" Sidd Finch.

Trong ấn bản tháng 4/1985, tạp chí Sports Illustrated đăng một bài báo về một cầu thủ mới đầu quân cho đội bóng Mets. Tên anh ta là Sidd Finch và anh có khả năng ném một quả bóng chày với vận tốc xấp xỉ 270 km/h (vận tốc thường chỉ khoảng 100 km/h). Bất ngờ nhất là trước đó, Sidd Finch chưa hề chơi bóng chày. Thay vào đó, anh ta khổ luyện "nghệ thuật ném" tại một ngôi chùa Tây Tạng, dưới sự hướng dẫn của "đại thi tiên Lama Milaraspa".

Cổ động viên của đội Mets hí hửng ăn mừng sự may mắn kỳ diệu khi tìm được cầu thủ tài năng nhường ấy. Tờ Sports Illustrated sau đó tràn ngập thư của độc giả đề nghị cung cấp thêm thông tin. Nhưng trên thực tế, vận động viên huyền thoại Sidd Finch chỉ tồn tại trong óc tưởng tượng của người viết bài báo, phóng viên George Plimpton.

4. Chuông tự do Taco

Năm 1996, hãng Taco Bell tuyên bố đã mua được chiếc "Chuông tự do" từ chính phủ Mỹ và đặt lại tên cho nó là "Chuông tự do Taco". Ngay sau đó, hàng trăm công dân Mỹ đã giận dữ đổ tới công viên Lịch sử Quốc gia ở Philadelphia, nơi trưng bày quả chuông, để bày tỏ sự phẫn nộ của họ.

Cơn tức giận của công chúng chỉ dịu đi khi hãng Taco Bell "bật mí" đó chỉ là trò Cá tháng tư, vài giờ sau. Tuy nhiên, đỉnh điểm của trò đùa lại bắt đầu khi Mike McCurry, thư ký báo chí của Nhà Trắng, thừa nhận không những đã bán "Chuông tự do" cho Taco Bell mà còn bán cả đài tưởng niệm Lincoln cho một công ty khác.

5. Nixon tái tranh cử

Năm 1992, chương trình Talk of the Nation của đài phát thanh National Public thông báo, Richard Nixon, trong một động thái đáng ngạc nhiên, đã ra tranh cử một lần nữa. Khẩu hiệu mới của ông ta là: "Tôi đã và sẽ không làm gì sai trái". Theo sau bản tin là một đoạn ghi âm tiếng Nixon đọc diễn văn tranh cử.

Thính giả đáp lại bản tin bằng thái độ giận dữ, liên tục gọi điện tới đài để thể hiện sự công phẫn. Phải tới phần sau của chương trình, người dẫn John Hockenberry mới tiết lộ, thông tin đó chỉ là trò đùa. Giọng của Nixon là do nghệ sĩ hài kịch Rich Little thủ diễn.

6. Thú dũi băng đầu nóng

Thú dũi băng.

Số báo ra ngày 1/4/1985 của tạp chí Discovery công bố, Tiến sĩ sinh học khả kính Aprile Pazzo đã khám phá ra loài sinh vật mới tại Nam Cực: loài thú đầu nóng khoan nước đá. Loài thú đặc biệt này có những vây cứng ở đầu có khả năng trở nên nóng bỏng nhờ được nối với nhiều mạch máu, cho phép con vật dũi qua nước đá với tốc độ cao. Nó sử dụng khả năng này để săn chim cánh cụt, làm chảy băng ở dưới con mồi khiến con chim tụt xuống hố rồi ăn thịt. Sau nhiều nghiên cứu, Tiến sĩ Pazzo cho rằng, có thể loài sinh vật này đã gây nên sự mất tích của nhà thám hiểm Nam Cực nổi tiếng Philippe Poisson năm 1837. Tờ báo trích đăng ý kiến của vị tiến sĩ: "Hẳn là, trong mắt loài thú dũi băng, ông ta trông giống một con chim cánh cụt".

Tờ Discovery nhận được thư hỏi về bài báo này nhiều hơn bất cứ tin tức nào đăng tải trước đó.

7. Đĩa bay hạ cánh tại London

Ngày 31/3/1989, hàng ngàn người lái ô tô trên đường cao tốc ngoại ô London ngửa mặt lên trời dõi theo một vật thể bay hình chiếc đĩa tỏa sáng đang hạ cánh xuống thành phố của họ. Nhiều người đậu xe vào lề đường để quan sát vật thể bay đáng sợ trôi trong không khí. Cuối cùng, đĩa bay hạ xuống và người dân ngay lập tức gọi cảnh sát, báo về một cuộc xâm lược của người ngoài hành tinh. Những nhân viên công lực lập tức có mặt và một cảnh sát can đảm tiến tới gần vật thể bay, tay lăm lăm dùi cui. Khi cửa đĩa bay bật mở, một thân hình nhỏ bé trong bộ đồ bay màu bạc hiện ra, viên cảnh sát ù té chạy về hướng ngược lại.

Chiếc đĩa bay hóa ra là một khinh khí cầu dùng hơi nóng được cố tình thiết kế có dạng UFO. Tác giả của nó là Richard Branson, 36 tuổi. Tác phẩm của anh là một kết hợp giữa sự đam mê chơi khinh khí cầu với tính thích đùa. Anh dự định sẽ cho khinh khí cầu hạ cánh vào đúng ngày 1/4 tại công viên Hyde Park của London nhưng gió đã thổi không như ý, buộc anh phải hạ cánh sớm một ngày và không đúng địa điểm.

Bài tập về nhà

Hôm ấy tôi về nhà sớm hơn thường lệ. Dimka, con trai tôi, đang ngồi học bài. Trông nó có vẻ rất lúng túng.

- Gay go lắm hả? - tôi nhận xét - Đây, con có biết hồi xưa bố học hành như thế nào không?

- Con đã nghe bố kể rồi - Dimka nói - Bố học cực giỏi, toàn được điểm cao nhất! Nhưng nếu bố thông minh như thế, bố hãy giải giúp con bài đại số với.

- Đại số? - Tôi ngạc nhiên - Con mới học lớp một mà đã có bài tập đại số?

- Phát triển tăng tốc mà bố! - Dimka nói, giọng ông cụ non - Trẻ con bây giờ phát triển sớm lắm, các thầy cô giáo bảo thế.

Một giờ sau, không cho Dimka biết, tôi gọi điện cho một người quen của tôi là tiến sĩ toán - lý.

- Vassya - Tôi nói, giọng tha thiết - Cậu có thông thạo môn đại số lớp một không?

- Gì cơ? - Vassya hỏi lại.

- Cậu có giải được bài toán đại số của học sinh lớp 1 không?

- Thế này nhé! - Cậu tiến sĩ nói - Tổ đồng ý trên nguyên tắc đối ngang nhau. Tổ sẽ giúp cậu giải bài toán lớp một, còn cậu giúp tổ làm một bài thơ cho lớp hai.

- Sao lại bài thơ? - Tôi không hiểu.

- Chuyện bình thường ấy mà. Svetka con gái tổ đang học lớp hai.. Nó phải làm 24 đoạn thơ 4 câu với đề tài là "Cây thông cô đơn của Lermontov". Cậu rõ chưa? Vị chi là 80 câu thơ có vần điệu nghiêm chỉnh.

- Gờm đã - Tôi ngạc nhiên - Bài thơ của Lermontov cũng chỉ có 8 đoạn thôi mà!

- Thời Lermontov là tận thế kỷ XIX, phải dễ hơn chứ - Vị tiến sĩ buông tiếng thở dài.

Tôi ngồi làm đến câu thơ thứ 11 thì tắc tị, chọn mãi không được từ nào vần với từ "tình yêu". Tôi nghĩ tới từ "liều xiêu", lại nghĩ cả đến từ rõ ràng không dùng được là "nói điều".

Nhà thơ Petia bạn tôi vui vẻ bằng lòng giúp đỡ tôi - về đề tài này, cậu ta đã công bố 2 trường ca, 7 bài thơ và 1 kịch bản cho ballet. Nhưng điều kiện đặt ra thì không đơn giản chút nào: Giúp Ghenka, con trai cậu ta đang học lớp ba vẽ bức tranh "trận chiến đấu ở Mamai".

Tôi tìm số điện thoại của xưởng vẽ. Ở đó, tôi có anh bạn họa sĩ chuyên vẽ cảnh chiến trận.

Anh bạn họa sĩ đang gặp khó khăn. Cô giáo môn sinh vật lớp 3 yêu cầu đưa con cậu ta phải làm một loạt thí nghiệm với con amíp, mà cậu ta lúng lúng khắp thành phố vẫn không kiếm được con nào.

- Thế này nhé: cậu kiếm cho tổ con amíp, tổ vẽ cho cậu bức tranh trận chiến ở Mamai. Đồng ý chưa? - Cậu họa sĩ rên rỉ.

Giáo sư sinh vật học Siemion, bạn tôi, đang ngủ thì bị tôi dựng dậy.

- Cậu điên à? - Siemion gắt lên - Lại đi hỏi tôi về loài amíp tí tẹo trong khi tôi chuyên về loài voi. Mà này, thằng Volodia nhà tôi học lớp 4, thầy giáo môn vật lý giao cho nhiệm vụ thiết kế một chiếc máy đồng pha loại nhỏ, khoảng 2.000 electron-volt. Cậu làm giúp tôi nhé. Còn tôi sẽ cố tìm con amíp cho cậu...

Các bạn ơi! Các bạn có quen ai thiết kế được máy đồng pha khoảng 2.000 electron-volt không? Đồi la, tôi cũng sẽ làm giúp một bài tập nào đó các thầy cô giáo tiểu học giao cho con cái chúng ta. Trước kia, tôi học cực giỏi mà, toàn đạt điểm cao nhất thôi mà...

Sản xuất ra một chai nước ngọt không phải là khó. Theo công thức bình dân nhất, chỉ cần một chút nước lã, một chút đường, một chút phẩm màu và vài cái... chân ruồi là đảm bảo bạn có thể tung ra thị trường một loại nước bô bô.

Việc đặt tên cho thứ hàng hóa thiết thân ấy lại càng dễ. Nếu như thiên hạ có Coca Cola, Pepsi Cola thì ta chỉ việc dán nhãn hiệu của mình là Titi Coca, Cucu Cola hoặc Rama Cola là đủ gây hấp dẫn.

Chính vì lẽ đó mà "liên hiệp xí nghiệp" của chú Tư béo đã mạnh dạn tung ra thị trường loại nước giải khát kiêm tăng lực "có ga, có bọt và có một số thứ khác". Tọa lạc trong một gara ô tô cũ, với dây chuyền sản xuất khép kín, hiện đại, liên doanh với Afghanistan, cơ sở của chú Tư đã sẵn sàng "xô" ra thị trường mỗi ngày hàng ngàn chai với nhãn hiệu đầy huyền thoại: Alibaba Cola!

Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng thì chú Tư suy nghĩ ngả nhào khi phát hiện nước ngọt của mình còn thiếu một câu khẩu hiệu làm tiêu chí. Nếu Nokia là "Công nghệ mang tính nhân bản", còn Coca Cola là "Sánh điệu", Pepsi là "Khát khao hơn" thì Alibaba Cola cần phải có tiêu chí gì?

Tiêu chí, đừng tưởng tầm thường! Nó tuy vụn vặt mấy câu nhưng là sản phẩm của bộ óc hàng triệu con người đúc kết lại trong hàng trăm năm. Nó chứa đựng sức mạnh, niềm tin và cả khả năng bảo hành. Nó là một hợp đồng đã ký với bệnh viện nếu khi uống nước vào, ta phải đi cấp cứu, là lời thì thầm khi ta gọi tên người yêu. Thiên hạ đồn rằng trong một lễ cưới, cô dâu với chú rể sánh vai nhau, tuyên bố đây là "Hôn nhân kiểu Úc". Sau đó, khi phút quyết định tới, thay vì trao nhẫn, chú rể lại trao một chai bia cho... mẹ vợ và hạ giọng: "Chỉ có thể là Heineken". Tóm lại, tiêu chí là hơi thở của sản phẩm cũng như của người bán sản phẩm.

Là một thương nhân lăn lộn nhiều năm trên thị trường, chú Tư biết rằng phải nghĩ ra cho Alibaba Cola một câu gì cực kỳ độc đáo. Nó phải thể hiện tính cạnh tranh, tính chợ búa, tính văn học, tính âm nhạc, tính điện ảnh và tính gây "sốc". Đặc điểm cuối cùng này, theo chú Tư, là quyết định nhất. Gây "sốc" sẽ làm cho người tiêu dùng choáng váng, tê dại, mất hết khả năng kiểm soát lý trí và túi tiền, khiến họ nhanh chóng móc tiền ra mua nước giải khát dù nửa đêm và đang trên giường ngủ.

Chính vì lẽ đó, chú Tư đi kiếm một bà thầy bói, một ông thợ rèn, một nhà thơ, một anh hàng thịt và cuối cùng là một nhà biên kịch. Vốn không phải là loại chủ doanh nghiệp keo kiệt, chú Tư béo thuê một xe du lịch máy lạnh loại 12 chỗ ngồi cho cả "hội đồng sáng tác" đi Vũng Tàu ba ngày để lấy thực tế, sau đó còn thăm một xưởng sản xuất chảo gang và một trại giam tội phạm về kinh tế. Sau chuyến đi, toàn thể hội đồng họp ở nhà hàng Long Voi bàn luận sôi nổi, tất nhiên là cuộc họp có mở rộng tới một số chuyên gia đầu ngành các sản phẩm bạn và có sự đóng góp chân tình của khoa cấp cứu bệnh viện. Cuối cùng, họ đưa ra mấy tiêu chí để trình chú Tư chọn:

- Alibaba Cola - Trong sáng đến khủng khiếp.
- Alibaba Cola - Uống hay là chết.
- Alibaba Cola - Nước mắt của quỷ.
- Alibaba Cola - Xuyên qua cổ họng!
- Alibaba Cola - Hạnh phúc còn xa.

Sau khi duyệt qua mười mấy phương án, chú TƯ béo thấy câu nào cũng đành thép, có tính vệ sinh, tính giải khát và tính va đập. Thật là hoàn hảo. Tuy nhiên, mỗi nhãn hiệu chỉ có quyền mang một câu thôi. Vì vậy, cuối cùng, sau khi cắt dán, khâu và lắp ghép các câu và ý với nhau, sau khi tham khảo nhiều chuyên gia và Luật phòng cháy chữa cháy, Luật giao thông, chú Tư béo chọn câu: "Alibaba Cola - Uống vào kêu A - A - A - A..."

Hội những người thích buồn

Sau khi "Hội những người thích cười" được cấp giấy phép hoạt động, một số vị thích buồn cảm thấy bị xã hội bỏ rơi liền ráo riết vận động thành lập hội để làm đối trọng.

Người đầu tiên xin vào hội là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, vừa ly hôn. Cô ta rên rỉ với trưởng ban thành lập hội:

- Ôi! Buồn quá! Lão chồng nhà em bỏ đi mất mặt với con bồ ranh, chỉ còn em với con mèo khoang trong phòng trống trải. Không vào thì em đến chết héo mất.

Trưởng ban vận động nhăn nhó như chạm vào vết đau:

- Cô tưởng tôi vui lắm đấy phỏng? Hồi còn biên chế nhà nước, biết bao nhiêu đũa qua tay mình bồi dưỡng lên lương, lên chức, cuối cùng nó đẩy mình ra rìa. Buồn đến cháy gan cháy ruột. Cần phải cộng những nỗi buồn nhỏ thành những khối buồn lớn mới có sức mạnh mà đấu tranh với những điều chướng tai gai mắt. Cô có bằng cử nhân kinh tế mà chưa xin được việc làm chứ gì. Tốt! Tôi bố trí cô làm chân thư ký.

Tiếp đến là một nhà thơ trẻ nổi lên như cồn với những tập thơ Nỗi buồn thiên niên kỷ, Buồn ơi, em ở đâu?, Sonne-buồn, Buồn vì mô... Trưởng ban vận động nhếch mép cười buồn:

- Cậu có năng khiếu buồn đấy nhưng không được tuyệt vọng, có thể mới hoạt động cho hội được. Tớ đề bạt cậu làm trưởng ban tuyên truyền. Được chứ? Sau này có thể kiêm Tổng biên tập tờ báo Buồn ơi là buồn.

Một năm sau, số người vào hội vẫn lèo tèo không đủ cơ cấu một ban chấp hành, chưa nói đến thành lập các tiểu ban chuyên môn. Trưởng ban thở dài đánh thượt:

- Có lẽ phải hạ thấp tiêu chuẩn buồn mới mở rộng diện kết nạp hội viên được. Không lẽ để bọn thích cười làm mưa, làm gió. Trần gian là bể khổ. Chúng ta nhất định thắng!

Nhà thơ trẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi hiển kế:

- Bây giờ buồn đích thực hiếm lắm. Nên chú ý phát triển tới số buồn rờm, không buồn cũng làm ra vẻ buồn, mốt mới mà. Em biết trong giới văn nghệ còn khối loại này. Mạnh dạn kết nạp họ rồi bồi dưỡng cho họ có đủ tiêu chuẩn buồn thật, anh ạ.

Cô thư ký đăm đăm nhìn nhà thơ trẻ như muốn cộng nỗi buồn của cả hai lại, vội vã nhất trí:

- Sáng kiến tuyệt vời! Em xin bổ sung một ý nhỏ: ngoài loại buồn rờm nên kéo theo vào hội những người buồn thay.

Trưởng ban quay lại nhìn vào khuôn mặt tươi trẻ nhiều lúc gây hậu quả tai hại, làm giảm năng lượng buồn của người lãnh đạo, hỏi:

- Đề nghị cô nói cụ thể?

- Dạ, cụ thể các bác thối kèn đám ma.

Trưởng ban và nhà thơ cùng reo lên:

- Đúng đấy! Đúng đấy! Nếu lỡ ra có hội viên nào buồn quá mà sang thế giới bên kia, hội đỡ tiền thuê kèn trống.

Ngày xuân dê nhận chức

Cỏ non xanh rợn chân trời
Ngựa đà giẫm nát mắt rồi còn đâu
Nhận chức dê rất buồn rầu
Rau xanh thuốc chuột, thuốc sâu mập mờ
Rừng già chặt phá lợ thơ
U Minh lửa cháy chông chơ hổ hằm
Voi lồng lộn hại của dân
Giao thông xe cộ tàu đâm mấy lần
Biển trào gió lộng sóng thần
Cá nóc độc dân lành cứ xơi
Lại còn chó ngọ nơi nơi
Biết bao công việc ở đời phải lo.
Buôn lậu tham nhũng lắm trò
Háo sắc lại cứ đổ cho dê này
Họp bàn dê quyết định ngay
Diệt chuột thì có thuốc này vi sinh
Yêu nhau phải thật chung tình
Nuôi con sữa mẹ đẹp xinh con người
Rừng vàng biển bạc ta ơi
Trồng nhiều cỏ lại tận trời xanh lên.
Dê chúc Tết dê
Lẳng lặng mà nghe dê chúc nhau
Chúc cho quý bác được nhanh giàu
Rút tiền nhà nước cho vào túi
Quý bác ăn rồi quý em sau
Lẳng lặng mà nghe dê thăm thi
Phong bì đóng sẵn vô tư đi
Cái nghề buôn lậu ăn lớn lắm
Toàn ô dù xịn chả sợ chi
Lẳng lặng mà nghe dê nhỏ to
Có gì đáng kể mà phải lo
Mình xin ít... tý nuôi con cháu
Mai một về hưu đỡ... lo ềo!
Lẳng lặng mà nghe dê gật gù
Ăn rồi lau mép vẫn thiên thu
Giả vờ giả vịt khi bị khảo
Cùng lắm thì ta giờ bài... xù!
Lẳng lặng mà nghe dê dặn nhau
Món gì gặm được phải gặm mau
Thảo sắn tờ đơn xin từ chức
Kéo Quý Mùi sang để lia đầu.

Ngựa - Dê đàm đạo

Ngựa: Này Dê, hãy để cho tôi ở lại thêm một năm nữa được không? Dê: Với cá nhân tôi thì anh có thể ở cả giáp cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng anh có biết anh ở thêm một năm nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra ở thế gian này không?

- Thì có thêm một năm Nhâm Ngọ nữa. Anh và mọi người sẽ được sống thêm một năm mà lại chẳng phải thêm tuổi nào. Nghĩa là chẳng ai già đi cả. Như vậy năm Nhâm Ngọ lần này sẽ dài 24 tháng.

- Sống như thế cũng coi như là chết.

- Ở hay cái anh Dê, được sống thêm một năm nữa mà là chết à?

- Nếu thêm một năm Nhâm Ngọ nữa thì coi như thời gian không chuyển động. Nụ hoa vẫn cứ là nụ hoa, người mang thai vẫn cứ tiếp tục mang thai, kẻ đáng phải chết vẫn cứ được sống. Đời sống lúc đó chẳng có thay đổi gì, như vậy chẳng phải sống mà như chết à.

- Nhưng tôi tiếc những cánh đồng cỏ tươi non quá.

- Nếu sống chỉ để ăn thêm mấy bó cỏ thì sống làm gì. Như thế đâu phải là Ngựa.

- Vậy một con ngựa phải như thế nào?
- Một con ngựa chỉ thực sự là một con ngựa khi nó hí vang như chuông và phi như bay trên đường thiên lý.
- Tôi không thích lãng mạn. Tôi thích thêm nhà, thêm đất chứ không thích đôi cánh mọc hai bên sườn. Còn sứ mệnh của một con dê như anh là gì? Chẳng quan chi là món tiết canh và món lẩu mà thôi.
- Đây là cái nhìn của con mắt thực dụng. Nhưng món lẩu dê còn được chứ món lẩu nghệ thuật thì mới kinh hãi. Còn sứ mệnh của dê là cống hiến niềm vui cho người khác. Nói theo cách của các nhà thơ thì đó là sự hy sinh. Anh thấy có bao giờ người ta làm món tiết canh ngựa không? Nhưng nói cho thật đúng thì sứ mệnh của dê phải thật sự là dê.
- Tôi thấy dân mình đi ăn thịt chó nhiều hơn ăn thịt dê. Nhưng tại sao vẫn có câu "Treo đầu dê bán thịt chó". Như vậy các giá trị đều bị đảo lộn?
- Dân ta nói thế là để chỉ bọn nói một đằng làm một nẻo. Đó là những kẻ luôn lên giọng dạy đời nhưng lại sống phi nhân cách. Nhưng thực tế thịt chó ngon hơn thịt dê nhiều.
- Nếu có kiếp sau thì anh chọn làm dê hay làm chó?
- Dê hay chó hay ngựa thì cũng chỉ là cái tên cho xã hội thôi. Điều quan trọng là dê không phải là chó và chó không phải là ngựa.
- Nếu một con chó đội lột dê thì chuyện gì sẽ xảy ra?
- Thì nhiều người sẽ bị chết vì bệnh dại. Vì sẽ không ai đi tiêm vắc xin khi bị dê cắn cả. Nghĩa là không ai cảnh giác với một con dê. Người ta thường chết vì cả tin.
- Còn nếu một con dê đội lột chó?
- Sẽ dọa được những kẻ yếu bóng vía, nếu nó không có ý định sửa.
- Tại sao họ nhà dê các anh lại có râu nhỉ?
- Vì chúng tôi không có cái mặt như anh.
- Cứ 12 năm anh lại xuống trần gian một lần, anh thấy có lâu quá không?
- Không lâu không chóng. Vì đó là quy luật.
- Nếu cho anh ở lại thêm một năm nữa, anh có vui không?
- Không vui không buồn, đây là nghĩa vụ. Tôi đến đúng lúc và ra đi đúng lúc. Có hai năm Quý Mùi liên tiếp cũng khủng khiếp như có hai năm Nhâm Ngọ.
- Năm 2003 là năm của dê, nếu tôi mượn anh một năm anh thấy thế nào?
- Tôi sẽ cho anh mượn nhưng thật tội tệ nếu anh biến thành kẻ khác. Anh thấy trên thế giới có rất nhiều bức tượng ngựa tuyệt vời. Trong khi đó chẳng ai tạc tượng dê bao giờ. Họ nhà dê chúng tôi cũng khao khát được dựng tượng. Nhưng chúng tôi không ghen tị và chúng tôi hiểu mình là ai. Chúng tôi biết nên đứng ở đâu. Thật hài hước khi thấy một vị tướng cười dê đứng giữa vườn hoa. Dê không có khả năng làm người mẫu. Nếu có kẻ nào định dựng tượng chúng tôi thì có lẽ chúng sẽ đặt chúng tôi trong phòng mát-xa.
- Anh có thấy đau đớn vì ý nghĩ này không?
- Tôi chỉ đau đớn vì một điều là: người ta đã biến biểu tượng của một sức sống thành một hình ảnh xấu của môn đạo đức học.
- Nếu tôi được ở lại thêm một năm nữa thì có biến thành dê cũng chẳng sao.
- Có điều anh không thể biến thành dê mà chỉ có thể biến thành một con lừa.
- Vậy thì tôi phải ra đi ư?
- Đây là quy luật và anh đừng cưỡng lại quy luật. Anh sẽ mắc tội làm xã hội chậm tiến. Nếu anh có ở lại thì cũng chẳng ai chào đón anh. Vì có hai năm Nhâm Ngọ liên thì không có năm mới. Đó chỉ là sự kéo dài cái cũ. Lúc đó năm mới chỉ là ngày đầu tiên của tháng 13 mà thôi.
- Thực sự là tôi nuối tiếc thế gian. Nhưng những điều anh nói thật đúng. Tôi cảm lòng ra đi vậy.
- Hãy ra đi đúng lúc. Nếu anh ở lại thêm một ngày anh sẽ thành một thứ khác.

Tết con dê

Chém cha cái tết con dê

Chồi non lộc biếc bốn bề tả tơi

Dê già quen thói ăn chơi

Tiền chùa thoải mái dê cười chào xuân.

Tuổi mùi tâm sự...

Sinh ra đã "nhận" chính danh... Dê!

Dầu mấy tu thân khó liệu bề...

Miệng lưỡi trần gian: chồng - mác nhon

Ngôn từ thiên hạ: sắc gươm - lê.

Kìa Thìn lăm đưa tài chui rúc

Nọ Hợi nhiều tên giỏi rừ rê...!

Muôn nỗi... xin đừng căn cứ giáp

Rằng Dê, tôi chẳng chút nào... dê...!

Thư ký sếp làm thơ
Sếp tôi là thuộc nhóm máu... dê
Thấy thư ký đẹp cứ nhăm nhe,
Nay ăn, mai uống, đi khách sạn.
Đỏ đỏ đỏ xanh, lúc xuống xe
Bụng ông thôi rồi ôm con nhé,
Thấy bị dối lừa mắt đỏ hoe
Ôi, sếp của tôi là như vậy,
Bị cộng số 8 hết be be.

Nhân dịp cuối năm, trên đường đi kinh lý ở cõi Trời, Dược Sư Lão Tổ - vị thần được Thượng Đế giao cho cai quản toàn bộ thuốc men ở hạ giới - ghé mắt xuống quả địa cầu bé nhỏ của chúng ta. Nhìn cảnh người xe tấp nập, ngài nảy ý định xin phép ông Trời cho nghỉ một ngày để đi du lịch.

Sau một phút đắn đo, không kịp bàn với Lão Bà, Dược Sư Lão Tổ liền nhanh chóng đến gõ cửa Đức Thượng Đế tối cao và rằng: "Muôn tâu bệ hạ, từ tạo thiên lập địa đến bây giờ, qua ngót mấy chục triệu năm, kẻ hạ thần này đảm nhận trọng trách không một chút suy suyển. Dám xin Đức Thượng Đế cho hạ thần nghỉ phép một ngày để xuống hồng trần hưởng thú đi du lịch. Vắng mặt thần chỉ một ngày, chắc sẽ chẳng có việc gì xảy ra. Đến như Thái Thượng Lão Quân cũng còn được nghỉ luyện kim đan. Huống hồ mấy năm gần đây, cơ quan y tế có nhiều tiến bộ, sức khỏe của hạ giới được cải thiện, việc của thần cũng nhẹ hẫng đi". Trước thỉnh cầu tha thiết của viên thần linh trợ lý vốn tài năng mẫn cán, Thượng Đế đã chuẩn tấu.

Được phép, Dược Sư Lão Tổ vội bay về sơn động lồi ngay Lão Bà trực chỉ xuống dương gian. Ngay từ đó, giang sơn thuốc do ngài cai quản tạm biến mất. Vợ chồng Lão Tổ hóa trang thành hai dược sĩ đã về hưu, thông dong đi thăm quan phong cảnh. Vừa nhìn thấy tấm bảng to tướng "Nhà thuốc A", hai ông bà định bước vào nhưng hóa ra cửa đóng then cài, ngay ở cửa treo lưng lừng tấm biển "Nghỉ một ngày, mai mới mở cửa". Cố nhìn vào cửa kính, thấy tủ và quầy đều trống trơn, chẳng có dấu vết bất cứ hộp thuốc nào. Trên hè, một đám đông tụ tập, kẻ mang túi, người cầm đơn thuốc, cùng một tiếng kêu như nhau: "Sao lại thế này, đóng hết cửa sao?". Hai ông bà không tin, len lỏi suốt con phố dài, nhưng tất cả các nhà thuốc đều đóng cửa im ỉm, phía trước là những đám đông đang la lối. Đi xa hơn cũng vẫn một cảnh tượng, nhà thuốc không hoạt động, có phá cửa đi vào cũng không thấy thuốc.

Bỗng nghe ré lên tiếng trẻ con khóc. Một đứa trẻ cùng cha mẹ đi chơi vừa chạy ra khỏi nhà đã vấp ngã, đầu gối trầy trụa, máu me đỏ lôm. Vợ sai chồng: "Anh vào tủ thuốc lấy bông băng, thuốc sát trùng". Chồng trở ra giận dữ: "Chẳng có gì hết, ai đó dọn sạch cả rồi". Vợ chồng đành mang con vào vòi nước rửa sạch vết thương rồi dùng khăn tay tạm băng lại.

Ở đằng xa, một phụ nữ hét lên: "Trời ơi, con sốt ho thế này mà từ sáng đến giờ không mua đâu được viên thuốc". Rồi một tiếng đàn ông la: "Đi vào bệnh viện, ở đó có thuốc, mau lên!". Cả đoàn người ùn ùn chạy vào mấy bệnh viện gần đó. Cửa mở, phía trong đã có một đám đông nhao nhác. Trên thềm bệnh viện, vị giám đốc đang cùng bộ tham mưu của mình giải thích: "Bà con bình tĩnh, xin thông cảm. Một chuyện kỳ lạ đang xảy ra. Ở khắp nơi trong bệnh viện của chúng tôi, từ các khoa phòng cho tới khu dược, ai đó đã len vào vét hết thuốc. Không còn một lọ thuốc, vi thuốc hay một viên thuốc nào. Cũng không còn một cuộn băng, một gói bông hay ống tiêm. Không còn bất cứ thứ gì. Chúng tôi đã liên hệ với các bệnh viện trong thành phố, đến tận trung ương nhưng đâu đâu cũng vậy, mọi nơi đều trống rỗng. Nguy vô cùng, bó tay rồi, kinh khủng quá. Không còn cách nào để chữa bệnh".

Đám đông ò lên kinh ngạc: "Ngành y tế chịu để vậy sao?". Lúc này, họ gần như muốn xông lên phá vỡ bệnh viện. Bỗng có tiếng còi hú cùng một tiếng kêu: "Xê ra, để chỗ cho xe cấp cứu vào". Một tai nạn giao thông, mấy người cần cấp cứu. Trên xe những dụng cụ tối cần vẫn luôn có sẵn cũng biến mất cả... Vang vọng khắp nơi, trong từng gia đình, trên hè phố, tại bệnh viện, người ta kêu lên: "Chúng tôi cần thuốc".

Đang len lỏi trong đám đông, Lão Bà bấm ông ra ngoài nói nhỏ: "Ông thấy chưa, muôn sự tại ông, cứ ham vui bỏ việc, làm cả nhân loại điêu đứng vì thuốc, sắp chết đến nơi. Đi về ngay thôi". Ông miễn cưỡng: "Ai biết đâu". Nói vậy nhưng ông cũng phục thiện. Vù một cái, hai ông bà đã trở lại vị trí Dược Sư Lão Tổ oai vệ và Lão Bà Phu nhân. Họ đã cấp tốc đến nhiệm sở sau một giờ vắng mặt. Và thế là giang sơn thuốc của ngài lấy lại được nét kỳ vĩ từng ngự trị hàng chục triệu năm qua.

Dược Sư Lão Tổ hóm hỉnh liếc về nơi vừa du ngoạn. Tình hình trở lại bình thường. Tiếng huyên náo từ cõi hồng trần lọt đến tai ngài: "Có thuốc rồi, chúng ta sống rồi". Và các bệnh viện lại tăng cường hoạt động như thường ngày. Các nhà thuốc mở cửa, tủ quầy đầy ắp thuốc, người ra vào tấp nập. Trên đường phố, dòng người hớn hờ vui xuân. Lão Tổ nở nụ cười khoan khoái: "May quá, chỉ đi có một giờ. Nếu đi một ngày thì sinh loạn".

Thế mới biết, niềm vui của thần linh là mãi mãi lúc nào cũng phải làm việc để nhân loại vui tươi, sung sướng và hạnh phúc.

1. Hôn nhân là tình yêu. Tình yêu thì mù quáng. Vì vậy hôn nhân là một trường học dành cho người mù.
2. Hôn nhân là học viện nơi đàn ông đánh mất danh hiệu Bachelor (cử nhân, đàn ông độc thân) còn phụ nữ thì nhận được danh hiệu Master (thạc sĩ, người chủ).
3. Tình yêu đúng là mù quáng nhưng hôn nhân chắc chắn là một liều thuốc làm sáng mắt ra.
4. Lập gia đình cũng giống như đi nhà hàng với bạn bè, bạn gọi món của bạn và khi thấy món của người khác, bạn ước gì lúc nãy mình gọi món đó.
5. Người đàn ông lầm bầm vài tiếng trong nhà thờ và thấy mình có vợ. Một năm sau anh ta lầm bầm gì đó trong giấc mơ và thấy mình đã ly dị.
6. Một cuộc hôn nhân hạnh phúc là phải có cho và nhận - người chồng cho và vợ anh ta nhận.
7. Con trai: Con nghe nói ở Trung Hoa thời cổ đại, người đàn ông không biết gì về vợ anh ta cho đến khi nào anh ta làm lễ kết hôn, phải vậy không cha?
Cha: Chuyện đó xảy ra ở mọi nơi con trai à. Mọi nơi!
8. Một người đàn ông nói: "Tôi không bao giờ biết hạnh phúc là gì cho đến khi nào tôi lấy vợ... và sau đó mọi chuyện đã trở nên quá trễ!".
9. Tình yêu là một giấc mơ dài ngọt ngào, và hôn nhân là chiếc đồng hồ báo thức.
10. Người ta nói rằng khi một người đàn ông nắm tay một phụ nữ trước hôn nhân thì đó là tình yêu; còn sau hôn nhân đó là sự tự vệ.
11. Khi một người đàn ông mới cưới vợ trông vui vẻ, ta hiểu vì sao. Nhưng khi một người đàn ông đã lập gia đình được 10 năm trông vui vẻ, ta tự hỏi vì sao.
12. Một người đàn ông nói với người yêu rằng anh ta sẽ vượt qua địa ngục vì nàng. Và bây giờ anh ta đang vượt qua nó!!!
13. Một người đàn ông thành công là người có thể kiếm được nhiều tiền hơn mức chi tiêu của vợ. Một phụ nữ thành công là người tìm được một người đàn ông như vậy.
14. Cách hữu hiệu nhất để nhớ ngày sinh nhật của vợ là hãy quên nó một lần.

Cô bé quàng khăn đỏ

Ngày xưa ngày xưa, có cô bé quàng khăn đỏ đến thăm bà. Trên đường qua rừng, cô bỗng thấy một con sói đang rình rập trong bụi cây.

Cô bé chỉ vào sói và hét:

- Sói già độc ác, đừng hòng hãm hại ta!

Sói nhảy ra khỏi bụi rậm, cúi kinh, lầu bầu vài tiếng rồi bỏ chạy. Cô bé tung tăng đi tiếp. Được một quãng, cô lại bắt gặp sói núp sau một gốc cây.

- Sói già độc ác, đừng hòng hãm hại ta - Cô bé lại chỉ vào sói và hét lên.

Sói già nhảy ra khỏi gốc cây và bỏ chạy tức tốc. Cô bé quàng khăn đỏ lại tung tăng, vừa đi vừa hát. Nhưng, một lúc sau, cô lại thấy sói lúi húi sau một tảng đá. Như những lần trước, cô bé hét:

- Sói già độc ác, đừng hòng hãm hại ta!

Đến nước này, sói nhảy ra giận dữ và rít lên:

- Vừa phải thôi! Có để yên cho ta đi toilet không?

Thị trường nông thôn

Công ty tiếp thị Trần quyết định triệu tập ban lãnh đạo tìm giải pháp khuếch trương hoạt động. Vì thị trường thành phố đã gần như bão hoà, các ý kiến đưa ra tập trung vào phương hướng phát triển về vùng nông thôn.

Một người phát biểu:

- Nước ta dù có đà "đô thị hoá" vẫn còn hơn 80% dân số làm nông nghiệp, sống ở nông thôn. Phải phát triển thị trường nông thôn mới hy vọng kéo các doanh nghiệp đến với công ty tiếp thị của ta.

- Đúng! - Một người khác tán thành - Gần 70 triệu người là nông dân. Chỉ cần mỗi người ăn một chiếc... kẹo cao su thôi là ta có thể tiêu thụ được 70 triệu chiếc. Một tháng có thể bán tới 2,1 tỷ chiếc kẹo cao su... Doanh số thật là khổng lồ! Hơn nữa, nông dân ăn kẹo cao su sẽ thôi ăn trầu, tiết kiệm được vốn chuyển sang cho ngành xây dựng. Mặt khác, còn đỡ được hàng trăm hecta diện tích trồng trầu cau, lợi ích kinh tế không phải nhỏ!

- Tôi còn tính thế này! - Người thứ ba lên tiếng - 70 triệu nông dân, chỉ cần mỗi người một ngày uống một chai nước khoáng loại 0,5 lít thôi thì một tháng cũng tiêu thụ được trên 2 tỷ chai, một năm 24 tỷ chai nước khoáng... Có lẽ ta nên khuyến khích đầu tư xây dựng thêm hàng chục nhà máy nước khoáng nữa mới đủ cung cấp cho nông dân.

Bà trưởng phòng kế hoạch thì nêu ý kiến:

- Còn bao nhiêu loại hàng hoá nữa mà nông dân rất cần như bột giặt, kem đánh răng... À! Mà nhất là kem dưỡng da. Ở nông thôn, bà con lao động phơi nắng suốt ngày mà có kem dưỡng da thì tốt quá.

Ông phó giám đốc bây giờ mới phát ngôn:

- Nhiều năm nay, nông nghiệp được mùa, trang trại phát triển, bà con nông dân thu nhập cao, tiền nhiều. Do đó, phải đưa các loại xe máy về bán cho họ. Ngoài các mặt hàng có giá trị như xe máy, tivi, các loại hàng hoá khác cũng cần được quan tâm. Ví dụ như thời trang: Bà con nông thôn bây giờ không ai còn mặc áo nâu, quần thâm đi cấy nữa. Họ có thể mặc... áo tắm. Đúng! Mặc áo tắm, váy ngắn đi làm đồng vừa thuận tiện, vừa làm sinh động phong cảnh làng quê hữu tình...

Được sự nhất trí cao về định hướng, hôm sau, công ty tổ chức một chuyến khảo sát thị trường nông thôn. Đoàn xe của họ đi về một xã vùng sâu. Gặp một bác nông dân đi làm về đang ngồi nghỉ tại gốc đa đầu làng, họ dừng lại và hỏi:

- Một ngày công lao động của bác trị giá bao nhiêu ạ?

- À! Có lẽ chỉ được bằng một chai nước lã mà các bác đang uống đây thôi. Mà tài thật! Nửa lít nước lã đóng chai, uống nhạt thênh thếch, không bằng nước giếng nhà tôi mà lại đắt hơn cả một lít xăng! Hay là họ bán vỏ chai? Mà có lẽ thế! Thử vỏ chai nhựa này mà đựng quốc lủi thì hết ý, rơi cũng không vỡ, nhậu xin vác vỏ chai đập nhau cũng không bị thương...

Công việc thăm dò thị trường được tiếp tục với các thứ rượu ngoại, xe máy, tủ lạnh. Bác nông dân cầm chai rượu ngoại nhỏ xíu, hỏi giá rồi lắc đầu:

- Tiền mua một chai rượu này nếu dùng mua rượu "quốc lủi" thì đủ cho cả làng uống suốt tuần. Các bác đem về thành phố mà bán cho mấy tay buôn lậu, tham những lắm tiền. Còn xe máy à? Giá bằng những ba, bốn chục con trâu thì ta cứ cười trâu thôi. Tuy có chậm nhưng lại an toàn, không xảy ra tai nạn giao thông. Ồ! Điện thoại di động tốt quá. Giá mà có nó gọi nhau đi làm đồng, đi uống rượu thì hay. Thế mấy cô chú định đem điện thoại di động về đây phát không đấy hẳn?

Giám đốc Trần sốt ruột:

- Thế ở đây, hàng ngày các bác hay mua gì nhất?

- Chúng tớ thích mua những gì... không mất tiền nhất! Sao các cô chú không mang cái loại ô ô kê kê gì mà dùng nó sẽ trở thành nhà vô địch, khoẻ như lực sĩ, lại hay được phát không, về đây mà bán?!

Giám đốc Trần vẫy các nhân viên lên xe, đi thẳng...

Bây giờ họ đang cưa

Một buổi sáng, ở giữa thành phố nọ, có ba ông biên kịch đang cuốc đất trồng rau. Bỗng lưỡi cuốc va phải một vật cứng bằng kim loại. Tất cả dừng tay, thận trọng bới và phát hiện đó là một quả bom rất to.

Trước một thực tế vừa bất ngờ, vừa có mâu thuẫn cao đến thế, lòng say mê nghề nghiệp trong ba nhà biên kịch nổi lên. Họ quyết định viết chung một kịch bản về quá trình phá huỷ quả bom. Đó là:

- Kịch bản phải rất kịch tính. (Bởi đây có đầy đủ các nhân tố ấy: Bom đạn ở ngay cạnh nhà dân).
- Kịch bản phải có tiết tấu nhanh (trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào), tính hành động cao, lời thoại ít.
- Trong quá trình câu chuyện diễn ra, phải có một số thứ hy sinh (hoặc là tính mạng, hoặc là những nguyên tắc cư xử, hoặc những tính cách xấu nhân cơ hội này phải bộc lộ ra rồi bị xoá bỏ).

Tất nhiên, còn một số thoả thuận đơn giản khác nữa như diễn viên nữ chính phải đẹp, phải có cảnh đứng trong buồng tắm để xin tài trợ của công ty dầu gội đầu...

Sau khi thoả thuận xong những bước cơ bản, kịch bản được ba nghệ sĩ sôi sục phác thảo ngay tại hiện trường. Mở đầu là quay cảnh thành phố đông đúc. Rồi quả bom lộ ra. Một người dân trông thấy hét lên, cuống cuống điện thoại báo cho cảnh sát. Hàng chục xe cảnh sát hú còi lao tới, một hàng rào an toàn được nhanh như chớp căng ra. Tất cả cuộc sống bên trong hàng rào bị ngưng trệ. Người ta khẩn cấp di chuyển trẻ con, ông già bà già. Người ta để lại nồi cháo đang sôi trên bếp, bé em bé sơ sinh ra khỏi cái nôi đang đu đưa, đu đưa... (phần này có nhạc).

Rồi một toán cảnh sát trang bị bảo hộ thận trọng tiến tới. Phát hiện ra trái bom vượt quá khả năng của mình, họ dùng vô tuyến gọi về trung tâm tình huống khẩn cấp cách đó mấy chục km. Lập tức, một chiếc trực thăng cất lên, mang theo một chuyên gia bom mìn.

Đến đây, như bao nhiêu lần khác trong đời, các nhà biên kịch nổ ra tranh cãi. Ba ông đưa ra ba phương án khác nhau.

Phương án một: Trực thăng gặp bão. Chuyên gia phá bom phải hạ cánh khẩn cấp. Anh đón một chiếc xe hơi phóng nhanh tới hiện trường. Lái xe là một cô gái. Giữa đường có bọn cướp chặn xe. Cô gái chiến đấu dũng cảm và bị thương. Anh chuyên viên phải đấu tranh giữa việc đưa cô vào bệnh viện và việc đến tháo trái bom. Cuối cùng, anh vẫn tới trái bom vì sinh mạng của hàng nghìn người. Lúc kíp nổ của quả bom vừa được tháo cũng là lúc cô gái bất tỉnh.

Phương án hai: (Tác giả của phương án này coi phương án một là "sến"). Ngồi trên trực thăng là một chuyên viên phá bom trẻ tuổi, con của một chiến sĩ phá bom anh dũng đã hy sinh trong chiến tranh. So sánh ảnh của cảnh sát truyền về với ảnh lưu trữ, anh biết rằng chính kiểu bom này đã giết chết cha mình. Hạ cánh bên trái bom, anh vừa xoay ngòi nổ thì tiếng nhịp của một thiết bị đếm ngược vang lên. Thì ra ngòi nổ thực nằm ở phía dưới, hể anh buông tay là phát nổ ngay. Dừng tay còn lại, anh gọi điện về cho mẹ, nói rằng bà đừng buồn, mình đã sống xứng đáng. Rồi cả anh và trái bom được khiêng đi... ra biển. Dân thành phố đứng im hai bên xúc động. Bầu trời như ngưng đọng, chim chóc bỗng ngừng kêu... (Chỗ này âm nhạc cao trào).

Phương án ba: (Tác giả của phương án này chê hai phương án kia là thiếu tính khái quát). Trực thăng móc quả bom vào dây cáp rồi kéo lên, giữa chừng dây đứt. Trái bom rơi xuống và kíp nổ bị hỏng, không thể tháo được nữa vì bất cứ chấn động nào cũng sẽ làm cho nó bùng lên. Vậy mà trái bom lại rơi vào giữa một đám cưới. Toàn bộ quan khách và cô dâu chú rể phải bất động. Giữa lúc cực kỳ căng thẳng thì cô dâu nhào vào ôm lấy trái bom. Người ta bèn phun một chất đặc biệt khiến cô dâu và nó đông cứng lại trong một hình khối trong suốt. Hình khối đó được đặt giữa quảng trường thành phố, và là nơi tưởng niệm của tất cả những người yêu nhau hiện nay.

Cả ba ông, ai cũng bảo kịch bản của mình là nhất và cãi nhau kịch liệt. Chợt, một nhà biên kịch khác đi qua. Nghe xong câu chuyện, ông ta cả cười, rút ra tờ báo Tuổi Trẻ TP HCM số ra ngày 1/11/2002, trên trang 5 có đăng một chuyện, tóm tắt như sau: Có công ty đào được trái bom, báo cho ông chức năng ba ngày chưa thấy tới. Công ty bèn tự đưa bom lên xe, vừa run vừa hồi hộp lái đến giao nộp. Sau đó một tuần, công ty nhận được giấy báo phải đóng 1 triệu đồng là kinh phí để thiêu huỷ bom...!

Đọc xong bài báo, ba nhà biên kịch khóc lên tê tái. Lại một lần nữa họ thấy rằng: Từ thực tế cuộc sống cho tới phim ảnh là một khoảng cách quá xa. Thảo nào những tác phẩm của họ xưa nay không có người tin và không có người xem! Họ không còn tâm trí đâu để viết kịch bản của mình nữa. Nhưng trái bom thì phải làm thế nào? Nếu mang nộp thì phải đóng tiền, nếu chôn lại xuống đất là "phủ nhận hiện thực khách quan", thôi thì chỉ còn cách hành động như người dân xưa nay vẫn làm, đó là cưa bom ra để bán lấy tiền.

Họ kiếm lấy một cây cưa, và những tiếng xòen xọt vang lên...

Tên ông được in trên danh thiếp là Mr. BC. Giới khảo cổ học nghĩ ông là nhà nghiên cứu và BC là viết tắt của chữ Before Christ (trước công nguyên), dân bộm nhậu quả quyết đó là chữ bắt chó, còn mấy tay chuyên chạy dự án thì quả quyết đó là chữ bốn cây (SJC 9999)...

Thế nhưng, đó là những suy luận tầm cỡ... tại chức. Thực ra, Mr.BC làm một công việc rất quan trọng. Tất cả các cuộc hội họp đều cần đến ông, càng cuối năm càng cần! Ngôn ngữ của ông uyển chuyển, trau chuốt và kính thưa hơi bị nhiều. Ông luôn đeo kính gọng vàng, laptop bên mình, túi giắt bút máy Parker, cặp táp căng phồng những hồ sơ, giấy tờ mỗi khi đi công tác.

Cái tên tắt của ông cũng lắm chuyện. Ban đầu người ta cứ gọi ông là ông Bê-Xê hoặc ông Bờ-Cờ. Thế là trong một cuộc họp, ông chân chính, bảo cái tên đó phải được phát âm là Bi-Xi. Mít-xì-tơ Bi-Xi, nghe cũng ngoại ngữ ròn rảng đấy chứ. Ông bảo như thế mới dễ ngoại giao vì thời này người ta cần ngoại ngữ ghê lắm! Nghe người ta nói tiếng Anh, ông chỉ gật gù. Ông bảo, ông hiểu người ta nói gì nhưng ngại trả lời. Có lẽ sợ lộ bí mật công tác!

Do thói quen công việc, ông thường sử dụng từ nói chung. Hầu như văn phong của ông lấy từ nói chung làm chủ đạo. Thỉnh thoảng, ông cũng dùng đến một là, hai là, ba là... Rút kinh nghiệm xương máu qua những lần hội nghị, ông nghiệm ra chỉ cần ba là đã quá đủ. Nói tới bốn là có khi cử tọa ngủ ráo cả, chẳng ma nào thêm nghe. Ông có tài dẫn dắt câu chuyện, khéo xoay chuyển tình hình. Một đơn vị làm ăn thua lỗ, qua tay ông sẽ do nguyên nhân khách quan. Và tất nhiên, có chút ít thành tích, ông sẽ "tăng trọng" cho nó thành phần đầu chủ quan mà có. (Nói cho ngay, từ "tăng trọng" là do mọi người bảo thế chứ tổ tiên nhà ông chưa trải qua nghề chăn nuôi bao giờ). Bao nhiêu người nhờ ông mà mát mặt. Cơ quan, đơn vị nào cũng cần đến ông. Vì ông là nhân vật quan trọng nên lãnh đạo nâng ông như nâng trứng, hứng ông như hứng hoa. Bệnh thành tích đã trở nên trầm kha nên ông đặc dụng mọi lúc, mọi nơi, sống khỏe re nhờ khả năng về ngôn từ. Thế mà có đứa độc mồm độc miệng bảo ông là chó hòa. Hòa là hòa thế nào? Hòa như ông là hòa có đẳng cấp! Thằng nào hòa được như ông? Rõ là bọn ghen ăn tức ở!...

Đùng một cái, giữa khi tuổi sồn sồn còn đang phơi phới, ông đột ngột qua đời. Dòng cáo phó trên nhật báo làm các vị lãnh đạo đầu ngành toát mồ hôi hột: "Hiệp hội những người chạy thành tích vô cùng thương tiếc báo tin: Mr. BC (tục gọi ông Báo Cáo) đã tạ thế ngay bên tập hồ sơ ông chuẩn bị cho đợt thanh tra vào ngày... tháng... năm... Lễ viếng bắt đầu lúc..."

Hiệp hội chạy thành tích vừa lo tang lễ vừa lo cho số phận của mình. Các thành viên của hiệp hội như lên cơn tai biến. Một cuộc họp khẩn cấp để bàn phương án đối phó được triệu tập. Đang hồi gay cấn thì một nhà khoa học lừng danh xách cặp đi vào. Ông ta tiến đến micro: "Thưa quý ngài! Tôi biết quý ngài đang lo lắng. Nhiệm vụ của tôi là đến đây để giải quyết mối bận tâm của quý ngài...". Cả hội trường nín thở chờ đợi. Ông ta tiếp tục: "Trước khi qua đời, Mr. BC đã để lại di chúc. Chúng tôi đã làm theo tâm nguyện của Mr. BC là dùng tể bào của ông ta để nhân bản vô tính. Như vậy, sẽ có vô số Mr. BC con sẽ chào đời trong nay mai". Nhà khoa học vừa dứt lời, cử tọa vỗ tay như sấm dậy: "Mít-xì-tơ Bi-Xi muôn năm, ông Báo Cáo muôn năm".

Chiếc thảm bay của tôi

Có lẽ không cần diễn tả thì ai cũng biết nỗi khổ khi mắc phải một trận kẹt xe như thế nào. Nhưng có điều lạ là người ta thích sống chung với... khổ, bền cho nhập mỗi năm cả triệu xe máy mà không chịu làm thêm đường bộ. Những đường hầm, cầu vượt, đường trên không đã có, nhưng chỉ trên... giấy và hy vọng vài năm nữa nó sẽ chuyển từ giấy mỏng sang giấy... dày hơn.

Tôi, một công dân gương mẫu, một nhà khoa học tài năng thì không thể ca bài Hầy yên lòng mẹ ời khi nhìn thấy cảnh kẹt xe hàng ngày. Tôi quyết phải tìm ra biện pháp giải quyết nạn kẹt xe bằng tài năng và nhiệt huyết của mình. Giải quyết cách nào? Chỉ có thể chiếm dụng khoảng không để di chuyển. Thế là tôi ra tay chế tạo một chiếc thảm bay cá nhân có thể bay từ độ cao 1 mét tới 50 mét, có thể dừng lại trên không trong khoảng thời gian dài, có thể đậu xuống bất cứ địa hình nào. Sau khi bay thử hàng trăm giờ trên những cánh đồng bát ngát, tôi quyết định công bố thành quả của mình. Tôi mời gần như toàn bộ lãnh đạo của thành phố đến sân vận động để chứng kiến chiếc thảm bay do chính tôi điều khiển bay một cách an toàn và đẹp mắt. Lúc đó, mọi người ca ngợi tôi hết lời và cho đây là một công trình của thế kỷ, một phát minh trong mơ mà chỉ có... phù thủy Ấn Độ mới làm được. Tất nhiên là lãnh đạo thành phố muốn tôi sản xuất thật nhiều thảm bay để giải quyết nạn kẹt xe. Tôi đồng ý và bắt tay vào sản xuất. Tôi hồ hởi làm hồ sơ đem đăng ký sản xuất thảm bay, nhưng bức tường đầu tiên tôi gặp phải là câu hỏi "sản xuất theo tiêu chuẩn nào?". Trời đất! Biết theo tiêu chuẩn nào đây khi những chiếc thảm bay từ trước đến nay chỉ có trong... cô tích? Thế là tôi phải chờ cho các cơ quan chức năng xây dựng tiêu chuẩn thảm bay trên cơ sở tiêu chuẩn của xe máy, có thay đổi chút ít. Thời gian chờ đợi mất đúng một năm, theo tiêu chuẩn của một con rùa đi... giật lùi. Có tiêu chuẩn rồi, tôi bắt đầu công việc, nhưng bên công an bảo phải có giấy phép hành nghề đặc biệt. Photocopy, khắc dấu, sản xuất bình chữa cháy còn phải có giấy phép hành nghề đặc biệt nữa là thảm bay. Nhưng ác thay, sản xuất thảm bay chưa có trong danh mục nghề đặc biệt nên chưa thể cấp giấy phép được. Thế là tôi phải chờ người ta bổ sung danh mục để được cấp phép.

Có giấy phép hành nghề đặc biệt rồi, tôi lại bị ông Thông tin văn hoá hành tội. Thứ nhất, những người lái thảm bay chỉ có thể là... diễn viên xiếc, cho nên tôi sản xuất thảm bay là sản xuất dụng cụ xiếc, mà xiếc dính đến văn hoá thông tin, cho nên nó phải được văn hóa thông tin cho phép. Thứ hai, để hạ giá thành sản phẩm, tôi có nhận tài trợ của công ty X với điều kiện phải in logo của công ty lên thảm bay. Vì vậy, tôi phải có giấy phép hành nghề quảng cáo và phải đóng một số tiền tương đối lớn trên mỗi mét vuông thảm. Ba tháng sau, tôi cũng có được hai giấy phép này.

Tôi chưa kịp vui mừng thì ông Công nghệ - Môi trường bảo rằng: Vì sự nghiệp bảo vệ môi trường, và vì thảm bay vận hành trên đầu người ta nên sản phẩm này tuyệt đối không được có khói, không phát ra âm thanh (kiểu nấu không khói, nói không tiếng của thời chiến tranh) mới được cấp giấy phép sản xuất. Tôi trả lời rằng tôi sản xuất theo đúng tiêu chuẩn mà cơ quan chức năng vừa mới ban hành cho sản phẩm đặc biệt này, cường độ tiếng ồn hầu như không đáng kể và độ xả khói rất ít. Ông Khoa học Công nghệ - Môi trường phán: "Phải tuyệt đối không khói, không tiếng mới được sản xuất, vì nó bay trên đầu người ta. Hiểu chưa? Hiểu chưa?". Thế là tôi bỏ ra hàng năm trời để bắt tất cả thảm bay tuyệt đối im lặng và tuyệt đối không khói.

Hú hồn! Cuối cùng rồi mọi yêu cầu cũng được tôi đáp ứng đầy đủ. Ngày sản xuất đầu tiên bỗng có vị khách không mời mà đến, đây là ông Kiểm lâm. Ông yêu cầu tôi xuất trình giấy phép khai thác lâm sản, bởi bộ khung của chiếc thảm bay được làm từ gỗ cẩm lai, một loại gỗ quý. Tôi thì làm gì có được loại giấy phép ấy. Thế là tôi lại phải đóng cửa xưởng sản xuất để đi tìm giấy do kiểm lâm yêu cầu.

Xong được giấy phép kiểm lâm thì tôi gặp sự... yêu mến của ông Thanh tra Giao thông Công chính. Ông này kiến nghị lãnh đạo thành phố không cho tôi được sản xuất thảm bay vì khi phương tiện vận hành sẽ vượt ra ngoài sự kiểm soát của cán bộ kiểm tra giao thông công chính. Kiến nghị này khiến tôi lao đao thêm một năm nữa, với nhiều cuộc họp của các cơ quan chức năng. Cuối cùng, lãnh đạo thành phố ra văn bản chính thức đồng ý cho sản xuất thảm bay. Khi tôi cảm được tờ quyết định đó thì toàn bộ máy móc dùng cho sản xuất đã xuống cấp, không thể vận hành được, toàn bộ nguyên vật liệu đã bị hư hỏng, và nhiệt huyết của tôi đã đến mức được đo bằng độ âm.

Tôi định bán nhà máy của mình cho những người kinh doanh sắt vụn. Nhưng một người bạn khuyên rằng, tôi nên lưu giữ và sửa chữa nhà máy để không sản xuất thảm bay nữa, mà sản xuất giấy phép mẹ, giấy phép con, giấy phép cháu thì sẽ dễ làm giàu hơn. Tôi chắc rằng mình không có khả năng làm việc ấy, vì nguyên liệu chính để sản xuất các loại giấy phép là... chức quyền cộng với bệnh quan liêu. Còn tôi chỉ là một nhà khoa học chân chính.

Máy giặt tâm hồn

Với ý nghĩ, áo quần là cái che đậy bên ngoài của con người cần phải giặt sạch sau khi sử dụng thì cái bên trong của con người, mà người ta thường gọi là tâm hồn, cũng cần giặt giũ cho mới mẻ và thơm tho, tôi bắt tay vào nghiên cứu chế tạo máy giặt... tâm hồn.

Sau một thời gian mày mò lắp ráp và chịu nhiều lời dè bủ, cuối cùng chiếc máy cũng được ra đời. Gọi là máy giặt thì tất nhiên nó cũng vận hành như một cái máy giặt áo quần hiện có bán trên thị trường, cũng quay thuận chiều, đảo chiều, cũng có nước xả, hệ thống sấy khô và có cả lưới lọc. Chỉ có một điều khác là máy giặt tâm hồn không cần phải sử dụng các loại bột giặt tuyệt hảo chống bám bẩn trở lại như quảng cáo trên ti vi. Thay vì bột giặt, ta hoà vào nước một vài trang sách nói về đạo đức, một vài chương điều của bộ luật... hình sự, một vài quan niệm tốt về tư cách công dân, hoặc vài tờ bướm về phòng chống AIDS.

Tất nhiên, muốn đưa vào sản xuất hàng loạt thì máy giặt phải qua giai đoạn thử nghiệm để có bằng chứng về hiệu quả. Người đầu tiên tôi dụ bước vào máy là một nhà báo xấu tính nhất trong một số nhà báo... hại. Máy chạy tốt, không hề gây ảnh hưởng đến sức khỏe, chỉ cần 10 phút sau, anh ta bước ra khỏi máy với khuôn mặt sáng như thiên thần. Khi kiểm tra lưới lọc thì tâm hồn của anh ta bị máy chà xát làm bật ra một cái ngòi bút cong queo, vài chục cái phong bì nhàu nát, một số chữ nghĩa đao to búa lớn mà anh ta từng dùng để đánh người này hoặc ca tụng người kia.

Người thứ hai bước vào máy của tôi là một nhà buôn đủ thứ, mà ngôn ngữ sang trọng gọi là doanh nhân tổng hợp. Cũng như người đầu tiên, ông ta không hề bị xây xát. Ông ta bước ra khỏi máy với một khuôn mặt ít mỡ hơn và cười với nụ cười ít âm sắc loảng xoảng của đồng tiền. Khi kiểm tra lưới lọc, tâm hồn của ông được gột sạch vắng ra tùm lum... tổng hợp. Nào là một số chứng từ cạo sửa, nào là những phong bì "kính gửi" các cơ quan quản lý xuất nhập khẩu, nào là "kính biểu" thuế vụ v.v...

Người tiếp theo bước vào chiếc máy của tôi là một vị giám đốc quốc doanh, có nguy cơ phạm tội... "thiếu tinh thần trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng". Ông ta hoàn toàn tự nguyện bởi muốn làm một con người sạch sẽ sau khi tự thấy tâm hồn mình đã quá bẩn hoặc vì đã quá... no. Dù với lý do nào đi nữa thì quyết định của ông vẫn là điều đáng trân trọng. Cũng chỉ cần 10 phút, ông ta đã sạch từ trong ra ngoài. Lưới lọc, sau khi tâm hồn của ông ta được giặt, chứa đầy những hợp đồng sai nguyên tắc; chứa đầy những con số phần trăm hoa hồng trên những dịch vụ mua bán, xây dựng cơ quan; chứa những hoá đơn chứng từ chi trả cho các chuyến đi công tác kết hợp... du hí ở nước ngoài.

Những gì thấy được trong lưới lọc của ba con người bước vào máy giặt đủ là một minh chứng hùng hồn cho hiệu quả của máy. Tôi muốn dụ thêm một nhà đạo diễn nhưng sợ máy của mình sẽ bị lụt vì... mì ăn liền, muốn dụ thêm một nhà thơ nhưng lại sợ niềm hoang tưởng thiên tài của anh ta làm hỏng máy. Dù sao máy cũng mới ở trong giai đoạn thử nghiệm. Khi hoàn chỉnh thì tha hồ mà giặt. Tất cả sẽ sạch sẽ như ở thiên đường.

Tất nhiên, những thứ gom được trong lưới lọc cũng chưa phải là kết luận cuối cùng để lên kế hoạch sản xuất đại trà. Tôi cần có thời gian chờ đợi xem ba con người sẽ sống tốt như thế nào sau khi tâm hồn được giặt sạch.

Một tuần sau, anh "nhà báo xấu tính" đến gặp tôi với câu nói đầy bất ngờ:

- Có cách nào làm tâm hồn bẩn trở lại không?

Tôi ngạc nhiên:

- Sao anh lại có ý muốn kỳ cục vậy?

Anh ta trả lời:

- Chẳng kỳ cục gì cả! Tôi muốn giàu có. Tôi không cần làm người tốt. Tôi đã quen với những gì tôi làm. Từ ngày được giặt đến giờ, tôi cảm thấy khó chịu lắm.

- Nhưng nếu vậy, sẽ có ngày anh bị bắt như những nhà báo đã câu kết với Năm Cam...

Anh ta chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng tôi bật mở. Nhà doanh nghiệp tổng hợp nhanh như chớp đã đứng trước mặt tôi, giận dữ:

- Tường giặt tâm hồn cho nó sạch sẽ thì trời đất phù hộ ăn nên làm ra. Nào ngờ, thấy chuyện sai trái trong việc kính mời, kính biểu, kính thưa, tôi không làm thì bị đi ngục đầu không nổi. Thiên hạ trốn thuế rầm rầm, nếu tôi không cạo sửa chứng từ thì có nước ăn cám. Trả lại cho tôi những gì mà tâm hồn tôi đã bị văng ra. Nào, trả lại đây hoặc tôi sẵn sàng mua lại.

Tôi chưa kịp trả lời thì không biết từ đâu trong phòng tôi đã xuất hiện một bà phốp pháp mà tôi chưa bao giờ được nhìn thấy. Bà ta nói với giọng quan quyền:

- Chế với tạo, giặt với giũ. Đồ vô tích sự. Cũng chỉ vì cái máy giặt của ông mà tôi mất một căn nhà, hai miếng đất và biết bao nhiêu tiền vàng. Ông là một thằng phá hoại.

Tôi từ tốn:

- Thưa bà, tôi có liên quan gì đến bà đâu?

Bà ta lại càng giận dữ:

- Sao lại không liên quan, chồng tôi cũng chỉ vì cái máy giặt của ông nên thành thật khai báo số tiền mà ông ấy đã đổ mồ hôi, sôi nước... bặt mới tham nhũng được. Ông ấy đã trả lại cho nhà nước hết rồi. Ông phá hoại sự nghiệp làm giàu của gia đình tôi. Này giặt mới giũ! Giặt mới giũ. Này! Này!...

Khi tôi biết bà là vợ của tay giám đốc thì chiếc máy giặt của tôi đã tan tành. Để chế tạo lại một chiếc máy giặt tâm hồn mới, đối với tôi là điều không khó. Vấn đề ở chỗ là những người cần giặt tâm hồn thì chẳng bao giờ chịu giặt.

Có thể một hôm nào đó, bạn gặp một người đàn ông đi trên phố, thỉnh thoảng rao một câu: "Ai giặt tâm hồn khôôôô...ông?". Nếu bạn là người can đảm, xin hãy gọi một tiếng "giặt". Tôi sẽ phục vụ bạn miễn phí. Có thể tôi và bạn sẽ phải sống rất đậm bạc vì chỉ có nguồn thu nhập duy nhất là đồng lương. Nào! Hãy can đảm gọi "giặt".

Một cửa một dấu

Tôi thực sự ngây ngất trước tấm biển "Ủng hộ cải cách hành chính, thực hiện một cửa, một dấu". Bên cạnh dòng chữ là hình vẽ một lá bùa hai mươi cửa, ngoằn ngoèo lộn rỗng lộn rỗng, bỗng thông thoáng một con đường đi cái rết từ người dân đến vị chức sắc, cả hai mặt mày giống như vừa... trúng số độc đắc. Tôi muốn hô lên "muôn năm" cho đã!

Số là tôi có việc đến cửa quan. Chuyện rất ư là... vì mô: Tôi làm đơn xin xây nhà bếp đằng sau ngôi nhà tôi đang ở, trong chu vi đất của tôi, nhà và đất thuộc hương hỏa, bằng khoán đầy đủ. Diện tích nhà bếp mười thước vuông.

Sơ khởi, tôi đi lấy giấy xác nhận của phường rằng tôi đúng là tôi, tôi còn sống nhăn, nhà tôi cũng là của tôi, tôi ngụ tại đây từ lúc lọt lòng mẹ, tức gần nửa thế kỷ. Tưởng gọn, ai dè phải vòng vo. Tại phường, cô đánh máy lạnh lùng báo rằng, ông chủ phường bận đi họp rút kinh nghiệm về quản lý khu cư dân đô thị, ông phó phường chờ con đi học, tôi nên tìm ông thư ký phường. "Ra mấy tiệm cà phê mà kiếm", cô nói mà chẳng thêm ngoáy mặt tôi. Quanh trụ sở phường khá nhiều quán. Tìm mãi rồi cũng gặp ông thư ký, không phải tại quán cà phê mà quán bia hơi. Ông hẹn tôi chiều đến phường.

Khi tôi đến, ông thư ký vắng mặt, nên tôi gặp ông phó phường. Tôi lột mũ, bắt đầu báo bẩm. Ông ngắt ngang: "Này, tôi là phó chủ tịch phường, không được nói tắt thành phó phường..."

Tôi cười mím chỉ cộp, xin lỗi.

- Sao không có sổ đăng ký hộ khẩu? - Ông phó chủ tịch hỏi.

Tôi vội vã chạy xe về nhà lấy sổ hộ khẩu, trở lại thì... hết giờ làm việc, đành chờ hôm sau.

Hôm sau, ông chủ phường - xin lỗi - chủ tịch phường nhận tờ khai của tôi, kèm sổ gia đình. Ông nổi quạu: "Làm như tui tui quan liêu vậy, ông ngụ trong phường này ai mà không biết, đưa sổ hộ khẩu làm chi?"

Tưởng đã xuôi, ai dè ông hỏi: "Đây là nhà riêng của ông, giấy chủ quyền đâu?"

Lại về nhà, và khi trở lại, phường vừa nghỉ trưa. Chiều đến, ý y lời ông chủ tịch, không mang sổ hộ khẩu, tôi bị ông thư ký cự, lại quay về lấy và lại...

Mất hai ngày, cuối cùng tôi cũng xin được cái giấy gồm vền vẹn một câu: Chứng nhận ông Nguyễn Văn Mít ngụ tại khóm Y, khu phố X, phường Z, số nhà A trên C, đường B...

Lên quận. Cơ ngơi của quận không lấy gì làm "vĩ mô" cho lắm, song Phòng Quản lý Nhà đất lại lăm cửa vào, dù trong phòng bàn nọ kê khít rịt bàn kia.

Ông thứ nhất sồn sồn gầy nhom, vừa xem hồ sơ, vừa nghe tôi báo bẩm. Ông gật đầu rồi chỉ bàn kê bên. Ông nói: "Tôi lo tổng quát, vụ sửa nhà thuộc ông kia. Đồng ý về nguyên tắc cho ông xây bếp", rồi ký tên và đóng dấu.

Ông kia khá trẻ, dáng vận động viên, vẫn đòi tôi báo bẩm dù đã nghe trình bày rồi. Ông phán: "Tôi lo việc sửa nhà tổng quát, ông kia giải quyết cho ông". Ông cũng ký cho phép một cách tổng quát, có đóng dấu hằn hoi. Tôi xê qua bàn kê, lại báo bẩm với ông kia. Ông kia - mang kính lão nhưng người cực kỳ phương phi, đặc biệt là cái bụng - bảo: "Tôi lo sửa nhà cấp quận, còn nhà ông thuộc cấp phường, bà đó lo". Bàn này không ký tên đóng dấu. Lại xê qua bàn bà đó, một phụ nữ khó đoán tuổi, mặt mũi khó dăm dăm. Bà đọc các giấy tờ của tôi khá lâu, đòi xem luôn chứng minh nhân dân. Rồi bà nói với giọng... tù lạnh: "Hồ sơ ông còn thiếu một cái quan trọng: không có bản vẽ căn bếp!"

Hụt hơi, tôi thều thào: "Một căn bếp trệt, mười thước vuông đâu cần bản vẽ".

Bà trừng mắt: "Không có bản vẽ thiết kế, phòng không ký giấy phép".

Tức mình, đêm đó tôi ngồi vẽ. Hôm sau tôi mang bản vẽ lại phòng. Liếc bản vẽ "tự tạo" của tôi, bà đó lắc đầu: "Phải có chữ ký và dấu của tổ thiết kế..."

Tổ thiết kế ngồi cách bàn của bà đó chưa tới ba bước. Ông tổ vừa nhổ râu cằm, vừa bảo: "Lấy giấy phép đi, rồi tôi vẽ cho; tôi vẽ chứ không phải ông, ông vẽ chẳng theo quy cách nào cả..."

Tôi quay lại bà đó.

- Có bản vẽ, tôi mới cho phép - Bà vừa đọc một hồ sơ khác, vừa trả lời.

- Có giấy phép, tôi mới vẽ - Ông tổ tiếp tục nhổ râu.

Chợt trí thông minh của tôi loé lên. Tôi bèn mời ông tổ ra ngoài làm một cử cà phê, tặng một bao ba số 5. Trở vào, ông tổ tuy chê bản vẽ của tôi sai quy cách, kỹ thuật, vẫn ký tên, đóng dấu liền. Tất nhiên, tôi phải nộp tiền bản vẽ.

Và, thật là một buổi sáng hạnh phúc - tất cả, sau cử cà phê - được giải quyết không quá năm phút.

Hai năm sau, tôi định bán căn nhà lấy tiền ra ngoại ô sản xuất. Được tâm biến "một cửa một dấu" khích lệ, tôi hăm hở trở lại phòng với đủ giấy má. Vào "một cửa", tôi thấy có sự thay đổi - các bàn lễ dòn lại một bàn to. Nhưng vẫn những gương mặt ngày nào: ông sồn sồn, ông dáng vận động viên, ông đeo kính lão, bà đó và ông tổ. Bây giờ, ông dáng vận động viên ngồi sau tấm bảng trường phòng.

Mọi việc diễn ra trôi chảy, nghĩa là từng người trong phòng tiếp tôi, nghe tôi, không ai ký tên đóng dấu vào đơn xin bán nhà của tôi. Đi lên đi xuống cả tháng trời, tôi dăm nản. Vào một cửa, song vẫn phải rẽ qua nhiều người, còn cái dấu thì vẫn chưa chịu đóng.

Một lần, tôi thắc mắc hỏi ông sồn sồn tại sao vẫn như xưa, ông ta tủm tỉm: "Thế sắp chúng tôi, phát cho cái ghế mà chỉ thu lại cái dẫu thì không như xưa làm sao được!".

Ông tỏ rí tai tôi: "Năm trước, ông cất một cái bếp, một cỡ cà phê là đủ, bây giờ ông bán ngôi nhà cả trăm cây... Hi, hi...".

Tôi đâu có tối dạ, nên nhờ ông mách nước... Chuyện nhanh chóng giống như vụ bán vẽ căn bếp của tôi.

Xong việc tôi than: "Vậy mà cũng gọi là một cửa, một dẫu...".

Ông tỏ cười: "Chẳng một cửa, một dẫu là gì? Một cửa - cửa hậu. Một dẫu - dẫu của phu nhân trưởng phòng..."

Căn nhà anh ta mua có đầy đủ tiêu chuẩn của một cuộc sống tạm gọi là văn minh, mà theo cách nói của dân chơi tự giới thiệu là điện mạnh, nước ồ ạt, và cái mồm có thể liên lạc được với mọi người trên thế giới. Nhưng chưa được thụ hưởng nền văn minh điện - nước - điện thoại bao lâu thì anh đã phát bệnh vì nó.

Đầu tiên, anh ta bị ông điện thoại hành: Vào lúc 1h30 sáng ngày X, anh ta đang làm cái công việc của người đàn ông yêu thương vợ thì bất ngờ, chuông điện thoại reo. Ban đầu, anh ta mặc kệ nhưng chuông reng reng không ngớt và không có dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ chấm dứt. Anh ta nghĩ, đây phải là một cuộc gọi khẩn cấp mới xảy ra vào giờ này, có thể là người nhà gọi điện đến để báo về tình trạng sức khỏe của người mẹ già đang sống tại thành phố khác. Anh ta bỏ dở "công việc", lao về chiếc máy. Trong ống nghe, giọng một phụ nữ nhỏ nhẹ: "Xin quý khách vui lòng thanh toán cước. Nếu không, công ty chúng tôi sẽ cắt máy vào ngày...". Anh ta giận dữ gào lên: "Sao cô không báo cho tôi vào lúc khác? Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?". Giọng cô gái trong ống nghe vẫn đều đều một điệp khúc, không thèm nghe anh ta phản ứng; anh đâu biết đó là lời gài sẵn của máy. Anh ta ném chiếc điện thoại vỡ tan tành, và quay trở lại giường ngủ với một niềm thống khổ "lực bất tòng tâm" mới trải qua lần đầu.

Chưa hết, khi anh ta nhận giấy báo đóng tiền điện thoại thì phần gọi liên tỉnh lại ghi rằng anh ta có 3 cuộc gọi ra Hà Nội: một cuộc gọi vào lúc 1h29, một cuộc vào lúc 2h08 và một cuộc đứng vào 3h cho số máy 827..., mỗi cuộc có thời gian 15-30 phút. Khi đọc xong giấy báo tính tiền, vợ anh ta nổi đóa, gào lên: "Đồ khốn kiếp. Chỉ những người yêu nhau mới gọi điện thoại vào lúc 3h sáng. Ông gọi cho con nào?". Anh ta đành giải thích: "Có thể công ty điện thoại tính nhầm. Anh sẽ đi khiếu nại để làm rõ trắng đen", rồi xách xe đi ngay.

Công ty điện thoại nói rằng họ đã tính tiền đúng, vì máy tính chứ không phải người nên chính xác một cách lạnh lùng. Vả lại, "có thể anh không gọi nhưng anh để máy cho người ta gọi". Trời đất! Vào lúc 3h sáng ai mà vào được phòng ngủ của anh để gọi điện thoại chùa được nhỉ? Anh ta thua cuộc, lủi thủi ra về. Cô vợ bèn nói: "Anh đã đọc bài báo nói về một ông Việt kiều Mỹ đâm chết vợ mình chưa? Khi ông này giết mình thức giấc đã 3h sáng và phát hiện ra vợ mình đang nói chuyện với ai đó. Ông ta đâm đến 28 nhát dao". Cũng may là sau đó, vợ anh gọi lại số ở Hà Nội để tìm ra "con nào đó", nhưng số máy ấy lại của một... trại giam. Kể từ đó, mỗi khi nhận giấy báo đóng tiền điện thoại, người anh ta toát mồ hôi như tắm; ngay chỗ đầu gối, cùi chỏ là nơi không có tuyến mồ hôi mà nó vẫn chảy như nước máy. Bệnh này, y văn thế giới chưa hề ghi nhận.

Ông điện thoại hành chưa dứt đã đến phiên ông điện. Anh ta tổ chức đám cưới cho con trai đầu lòng. Vợ anh ta đi coi ngày tốt. Có người khuyên anh ta là phải coi cả ngày tốt (không cúp điện) của ông thầy... điện. Anh ta thận trọng coi cả hai ngày. Thế mà đến khi tổ chức đám cưới tại nhà thì điện vẫn cứ cúp. Căn nhà anh ta trở thành một lò... thuốc súng. Cô dâu: mồ hôi chảy ròng ròng, trôi hết son phấn, trông mặt như... phù thủy. Chú rể: người ướt mẹp như một dân chài. Các thực khách như đang ở phòng xông hơi. Trong khung cảnh đó, mẹ cô dâu chằm một ngời nồ: "Tôi đã nói với anh chị sui rồi. Tổ chức tại nhà hàng thì đâu có chuyện này. Cúp điện thì nhà hàng xài máy nồ... Chỉ tại hà tiện mà ra nông nổi này!". Thế là một cuộc đấu khẩu xảy ra giữa hai họ. Kết quả: cô dâu được cha mẹ dẫn ra về để gả cho người khác. Sau cái đám cưới bất thành ấy, anh ta suy sụp một cách nhanh chóng, người lúc nào cũng như có dòng điện chạy qua.

Đòn cuối cùng khiến anh ngã quỵ là cú "đấm" bồi của ông nước. Em vợ anh ta lên thăm nhằm lúc vợ anh đi chợ vắng nhà. Đường xa bụi bặm, cô em vợ bèn đi tắm. Bỗng nhiên trong buồng tắm, cô ta nói vọng ra: "Sao nước máy thành phố hôi mùi nước cống vậy anh? Nó không như nước giếng quê mình". Anh ta hơi ngạc nhiên, nhưng nhớ ra rằng đường ống dẫn nước đôi khi bị vỡ, nước cống lẫn vào nên có mùi kênh Nhiêu Lộc. Chưa kịp giải thích, bỗng cô em vợ la lên: "Chết em rồi! Cúp nước rồi! Người em đầy xà phòng và nước cống. Làm sao đây?". Cuối cùng, cái sự tắm nửa chừng cũng được giải quyết: anh ta ra tiệm tạp hoá mua một bình nước khoáng 20 lít cho cô em vợ tắm tiếp. Ngay lúc ấy, vợ anh ta về. Kết quả: anh ta không bị 28 nhát dao như chuyện ngụ ngôn mà vợ đã kể, nhưng sự tru tréo ghen tuông suốt ngày của vợ, và tin đồn về một tay dê cụ muốn "tòm tem" cả em vợ khiến anh ta phát điên - ngồi tại chỗ và suốt ngày chỉ lẩm bẩm: Điện! Nước! Điện thoại!.. rồi lấy tay tự thoi vào mặt mình. Người ta đưa anh đi nhiều bệnh viện nhưng không chữa khỏi.

Cô vợ anh vốn là người mê tín nên nghĩ chồng bị ma hành, bèn đem đến chữa trị ở một ông thầy pháp. Ông ta từ chối, bảo: Nếu bị ma thường hành thì trị được, còn ma... độc quyền thì đành chịu thua!

Bóng đá ra đời từ đâu?

Nhiều tài liệu lưu trữ viết là bóng đá ra đời từ nước Anh. Nhưng thực ra không phải. Nước Anh chỉ là nơi bán vé đầu tiên mà thôi.

Một số nhà sử học thì công bố bóng đá ra đời từ Italy, và tháp nghiêng Piza sở dĩ bị nghiêng là bởi ngày xưa nó được dựng làm cột dọc, nhiều lần bị bóng trúng vào đến mức vẹo đi. Nhưng cũng không phải. Theo các số liệu đáng tin cậy, nước Italy chỉ là nơi phát minh ra trọng tài.

Vậy thì bóng đá có nguồn gốc Tây Ban Nha chăng? Người ta đoán thế vì Tây Ban Nha chắc chắn phát minh ra đấu bò, mỗi ngày có hàng chục con bò bị chết. Thịt bò tất nhiên là làm beefsteak rồi, còn da bò để làm gì nếu không khâu bóng? Nhưng cuối cùng, sau mấy tháng điều tra, các nhà sử học nhận ra rằng Tây Ban Nha cũng chỉ phát minh ra khung thành thôi.

Rõ ràng là bóng đá ra đời từ Pháp. Ai chả biết người Pháp rất thích rượu vang. Khi uống rượu say, tất cả dân Pháp đều đi lão đảo, còn gọi là "chân vẹo đá chân xiêu", rất gần với bóng đá. Nhưng không phải, hoá ra người Pháp, vốn nổi tiếng là ga lăng, chỉ phát minh ra tục tặng hoa cho cầu thủ trước khi trận đấu bắt đầu.

Có nghĩa là bóng đá khai sinh ở Đức rồi. Có thể suy diễn được việc này vì một nơi làm ra Beethoven, ra Goethe và xe hơi Mercedes chả có lý gì mà không làm nổi ra bóng đá. Các nhà nghiên cứu yên tâm như thế, các nhà sử học cũng yên tâm như thế, song cuối cùng họ đều thất vọng vì hoá ra nước Đức chỉ phát minh ra quả phạt đền.

Có một số giả thuyết táo bạo, ghi nhận bóng đá là phát minh của Ai Cập. Đất nước này nổi tiếng vì có những sa mạc lớn, nghĩa là việc xây dựng sân bóng đá ở đây rất thuận tiện và rẻ, mà không có sân bãi thì làm gì có đấu bóng? Một số di tích còn chứng tỏ những kim tự tháp không phải là lăng mộ hoàng đế như xưa nay người ta vẫn tưởng bởi hoàng đế nào lại cần một chỗ chôn to đến thế? Đây nhất định phải là lăng mộ của những kẻ chết vì cá độ bóng đá. Ngay từ thời xưa, việc cá độ cũng giết chết hàng nghìn người khi trận đấu kết thúc. Ý kiến này rất độc đáo và đáng quan tâm, nó chỉ bị bác bỏ vào phút cuối cùng khi người ta tin chắc là thời đó chưa có điện thoại, nghĩa là chưa thể móc ngoặc được. Cá độ không móc ngoặc là một loại cá độ chết từ trong trứng.

Phải chăng bóng đá bắt nguồn từ Ấn Độ? Người dân xứ này tính nồng nhiệt, thích cảm giác mạnh và cay (cho nên hay ăn cà ri), là những hương vị gần gũi với bóng đá. Họ lại là nơi duy nhất trên trái đất ăn cơm bốc, mà ai khéo tay thì cũng phải khéo chân. Nhưng rồi giả thuyết này cũng bị loại bỏ, mặc dù quả là dân Ấn Độ có phát minh ra một thứ rất quan trọng, đó là giờ nghỉ giải lao giữa hai hiệp đấu.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều nhất trí là bóng đá, cũng như mọi sự do con người làm ra, đều được tìm thấy trong quá trình lao động. Nếu như lửa có được khi chúng ta hái củi, chạy tốc độ có được khi chúng ta bị chó sói hoặc sư tử đuổi trong lúc đi săn, nhảy cao có được khi chúng ta trèo lên cây lấy mật ong, bóng bàn có được khi hứng trứng chim... thì bóng đá dứt khoát phải là phát minh khi loài người đang thực hiện một công việc nào đấy. Vậy đó là công việc gì? Sau bao nhiêu tìm tòi, thử nghiệm, ai nấy đều nhất trí đó phải là một công việc có tính chất chuyên qua chuyên lại, nghĩa là khi nhận được việc, ai cũng muốn thật nhanh chóng đưa ngay cho người bên cạnh, chứ mình không giải quyết điều gì. Do đó, bóng đá phải được phát minh ở nơi nào mà việc chuyên qua chuyên lại trở nên nhuần nhuyễn, thường xuyên và đều đặn.

Vậy nơi đây là đâu?

Quý vua

Ngày này ngày nay có một ông vua sinh được ba người con gái, tất cả đều xinh đẹp và học cao. Một hôm, vua họp cả triều đình lại, tuyên bố:

- Trẫm tuổi nhiều, tài cũng không phải lớn, nay đã tới lúc san sẻ trách nhiệm cho con cháu. Trẫm chỉ có ba mụn gái, theo các khanh, nên chọn ai?

Quần thần tâu:

- Bây giờ là thời buổi kinh tế thị trường, không còn tính thứ bậc như trước nữa. Bệ hạ nên kêu cả ba công chúa tới phỏng vấn, ai đạt yêu cầu sẽ cất cử, bắt tất phải theo lối cũ.

Vua y lời, vời các nàng tới. Cô chị đi xe "sờ - pây - xì", mặc áo hai dây, đeo điện thoại di động, rỏ ga phanh gấp trước ngai vàng. Vua hỏi:

- Con gái thân yêu, con thương ta như thương gì?

Công chúa liếc quần thần, mở hộp trang điểm tô lại môi son, rồi leo lên:

- Thưa bệ hạ, con quý bệ hạ như xe hơi.

Vua dùng dùng nổi giận:

- Các loại xe lúc này lớp nhập lậu, lớp khai gian thuế, chạy ì xèo ngoài phố. Ví ta với thứ đó, chẳng khác gì coi ta như loại thiếu chứng từ gốc!

Vua bèn phạt công chúa lớn, không cho đi vũ trường hai tuần và bắt gội đầu bằng bột giặt.

Công chúa thứ hai mặc quần soọc "zin", gấu bị cá rủa te tua, tay phải cầm điều thuốc, tay trái xăm dòng chữ Tây Ban Nha "Một phút ăn chơi, bắt cần thân thể", vừa ho vừa tới triều đình bằng xích lô. Vừa ló mặt, cô đã giục:

- Phụ vương có chuyện gì thì nói lên, con còn tụi bạn đang đợi.

Vua hấp tấp:

- Con thân yêu, con thương cha như thương gì?

Công chúa búng mẩu tàn thuốc cái vèo, xì mũi thật to, ho sù sụ, rồi cúi kinh:

- Có bị nhiều mà lực vẫn hoài. Con thương cha như thương tin nhanh bóng đá.

Vua đập bàn:

- Tin nhanh lúc này ra mười chết sáu, vừa không nhanh vừa có mấy mẩu xào đi xào lại. Yêu ta như vậy khác nào nói ta không theo kịp thị hiếu quần chúng.

Bèn phạt cấm chơi bida một đêm và phải ngủ phòng gần hai máy lạnh cho rét thấu xương.

Công chúa út được gọi vào. Nàng được bỏ chõ tới trên chiếc mô tô phân khối lớn, bận đồ thể thao, đeo ba lô có chiếc vợt tennis ló ra, tóc kiểu đuôi ngựa quấn dây vải sặc sỡ. Vốn nhanh nhẹn, chưa đợi nhà vua hỏi, nàng đã la lớn:

- Thưa phụ vương, con quý phụ vương như muối.

Vua buồn rầu bảo:

- Con ơi, ngày xưa vua Lear thấm thía câu nói đó lắm. Nhưng ngày nay, giá muối đang hạ khủng khiếp, so với năm ngoái, giá bây giờ chỉ còn có nửa. Người làm muối lo mất ăn, mất ngủ. Con quý ta như vậy cũng bằng hạ giá ta.

Nói rồi vua than thở với triều đình:

- Ba đứa đều vô duyên, vậy trông cậy vào ai đây?

Tả hữu thưa:

- Cô út tuy nhỏ nhưng đã sớm có bồ, chúng tỏ không phải kẻ xa rời văn minh đô thị. Thiên hạ có câu "Hết con còn rể", chỉ bằng bệ hạ cứ thử hỏi bồ cô ấy vài câu, nếu thấy được thì nhờ vả cũng đỡ lắm.

Vua khen phải, cho gọi chàng trai vào. Chàng đi lom khom, mông bé ngực nhỏ, dưới tua tủa 36 xương sườn, răng chĩa như nơm cá. Vua phán:

- Anh kia, anh quý ta như gì?

Chàng trai đáp:

- Dạ, tâu bệ hạ, như Viagra. Có nó, bệ hạ sẽ có thêm công chúa khác, nhất định truyền ngôi được.

Đề xuất về hạn chế xe máy

Ngoài việc tạm ngừng đăng ký xe gắn máy, còn có thể...

- Các tuyến đường dành cho xe gắn máy nên bố trí vào các đoạn đường đang thi công, lầy lội, cũng là tuyến các xe vận chuyển rác, hút hầm cầu thường chạy, với đội ngũ cảnh sát giao thông được phân công mỗi ngày phải sử dụng hết 5 kg biên lai phạt cho xe gắn máy.

- Huy động đội ngũ rải đinh chuyên nghiệp khu vực cầu Sài Gòn, xa lộ Hà Nội, đường cao tốc Bắc Thăng Long - Nội Bài và một số vùng vốn có truyền thống rải đinh, tạo điều kiện cho đội ngũ vá ép chuyên nghiệp hành nghề "chém".

- Công ty Cấp thoát nước cần nghiêm túc duy trì tình trạng ngập triều miền tại các tuyến đường thường có nhiều xe gắn máy lưu thông (hoàn toàn nằm trong tầm tay của công ty này!).

* Trên đây là một số đề xuất nhỏ nhằm làm giảm lưu lượng xe gắn máy tham gia giao thông. Mời bạn đọc bổ sung thêm.

Xe buýt - những lợi ích bạn chưa hề biết

Đi xe buýt sẽ tránh những thiệt hại đáng tiếc do đi xe máy gây ra. Bạn đừng lo chuyện mấy chiếc xe buýt bị đứt phanh như vừa rồi. Chỉ có đi xe máy mới sợ xe buýt đứt phanh thôi.

1. Tăng cường sức khỏe: Bạn sẽ đi bộ từ nhà đến trạm xe, rồi từ trạm xe đến chỗ làm và ngược lại. Đây chính là cơ hội để bạn thực hiện một môn thể thao ít tốn kém mà vô cùng hiệu quả. Ngoài ra, hệ hô hấp của bạn sẽ giảm được đáng kể cường độ vật lộn với lượng khói bụi, hoá chất mà bạn hít vào khi đi xe máy.

2. Rèn luyện tác phong công nghiệp: Bạn phải thu xếp sao cho kịp giờ xe chạy. Bạn đâu có muốn bị trễ giờ, phải không? (Dù đôi khi bạn phải đứng đợi xe với mấy con kiến đang bò lung tung trong bụng).

3. Mở mang kiến thức: Trên xe, bạn sẽ nghe được khối chuyện mà chưa chắc bạn đã đọc được trong bất kỳ cuốn sách nào.

4. Nâng cao tính cảnh giác và khả năng phản ứng: Có thể túi xách hoặc nữ trang của bạn sẽ chuyển sang trạng thái "bay". Phản ứng của bạn lúc này là vừa la vừa đuổi.

Cá voi trong thành phố

Trong một buổi mua cá biển về kho ăn dần trừ bữa, dì Sáu Béó phát hiện trong rổ có một con cá voi con bằng bàn tay, bèn vứt ngay xuống cống, vì lúc nhỏ loại cá này vừa nhiều xương lại vừa dai. Nào ngờ, ngay sau đó 5 phút, trời đổ mưa phùn, hạt mưa chỉ to bằng hạt bụi phủ lên xóm nghèo như một màn sương tuyệt đẹp...

Lập tức nước cống dâng lên, kèm theo nước là những sản phẩm mang tính "đặc sản địa phương", được gìn giữ bao nhiêu năm không pha trộn: túi ni lông, xác mèo chết, vỏ chuối, chuột chù và rác ngũ sắc.

Bọn cá voi coi oai vệ là thế, nhưng thực ra, ở ngoài đại dương, chúng rất đói ăn, vì biển tuy rộng nhưng cá lại đông, chưa kể mấy năm nay, nạn khai thác bừa bãi khiến nguồn thủy sản cạn kiệt. Cho nên, thỉnh thoảng đài báo lại đưa tin có cá voi này hay cá voi kia chết đói, xác dạt vào bờ, trơ ra những bộ xương không lồ như xương thuyền.

Đằng này, vùng vẫy trong nước cống, con cá voi của dì Sáu Béó tha hồ kiếm thức ăn. Bao nhiêu thứ nổi lềnh bềnh do con người thả xuống được nó "tận dụng và khai thác" triệt để. Mồm há rộng như ... hàm chui Văn Thánh, cá đớp liên tục từ gà quế, trái cây cho tới các tập hồ sơ dự án đang trôi dạt theo dòng nước cuộn cuộn.

Hậu quả là, con cá lớn nhanh như thổi, trong nháy mắt đã to bằng toà nhà sáu tầng.

Trong dòng sông - phố mệnh mông, lưng cá hiện ra lù lù như tấm phản. Dì Sáu Béó vốn xưa nay làm nghề bán cơm tấm, tổng thu nhập không bao giờ vượt quá hai chục nghìn một ngày, chả hiểu gì về cái "chương trình đánh bắt xa bờ", nhưng cũng nhanh chóng tìm ra cách khai thác cá. Dì không giết cá làm thịt bán, mà dùng cá làm phương tiện chuyên chở, vừa cơ động vừa "tận dụng phương tiện tại chỗ". Đi từ đầu phố đến cuối phố, trẻ em ngồi lên lưng cá thì 2.000 đồng, người lớn 4.000 đồng, nếu kèm theo xe gắn máy thì thêm 3.000 đồng nữa.

Cá chở không hết khách, vì mùa mưa, nước ngập, nhu cầu đi lại của bà con không hề giảm bớt. Ngồi trên lưng cá vừa khô ráo, vừa nhìn được cảnh quan hai bên bờ, khiến cho du khách vô cùng thích thú. Dì Sáu Béó thu tiền không kịp đếm. Là một nhà kinh doanh năng động và sáng tạo, dì Sáu còn đề xuất cho mình nhiều phương án khai thác rất thuận tiện và hiệu quả: nào là bán vé tháng, nào là giảm giá cho học sinh, sinh viên, nào là có vé tập thể cho đám ma, đám cưới, nào là liên kết với công ty du lịch để chở khách quốc tế... Kết quả là sau một tháng nuôi cá, dì Sáu Béó trở thành chủ nhân của ba khách sạn, chưa kể mấy nghìn mét vuông đất ở ngoại thành.

Tấm gương làm giàu của dì Sáu được các cơ quan chức năng khuyến khích. Mặc dù ban đầu, Sở Giao thông công chính có hỏi giấy phép chuyên chở, hỏi bằng lái, Sở Khoa học có hỏi đến thu nhập... nhưng vốn là người có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên thương trường, dì Sáu "qua" được hết. Chỉ có giấy phép "phòng cháy chữa cháy" là không ai hỏi, vì rõ ràng là dì Sáu đã chấp hành tốt.

Phong trào nuôi cá lập tức được nhân rộng. Cá voi con đắt còn hơn nhà mặt tiền. Một số bọn vô lương tâm còn trà trộn cá voi và cá lóc, vì lúc mới sinh ra, chúng rất giống nhau. Việc dùng cá voi đi lại trong mùa mưa rầm rộ như "xe buýt thế hệ mới" khiến các chủ cá hốt bạc. Có nhiều người còn gắn đèn xanh đỏ trên lưng cá và gắn máy lạnh để câu khách, có tiếp viên nữ mặc váy ngắn khiến dư luận lên tiếng.

Đùng một cái, người ta tuyên bố xóa bỏ các điểm ngập nước mùa mưa, khiến dân kinh doanh nháo nhác. Cá voi bị giết thịt la liệt, phơi khô bán ở chợ rẻ như bèo.

Riêng dì Sáu Béó vẫn ung dung, vì năm nào cũng nghe chuyện chống ngập này rồi. Dì bỏ tiền thu mua tất cả cá voi neo lại ở đó. Quả nhiên, tới lúc mưa xuống, nhiều điểm ngập nước không hề mất đi mà chỉ di chuyển từ vùng này sang vùng khác, khiến cho sáng kiến dùng cá voi chở khách càng phát huy hiệu quả. Dì Sáu Béó trở thành tỷ phú, cho con cái ra nước ngoài học về môn Cấp thoát nước đô thị, đứa nào cũng thành tài.

Mấy bữa nay, bệnh viện Nhi Đồng rối lên vì một ca cấp cứu đặc biệt. Hồ sơ bệnh án ghi: bệnh nhân Nguyễn Văn A, cầu thủ bóng đá giải thiếu niên nhi đồng. Nghi bị ngộ độc huy chương. Siêu âm ba chiều cho thấy trong bao tử của bệnh nhi lổm nhổm nhiều dị vật hình tròn.

Bác sĩ trực đề nghị chuyển qua khoa ngoại để giải phẫu. Nhưng bác sĩ siêu âm bàn:

- Không cần đâu. Những cái huy chương này không phải bằng vàng thực, thậm chí cũng không phải bằng kim loại màu vàng. Một số cái bắt đầu phân rã, chứng tỏ đây chỉ là loại huy chương bánh vẽ, làm bằng bột gạo, bột củ mì hay củ năng gì đó để đánh lừa bọn con nít thôi: chỉ cần cho uống một liều Nabica làm mềm dị vật, sau đó cho uống một liều thuốc xổ Fugacar thì bao nhiêu huy chương cùng giun đũa, giun móc... đều bị tống ra hết thôi.

Thế là bệnh nhi được chuyển vào khoa nội điều trị theo phương án trên. Sau mấy bữa, bệnh có dấu hiệu thuyên giảm đôi chút nhưng ổ bụng càng ngày càng cứng ngắt, đại, trung và tiểu tiện vẫn không thông. Lạ hơn nữa, bệnh nhân này ở lứa tuổi thiếu nhi mà chỉ nằm bệnh viện mấy hôm, toàn thân bỗng mọc đầy râu ria lông lá. Chẳng lẽ các loại thuốc Nabica, Fugacar lại có những phản ứng phụ đáng sợ như thế?

Bệnh viện Nhi Đồng đành phải mời thêm một bác sĩ chuyên khoa bên ngành thể dục thể thao sang hội chẩn. Vị bác sĩ này sờ nắn bệnh nhân một hồi rồi nói:

- Vận động viên này vai u thịt bắp, bàn tay chai sần, râu ria lông lá... e phải đến 30, 31 tuổi chứ không phải thiếu nhi đâu. Các bác sĩ ở đây đã điều trị đúng hướng nhưng chưa đủ liều. Thay vì liều dành cho trẻ em, phải dùng liều thực mạnh dành cho người lớn mới được.

- Sao kỳ vậy. Rõ ràng khi mới nhập viện, y vẫn là một cậu bé sạch sẽ trơn tru mà?

Bác sĩ biệt phái của ngành thể dục mỉm cười giải thích:

- Vậy là quý đồng nghiệp có điều chưa hiểu. Đây là một trong rất nhiều trường hợp khai sụt tuổi để dự thi đấu giải thiếu niên nhi đồng. Trước khi thi đấu, vận động viên này đã được các săn sóc viên dùng dao Gillette siêu mỏng để cạo mặt; dùng kèm cộng lực nhổ trụi lông. Lại dùng các loại mỹ phẩm dành cho các siêu sao, người mẫu son phết để tạo nên làn da mịn màng... Cứ thế chạy ào ào trên sân bóng thì ai mà biết được nó là U13? Nay đá xong giải, chân tướng mới lộ ra.

- Ủa mà sao trong bụng nó lổm nhổm huy chương đến thế?

- Thì đây cũng là loại ngôi sao chạy “sô” mà. Hết địa phương này đến địa phương khác thì đua lập thành tích để lên hạng, trụ hạng gì đó thì những nhân tài loại này phải lên ngôi chứ.

Thế là rõ rồi. Bệnh viện Nhi Đồng bèn chuyển sang tuyến điều trị dành cho người lớn.

Lúc này trên hành lang còn có rất nhiều bệnh nhi khác ngồi chờ khám. Các bệnh nhi này đều mặc đồng phục học sinh. Bé nào cũng xanh xao hốc hác, mắt trộm sâu, mặt mày đờ đẫn, ngơ ngáo. Một bác sĩ nói:

- Hình như chúng có triệu chứng của bệnh Alzheimer

- Bậy nào! Alzheimer là bệnh mất trí nhớ ở người cao tuổi, chẳng lẽ số này cũng là... cầu thủ bóng đá mà khai gian nhiều tuổi đến thế ư?

Bác sĩ trưởng khoa nghi ngờ bảo cô y tá:

- Kiểm tra hồ sơ lại xem thử tụi nó thực sự là U... mấy?

Cô y tá thưa:

- Các cháu này là học sinh cấp I, cấp II, tên tuổi đều là thứ thiệt. Các cháu không hề thi đấu bóng đá nhưng mới trải qua mùa thi học kỳ. Các cháu không bị khai gian tuổi nhưng đầu óc bị nhồi nhét nhiều thứ gian lận khác trong học hành, ôn tập, thi thử, thi tuyển, thi đấu, thi đỗ... lại bị ám ảnh bởi những con số chỉ tiêu thành tích: 100% - 99,99% - Hỡi ơi! Thời buổi này ai bảo chỉ có người cao tuổi mới mắc bệnh Alzheimer?

Vậy thì chuyển hết các cháu sang bệnh viện tâm thần Chợ Quán.

- E rằng bên đó cũng đã quá tải rồi.

- Thôi được. Trước mắt hãy nấu một nồi cháo đậu xanh cho các cháu ăn để bạt tà, giải độc bớt đi đã.

- Rồi sau đó thì sao, thưa bác sĩ?

Vị trưởng khoa nhìn các bệnh nhi, thở dài nói:

- Về lâu dài, bệnh viện Nhi Đồng chúng ta cần mở thêm một khoa gì đó chuyên trị các rối loạn tâm sinh lý liên quan đến chữ dục như: thể dục, đức dục, trí dục, công dân giáo dục và tính dục... Nói chung là những thứ bệnh xã hội do chạy theo thành tích ảo làm hư hỏng các thế hệ thiếu niên nhi đồng. Cần lắm chứ!

Sau chuyến tham quan 33 ngày ở các nước có ngành du lịch phát triển, thị trưởng thành phố Hoa Biển quả quyết: "Ăn nhau ở con người, thành phố chúng ta sống nhờ vào du lịch, cần phát động phong trào toàn dân làm du lịch".

Lệnh được ban ra, một cuộc họp quy tụ các chuyên gia của đủ thứ lĩnh vực từ du lịch đến văn hóa, văn nghệ, môi trường, đạo đức, kinh tế... được triển khai. Sau nhiều tranh cãi nảy lửa, người ta đi đến kết luận: "Trong những thứ có thể thu hút khách du lịch thì con người là quan trọng nhất, và điều quan trọng nhất của cái quan trọng nhất đó chính là nụ cười". Một nghị quyết nhanh chóng được đưa ra: biến thành phố Hoa Biển thành "thành phố nụ cười".

Ngay ngày hôm sau, trên các đường phố xuất hiện nhiều băngrôn với các dòng chữ: "Cười là yêu thành phố", "Mỗi nụ cười là một viên gạch xây dựng thành phố giàu đẹp", "Nụ cười, nền tảng của ngành công nghiệp không khói"...

Sau ba tháng phát động và treo băngrôn, ngành du lịch thống kê được rằng số khách du lịch tăng hơn một người so với cùng kỳ năm ngoái. Như vậy là có triển vọng. Hội nghị các chuyên gia lại được mở ra để đánh giá tình hình.

Tất cả các nhân vật ưu tú nhất thành phố trong nhiều lĩnh vực đều thống nhất rằng các biện pháp tuyên truyền cần phải bình dân hơn một chút cho mọi người dễ hiểu. Các công việc cần thiết được triển khai ngay. Ngành truyền hình thuê hẳn mấy nhóm tấu hài cấp tốc dựng lên chương trình "Gặp nhau cuối ngày" với những tiêu phẩm hài hước dễ hiểu và dễ cười nhất.

Ví dụ như nhóm "Cù nhây" với tiểu phẩm về một cô nàng bị chồng bỏ vì cái tội quá mê hát karaoke, nhờ hay cười với du khách đã được một ông Tây cưới làm vợ vì mê nụ cười rạng rỡ của nàng.

Nhóm "Lãng xẹt" lại có tiểu phẩm "Lọ Lem tân kỳ" kể về một cô bé nghèo khổ nhờ luôn nở nụ cười mà được một nhóm khách du lịch đang nhậu tặng một lon bia. Dưới nắp lon bia may mắn ấy là một giải thưởng trị giá cả tỷ đồng, thế là cô bé trở nên giàu có và cưới được một chàng hoàng tử đẹp trai như anh Long Vũ...

Ngành thông tin tuyên truyền cũng có những thay đổi đáng kể. Các băngrôn cũ được hạ xuống và thay bằng các khẩu hiệu khác hình tượng hơn như: "Hãy cười với những người đến từ phương xa", "Hãy cười thân thiện với những người mũi cao, đeo balô, mặc quần soọc và áo thun ba lỗ"...

Ba tháng nữa trôi qua trong sự hồi hộp chờ đợi của những người có trách nhiệm. Kết quả là số khách nước ngoài tăng hơn hai người so với cùng kỳ năm ngoái. Ngành truyền hình cho biết lượng người xem tivi tăng vọt. Đặc biệt khoa cấp cứu bệnh viện tỉnh đã đón được số bệnh nhân nhiều gấp ba lần so với cùng kỳ năm ngoái, đa số là tai nạn giao thông do mãi đọc các khẩu hiệu.

Các chuyên gia lại có dịp ngồi lại để trở tãi hùng biện. Có vị cho rằng các biện pháp tuyên truyền vẫn chưa cụ thể, thiết thực. Có vị lại kể rằng dân tình đã cười nhiều hơn nhưng họ chỉ cười khi xem các tiểu phẩm hài hoặc khi đọc các câu khẩu hiệu giăng đầy trên đường, còn khi gặp du khách thì họ lại chia ra cái mặt như dưa dấm. Vị này lắc đầu, chán nản bảo rằng trình độ dân trí của tỉnh ta còn thấp lắm, chịu thua thôi. Tốt nhất là đưa chương trình "Nụ cười cho du lịch" vào chương trình giáo dục ngay từ lớp mẫu giáo. Cuối cùng ý kiến của chuyên gia ngành kinh tế được mọi người đồng tình nhất, vị này cho rằng tốt nhất là đưa ra chương trình "Nụ cười có thưởng".

Chương trình "Nụ cười có thưởng" được thực hiện ngay lập tức. Mỗi người dân thành phố được phát một cuốn sổ. Đại khái là: Ngày... cười với ông S., người Anh, ký nhận. Ngày... cười với bà M., người Pháp, xác nhận... Đến cuối tháng đem sổ tới lĩnh thưởng. Quy định là mỗi nụ cười đổi được 10 kg cà phê hoặc một tạ muối, hay 6 kg đường hoặc một con cá ba sa 2,1 kg.

Chương trình này có hiệu quả ngay lập tức. Một đồn mười, mười đồn trăm, người tứ xứ đổ về ào ạt. Dân tình khảm khá hẳn lên nhờ trúng thưởng. Riêng các ông chủ nhà hàng và khách sạn thì cười suốt ngày nên phần thưởng xài không hết liền đem góp ngay cho các quỹ từ thiện. Chỉ một rắc rối nho nhỏ là bệnh viện phải mở thêm khoa đặc biệt chuyên chữa sỏi quai hàm và ngộp thở do cười quá nhiều.

Bây giờ nếu giờ cuốn sách hướng dẫn du lịch (in bằng tám thứ tiếng) ra xem thì các bạn sẽ thấy sáu ngôi sao to tướng (nghĩa là "nơi không thể không đến") ở trang giới thiệu về thành phố Hoa Biển.

Hệ tại... gia

Năm học mới bắt đầu. Biết các bác đang bận bịu bê bối, đáng nhẽ dân đen bọn cháu nên an phận thủ thường, tập trung vào cái “vĩ mô” như đưa con đón cháu, khâu sách vở... để các bác lo toan các bài toán “vĩ mô”. Nhưng thú thật, thấy các bác vất vả mà thương quá! Nhà cháu trong khi trần trọc nghĩ cách hoàn thành nghĩa vụ đóng học phí đầu năm mới sức nảy ra một ý.

Này nhé, hiện nay đang có chủ trương “xã hội hóa giáo dục”. Theo nhà cháu hiểu, chủ trương này nhằm huy động sức lực của xã hội vào việc chăm lo cho giáo dục! Nhưng chậ vật quá phải không? Thật ra việc này dễ ợt! Muốn mọi người tích cực tham gia chỉ cần đưa nó lên một tầm cao mới, đến tột đỉnh... Đó là “giáo dục hóa... xã hội”. Đến mức này rồi, rõ ràng việc giáo dục là của dân, ắt họ phải lo thôi!

Nói thì nghe rối như vậy. Nhưng biện pháp tiến hành dễ ợt! Chỉ cần “đà hệ” thêm một chút nữa. Nghĩa là ngoài những gì đang có như chính qui, tại chức, dân lập, từ xa..., chỉ cần thêm một hệ đào tạo mới, đó là “hệ tại... gia”! Nó tương tự như hệ tại chức của người lớn nhưng dành cho trẻ con. Hoạt động theo nguyên tắc “học tại nhà, ra thi tại lớp”. Nghĩa là cứ giao phó việc dạy cho gia đình lo, bọn học trò cứ phờn phơ ở nhà mà học. Bố mẹ, anh chị sẽ đảm đương việc dạy dỗ chúng, còn các bác chỉ lo mỗi việc tổ chức thi cử, cấp bằng.

Xin phép trình bày một số ưu điểm của hệ này:

Thứ nhất, nó sẽ giải quyết toàn bộ những “tâm tư” về cơ sở vật chất từ đó đến giờ. Lúc này làm gì còn tình trạng thiếu trường thiếu lớp, ca bốn ca ba, bàn cao ghế thấp, bảng lóa bảng mờ...! Kể cả tình trạng thiếu giáo viên sẽ không còn nữa. Thậm chí các bác còn phải lo bố trí việc làm cho họ đấy!...

Nó sẽ giúp chấm dứt ngay hiện tượng học thêm đang làm các bác đau đầu. Không có ai lại ép con xin tiền mẹ đóng cho bố để học thêm bao giờ... Ngoài ra, nó còn khẳng định trách nhiệm giáo dục một cách cụ thể. Lúc này rõ ràng “con hư tại mẹ” còn rõ ràng hơn là tại... cha! Giữa nhà và trường không còn nhập nhằng đổ lỗi cho nhau.

Thứ hai, nó sẽ giảm tải cho phụ huynh! Từ nay chấm dứt cảnh sáng đưa trưa đón, chiều chờ đêm đợi... Vĩnh biệt chạy đua vào lớp chọn trường chuyên... Và nhất là khỏi ưu tư về “phí” học.

Bọn học trò...? Bảo đảm là chúng sẽ sung sướng vô ngần? Nào là khỏi mang khối vở, không phải soạn bài, giã từ roi vọt, thôi đứng cột cờ, hết lo bị liếm ghế... Chao ơi! Có “môi trường thân thiện” nào tuyệt diệu hơn... nhà mình nữa!

Nhà cháu hiểu các bác còn đang e ấp về chất lượng phải không? Việc này cứ vô tư! Làm sao có thể thấp hơn... kỳ tuyển sinh đại học vừa rồi được!... Còn chỉ tiêu vườn hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của các bác. Cứ việc tổ chức thật “ng nghiêm túc” như các kỳ thi tốt nghiệp, làm sao chúng... rớt được mà lo. Kết quả sẽ cực kỳ rực rỡ! Sợ phụ huynh không đủ “sự phạm” ư?!! Đừng ngại, vì tương lai con em của mình họ phải cố gắng học tập. Họ sẽ lần lượt “tiểu học hóa”, “cơ sở hóa”, “phổ thông hóa”, “cao đẳng hóa”, “đại học hóa”... Dần dần chả mấy chốc mà “hóa” thành... tiền sĩ như chơi... Thật ra nó còn rất nhiều ưu điểm nữa mà nhà cháu không sao kể xiết...

Thưa các bác!

“Hệ tại gia”, nói cho cùng, không phải là sáng kiến mới mẻ gì đâu. Nó chỉ hợp thức hóa những gì đang được vận hành thôi, đừng sợ thiên hạ bị sốc! Chẳng phải từ trước đến nay bọn trẻ đến “nhà trường” nhưng vẫn học tại “trường... nhà” đấy ư?!

Trò chuyện với ông Tề

Khang ngồi một mình xem truyền hình và thức đón giao thừa, bỗng nghe tiếng trái mận rụng lộp độp, lấy đèn pin ra soi thì thấy một con khỉ có gương mặt rất quen - giống hệt con khỉ do Lục Tiểu Linh Đồng đóng trong phim "Tây du ký".

Khang Sinh nửa mừng nửa sợ, đánh bạo lên tiếng:

- Nếu là Tôn Đại Thánh, xin mời xuống chơi cho tại hạ được hầu chuyện. Dưới đây, có mâm ngũ quả, có thể dùng thoải mái.

Con khỉ nhanh nhẹn nhảy xuống nói:

- Thế thì lão Tôn không khách sáo. Thí chủ muốn hỏi gì?

- Xin lỗi Đại Thánh, ngài thuộc giới tính gì? Nam Đại Thánh, nữ Đại Thánh hay lưỡng tính? Tại hạ xem bộ truyện Tây du ký từ đầu đến cuối, không thấy Ngô Thừa Ân tiên sinh nói rõ điều này.

- Lão Tôn vốn là một bào thai tiên trong quả trứng đá, được tạo hoá sinh ra theo phương pháp nhân bản vô tính. Giới tính của ta ai muốn hiểu sao cũng được. "Sắc tức thị không, không tức thị sắc" mà. Ủa, sao khi không hỏi chỉ chuyện vô duyên vậy? Người có phải ông bác sĩ Trần Bồng Sơn chuyên nói chuyện giáo dục giới tính đó chẳng?

- Tại hạ là nhà báo, chuyên dùng cây bút bi làm vũ khí đâm mấy thằng gian; cũng như Đại Thánh dùng cây Như ý bổng và 72 phép hàng yêu phục quái để diệt ma. Có điều Đại Thánh đánh đâu thắng đó, viên thành chánh quả, đạt danh hiệu về vang Đầu Chiến Thắng Phật. Còn tại hạ thì đã dùng đến cả ngàn lẻ một phép biến hóa, cây bút bi đã tà đi mà không hề đâm chết được thằng gian nào.

- Thế thì có liên quan gì đến cái giới tính của lão Tôn?

- Chuyện là thế này. Gần đây trong giới giang hồ có lời đồn rằng ai muốn vũ khí của mình phát huy sức mạnh tuyệt đỉnh thì phải làm như các cao thủ Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi luyện 72 đường Tịch Tà Kiếm Pháp - trước tiên phải "vung đao tự cung".

- Á! Té ra thí chủ thấy ta có 72 phép biến hoá thần kinh qui khốc nên nghi rằng ta là vị "Đại Thánh thiện" hả?

Khang Sinh cúi đầu bên lên trả lời:

- Tại hạ dùng bút chứ không sử kiếm. Giả sử dùng phương pháp của Đông Phương Bất Bại mà luyện được 72 đường Tịch Tà... Bút Pháp, tại hạ cũng cam tâm.

- Á! Đừng làm vậy, phí của mà chẳng ích lợi gì. Cái gốc của vấn đề "tịch tà" không phải nằm ở chỗ đó đâu.

- Thế thì nằm ở chỗ nào, thưa Đại Thánh?

- Có một sự thật, bây giờ ta mới nói. Trải qua chín lần chín tám mốt tai nạn trên đường đi thỉnh kinh, ta nghiệm ra rằng ta chưa bao giờ trừ diệt được một con yêu quái nào ra hồn, ngoại trừ vài đứa tiểu yêu thuộc loại tép riu.

- Vâng, trong Tây du ký cũng nói như thế. Mỗi khi Đại Thánh giáng thiết bãng xuống đánh cú dứt điểm thì trên trời xuất hiện - không phải Thái Thượng Lão Quân thì Văn Thù, Quan Âm Bồ Tát... hoặc những sứ giả mang thư tay, lệnh miệng của Ngọc Hoàng, Tây Vương Mẫu hay Nữ Oa Nương Nương đến bảo lãnh, đem bọn yêu quái về xử lý nội bộ. Đọc đến chỗ đó, tại hạ cũng rất lấy làm... không phục!

- Thí chủ biết thế là hay rồi. Nên nhớ, hầu hết những con yêu tinh có phép thuật cao cường, thần thông quảng đại nhất thường có gốc bự trên thiên đình. Đứa thì nguyên là Kim Đồng Ngọc Nữ ở điện Linh Tiêu, đứa thì quạt bếp đốt lò cho Thái Thượng Lão Quân. Thậm chí cả những con trâu xanh, gấu trắng, Thanh Xà, Bạch Xà ở động Bàn Tơ cũng không thể diệt được vì chúng được liệt vào loài thú quý hiếm, có tên trong sách đỏ, được thiên đình bảo vệ.

- Tại hạ vẫn chưa hiểu cái gốc của vấn đề Tịch Tà là ở chỗ nào?

- Vấn đề là ở chỗ: Chính cái bọn yêu quái mà ngày trước lão Tôn không diệt được dứt điểm, nay chúng lại xổng chuồng, lén xuống hạ giới tái xuất giang hồ, hoành hành bá đạo. Liệu thí chủ đấu với chúng có nổi không?

Khang Sinh gật đầu:

- Quả nhiên là như vậy. Hèn gì...

- Cho nên thí chủ có... vung đao tự cung cũng chưa chắc đã làm gì được bọn chúng. Tốt hơn là nên bắt chước mấy con khỉ ba không: bịt mắt, bịt tai, ngậm miệng ăn tiền sướng hơn. Thôi, sắp đến giờ giao thừa, lão Tôn phải về trời họp giao ban để nhận nhiệm vụ mới đây.

Khang Sinh gật mình nói:

- Khoan! Đại Thánh về trời kỳ này có định đại náo thiên cung nữa không? Nếu không xin để cây gậy Như ý lại cho tại hạ mượn đánh chiến đấu chống bọn tham quan ô lại, cường hào ác bá, xã hội đen, thế giới ngầm...

- Nếu thí chủ đã chịu chơi như thế, để lão Tôn tặng thí chủ thứ bảo bối này.

Đại Thánh bứt một nắm lông trao cho Khang Sinh, dặn: "Khi nào gặp thứ dữ thì lấy ra một sợi đốt lên và khấn: Nam mô Đầu Chiến Thắng Phật - Lão Tôn sẽ xuống trợ giúp ngay. Đó cũng là nhiệm vụ của lão Tôn trong năm Giáp Thân này".

Khang Sinh mừng rỡ cúi đầu bái lãnh. Đại Thánh nhún chân, dùng phép Cân đầu vận phóng một cái bay vút đi mất. Đồng hồ điểm 12 giờ. Giao thừa đã đến với niềm tin và hy vọng một năm mới đầy thắng lợi của sự nghiệp... Tịch Tà.